

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

THE ORTHODOX OBSERVER

Ο ΕΝ ΧΑΒΑΝΑ, ΚΟΥΒΑΣ, ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ (ὄρα σελ. 26).

ΠΡΟΝΟΙΑ, ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

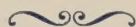
ΕΤΟΣ ΚΕ'.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ—JANUARY, 1959

ΑΡΙΘΜΟΣ 466

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1959

1. ΠΕΜΠΤΗ. Ἡ Περιτομή τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Βασιλείου τοῦ Μεγάλου.
2. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Σιλδέστρου Πάπα Ρώμης, Θεαγένους, Θεοδότῃς, Σεργίου μαρτ.
3. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Μαλαχίου τοῦ Προφήτου, Γορδίου Μάρτυρος.
4. ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ. Ἡ Συναξίς τῶν 70 Ἀγ. Ἀποστόλων. Θεοκτίστου.
5. ΔΕΥΤΕΡΑ. Θεοπέμπτου, Θεωνᾶ μαρτ. Συγκλητικῆς ὁς. Νηστεία. Μικρ. Ἀγίασμ.
6. ΤΡΙΤΗ. ΤΑ ΑΓ. ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ Ι. ΧΡΙΣΤΟΥ. Μέγ. Ἀγίασμ.
7. ΤΕΤΑΡΤΗ. Ἡ Συναξίς τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου.
8. ΠΕΜΠΤΗ. Δομνίκης καὶ Γεωργίου, Χοζεβίτου, ὁσίων.
9. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Πολυεύκτου μάρτυρος, Εὐστρατίου ὁσίου.
10. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Γρηγορίου Ἐπισκόπου Νύσσης, Μαρκιανοῦ πρεσβυτέρου.
11. ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ. Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.
12. ΔΕΥΤΕΡΑ. Τατιανῆς, Εὐθασίας καὶ Μερτίου, μαρτύρων.
13. ΤΡΙΤΗ. Ἐρμούλου καὶ Στρατονίκου, μαρτύρων.
14. ΤΕΤΑΡΤΗ. Τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ραϊθῶ Ἀγ. Πατέρων. Ἀγνῆς μάρτ. Σάββα Σερβίας.
15. ΠΕΜΠΤΗ. Παύλου τοῦ Θηβαίου καὶ Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου.
16. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Προσκύνησις τῆς ἀλύσεως τοῦ Ἀποστ. Πέτρου. Πευσίππου μάρ.
17. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου. Ἀντωνίου καὶ Γεωργίου, νεομαρτύρων.
18. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ΄ ΛΟΥΚΑ, ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΛΕΠΡΩΝ. Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου.
19. ΔΕΥΤΕΡΑ. Μακαρίου ὁς. Αἰγυπτίου. Μάρκου Ἀρχιεπ. Ἐφέσου τοῦ Εὐγενικοῦ.
20. ΤΡΙΤΗ. Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου.
21. ΤΕΤΑΡΤΗ. Μαξίμου ὁμολογητοῦ. Νεοφύτου μάρτυρος. Ζωσίμου ὁσίου.
22. ΠΕΜΠΤΗ. Τιμοθέου Ἀποστόλου. Ἀναστασίου τοῦ Πέρσου, ὁσιομάρτυρος.
23. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. Κλήμενος ἐπ. Ἀγκύρας, ἱερομάρ. Ἀγαθαγγέλου μάρτυρος.
24. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Ξένῃς ὁσίας, Βαθύλα ἱερομάρτυρος, Φίλωνος ὁσίου.
25. ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ΄ ΛΟΥΚΑ, ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ. Γρηγορίου Θεολόγου τοῦ Ναζιανζηνοῦ. Ἄρχεται ἡ «ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΥ».
26. ΔΕΥΤΕΡΑ. Ξενοφώντος ὁσίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
27. ΤΡΙΤΗ. Ἀνακομιδῇ τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.
28. ΤΕΤΑΡΤΗ. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Παλλαδίου, ὁσίων. Χάριτος μάρτυρος.
29. ΠΕΜΠΤΗ. Ἀνακομιδῇ λειψάνων Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου.
30. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ. ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ: ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ, ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ, ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.
31. ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Κύρου καὶ Ἰωάννου τῶν Ἀναργύρων. Ἀθανασίας, Θεοδότῃς μαρτ.
1. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΝ, ΚΥΡΙΑΚΗ. Τοῦ Ζακχαίου. Λήγει ἡ «Ἐβδομάς τῶν Ἑλλήν. Γραμ.».

RELIGIOUS CALENDAR — JANUARY 1959

1. THURSDAY. New Year's Day; St. Basil the Great.
2. FRIDAY. St. Silvester, Bishop of Rome; St. Theogenos.
3. SATURDAY. Malachias the Prophet; Gordios the Martyr.
4. SUNDAY. Commemoration of the 70 Apostles.
5. MONDAY. SS. Theopemptos and Theonas, Martyrs.
6. TUESDAY. The Epiphany and Blessing of the Waters.
7. WEDNESDAY. Feast of St. John the Baptist.
8. THURSDAY. St. Dominica; St. George the New.
9. FRIDAY. St. Polyeuctos the Martyr.
10. SATURDAY. St. Gregory, Bishop of Nyssa.
11. SUNDAY. St. Theodosios the Abbot.
12. MONDAY. SS. Tatianis, Euthasia, Mertios, Martyrs.
13. TUESDAY. SS. Hermilos and Stratonikos, Martyrs.
14. WEDNESDAY. The Holy Fathers of Sinai.
15. THURSDAY. Holy Fathers Paul of Thebes and John the Hut Dweller.
16. FRIDAY. Veneration of the Precious Cross of St. Peter.
17. SATURDAY. St. Anthony the Great.
18. MONDAY. St. Athanasios; St. Cyril of Alexandria.
19. MONDAY. St. Makarios of Egypt.
20. TUESDAY. St. Euthymios the Great.
21. WEDNESDAY. St. Maximos the Confessor.
22. THURSDAY. St. Timothy the Apostle.
23. FRIDAY. St. Clement, Bishop of Ankara.
24. SATURDAY. St. Xenii; St. Babylos.
25. SUNDAY. 14th Sunday of Luke; St. Gregory the Theologian.
26. MONDAY. ST. Xenophon and his followers.
27. TUESDAY. St. John the Chrysostom.
28. WEDNESDAY. St. Ephraim of Syria.
29. THURSDAY. St. Ignatius of Antioch.
30. FRIDAY. The Three Hierarchs: Basil, Gregory and John.
31. SATURDAY. SS. Cyrus and John the Charitable.

Orthodox Observer

Est. 1934

The official publication of the news, work and thought of the Greek Orthodox Church in America, published monthly by the Greek Archdiocese of North and South America, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y. Phone: TRAfalgar 9-2060

EDITOR:

BASIL VASILIADES, Δ.Ο.Θ.

EDITOR, English Section:
ARTHUR DORE

Subscription Rates in U.S.A. and Canada:
One year \$4.00
Two years \$7.00
Single copy 40 cents
Foreign Countries \$4.50 per year

Second class mailing privileges authorized at New York, N. Y.

Allow one month for change of address and renewal orders to become effective. To insure accuracy in changes, include previous and new address. Contributions and News deadline for THE ORTHODOX OBSERVER is the 2nd day of the month for issue of following month. Send all communications to:

ORTHODOX OBSERVER

Greek Archdiocese

10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

PUBLICATIONS

OF THE GREEK ARCHDIOCESE
OF N. & S. AMERICA

PARENTS AND PRIESTS AS SERVANTS OF REDEMPTION. By Athenagoras Kokkinakis, Bishop of Elaia. Pp. 206. New York, 1958.

The Eastern Orthodox Church — A Bibliography by Rev. Dean Timothy Andrews. \$0.50

The Divine Liturgy for Mixed Chorus. Music by John Sakellarides. Arranged Tito Xirellis. Pp. 56. \$1.00

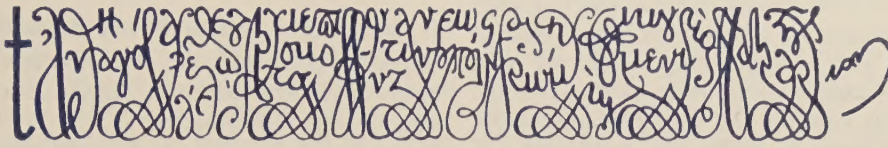
Repentance by the Very Rev. Archimandrite Ser. Papacostas. Translated into English from the 12th Greek ed. Published by Brotherhood of Theologians "ZOË." Pp. 141. \$0.50

History of the Orthodox Church by Rev. Constantine Callinicos. Pp. 146. \$1.50

The Greek Orthodox Faith by Archbishop Michael. Pp. 8..... no charge

The Greek Contribution to Our Common Faith by Dr. E. E. Flack Pp. 8. no charge

ΤΟ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ
ΣΕΠΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΜΗΝΥΜΑ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ ΚΑΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

† Α Θ Η Ν Α Γ Ο Ρ Α Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ,
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Τῷ Εὐλαθεστάτῳ Ἱερατικῶς Προϊσταμένῳ,
τῷ Ἐντιμοτάτῳ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ
καὶ παντὶ τῷ Πληρώματι
τῆς εὐλογημένης Κοινότητος . . .

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

Ἀγραυλοῦντες μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Ἀγίων
Συνοδικῶν Ἀρχιερέων καὶ φυλάσσοντες φυλα-
κὰς ἐπὶ τὴν Ὁρθόδοξον ποίμνην τοῦ Χριστοῦ,
ἀκούομεν τοὺς Ἀγγέλους, ἄνωθεν κομίζοντας τὸ
ἄγγελμα καί, ὥς πάντοτε σκεπτόμεθα ὑμᾶς, με-
ταδίδομεν ὑμῖν τοῦτο, «εὐαγγελιζόμενοι ὑμῖν
χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι
ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὃς ἔστι Χριστὸς
Κύριος».

Ὁ Ἄναρχος Θεός, ὁ τὰ πάντα πληρῶν, κατα-
βαίνει ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ ἐνώνει ἐν ἑαυτῷ τὴν
Θεῖαν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἵνα ἀναγεννή-
σῃ τὸν ἄνθρωπον ἐν τῷ Θεῷ καὶ ἐγκαθιδρύσῃ
ἐπὶ τῆς γῆς τὴν βασιλείαν Αὐτοῦ.

Δεῦτε λοιπόν, τέκνα προσφιλεῖ καὶ ἀλησμόνη-
τα, ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ, τὸ παρὸν μυστή-
ριον ἐκδιηγούμενοι. Καὶ ὥς προσωρμίσθημεν εἰς
τὴν ἀπλανῆ ταύτην τρίβον, ἃς ἀτενίσωμεν μετ'
ἀκλονήτου πίστεως πρὸς τὸν Σαρκωθέντα Χρι-
στόν, ὅτι ἔρχεται, διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν.

Εὐτρεπίσατε τὰς ψυχὰς ὑμῶν, ἵνα, ὑποδεχθῆτε
τὸν πρὸ τῶν αἰώνων ἀναμενόμενον.

Ὑπαντήσατε ἐν ἄσματι καὶ πανηγύρει τὴν με-
γάλην ταύτην Ἑορτήν, ἡνωμένοι ἐν τῇ ἀγαπητῇ
Κοινότητι ὑμῶν, περιστοιχοῦντες ἐν ἀγάπῃ πολ-
λῇ τὸν Πατριαρχικὸν ἡμῶν Ἐπίτροπον Θεοφιλέ-
στατον Ἐπίσκοπον Νύσσης κ. Γερμανὸν καὶ τοὺς
λοιποὺς Θεοφιλεστάτους Ἐπισκόπους, ἅπαντας
λίαν ἀγαπητοὺς ἡμῖν ἐν Χριστῷ ἀδελφούς, καὶ
ἐν πλήρει ἀφοσιώσει καὶ ἐμπιστοσύνῃ πρὸς τὴν
Μεγάλην Ἐκκλησίαν, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατρι-
αρχεῖον, ἀναμείνατε τὴν προσεχῆ ἐκλογὴν τοῦ
νέου Ἀρχιεπισκόπου ὑμῶν.

Ταῦτα ἐν ἀγάπῃ πατρικῇ ἀπευθύνοντες πᾶσιν
ὑμῖν, ἐπὶ τῷ χαρμοσύνῳ γεγονότι τῆς Γεννήσεως
τοῦ Κυρίου, ἀπονέμομεν ὑμῖν ὀλόθυμον τὴν Πα-
τριαρχικὴν ἡμῶν εὐλογίαν καὶ εὐχόμεθα ὑγιει-
νόν, ἄλυπον καὶ φορὸν πάσης ἀγαθωσύνης τὸν
ἐπιτέλλοντα νέον σωτήριον ἐνιαυτὸν τοῖς πᾶσι.

Ἡ χάρις τοῦ Γεννηθέντος Χριστοῦ καὶ τὸ ἄ-
πειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Χριστούγεννα 1958

Ἐκ τῆς ἁγίας
ἐκκλησίας
ἀποστολὴ ἀπὸ τοῦ
ἀρχιεπισκόπου

Ἀναγνωσθήτω ἐπ' Ἐκκλησίας τὴν ἡμέραν
τῶν Χριστουγέννων.

Η ΣΕΠΤΗ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ

† Α Θ Η Ν Α Γ Ο Ρ Α Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ, ΝΕΑΣ, ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Παντὶ τῷ Ἱερῷ Κλήρῳ καὶ τῷ εὐσεβεῖ πληρώματι
τῆς Ἐκκλησίας χάριν, εἰρήνην, ἔλεος ἀπὸ τοῦ ἐν
Βηθλεὲμ τεχθέντος Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Θεός, ὁ Λυτρωτὴς καὶ Σωτὴρ, ὃν πάλαι προ-
κατήγγειλε τῶν Προφητῶν ὁ σύλλογος καὶ ἐπεπόθη-
σεν ἡ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων συνείδησις, γεννᾷται σή-
μερον ἐν τῇ πόλει Δαυὶδ. «Ἴδου εὐαγγελίζομαι ὑμῖν
χαρὰν μεγάλην, ἣτις ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, ὅτι ἐτέχθη

ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὃς ἔστι Χριστὸς Κύριος». (Λου-
κᾶ β'. 10).

Καθὼς ἐν ἀρχῇ, ὅτε τὸν κόσμον ἐδημιούργει, ἐνε-
σάρκωσε τὴν ζωὴν ἐν τῇ ὕλῃ, καὶ τὴν αἴσθησιν ἐν τῇ
ζωῇ, καὶ τὴν νόησιν ἐν τῇ αἰσθήσει, οὕτω καὶ νῦν ὁ
αἰδὶος Λόγος τοῦ Θεοῦ σαρκοῦται Αὐτὸς ἐν τῇ ἀν-
θρωπότητι. Προσλαμβάνει ἀνθρωπίνην σάρκα ἐν τῇ
Θείᾳ ὑποστάσει Αὐτοῦ καὶ ἐνώνει ἐν αὐτῇ τὴν Θεῖαν

καὶ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἵνα ἀναγεννήσῃ τὸν ἄνθρωπον ἐν τῷ Θεῷ καὶ ἐγκαθιδρύσῃ ἐπὶ τῆς γῆς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Ὁ αἰώνιος Θεός, ὁ τὰ πάντα πληρῶν καὶ διὰ πάντων διήκων, καταβαίνει ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ εἰσδύει εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κόσμου, παρὼν ἅμα ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἔξω τοῦ κόσμου καὶ ὑπὲρ αὐτόν, ἵνα δῶ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου τὴν πραγματικὴν αὐτῆς ἔννοιαν καὶ τὸ οὐσιαστικὸν αὐτῆς περιεχόμενον. Ἡ ἐντὸς τῆς αἰωνιότητος, εἰς τὰ μυστηριώδη βάθη τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ, ἀποφασισθεῖσα Θεία περὶ τοῦ ἀνθρώπου οἰκονομία, τελειοῦται σήμερον ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χώρου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, «Ὁς, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων ἐκένωσεν ἑαυτόν, μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος». (Φιλιπ. β'. 5-6).

Στῶμεν εὐλαβῶς, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα, ἐνώπιον τοῦ συντελουμένου ὑπερφουλοῦς τῆς ἀνθρωπότητος μυστηρίου, ὅπερ οἱ Δίκαιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐπόθησαν, ἵνα ἴδωσι, καὶ οὐκ ἤξιώθησαν, καὶ εἰς ὃ ἐπιθυμοῦσιν οἱ ἄγγελοι παρακῦψαι καὶ οὐ δύνανται. Στῶμεν ἐν καθαρότητι καρδίας, ἵνα ἔλθῃ καὶ ἐφ' ἡμᾶς ἡ χάρις καὶ ἡ εὐλογία τοῦ οὐχὶ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλὰ, παρὰ τοὺς τεταγμένους νόμους τῆς φύσεως, Τικτομένου Χριστοῦ. Ἔρχεται δῶρα ὑπερκόσμια ἡμῖν κομίζων, τὴν συγγνώμην, τὴν καταλλαγὴν, τὴν ἐλπίδα, τὴν χάριν τῆς υἰοθεσίας, τὴν σωτηρίαν.

Καὶ ἡ ἀνθρωπότης δὲ σύνολος, ἀποτιθεῖσα, κατὰ τὴν ἀγίαν αὐτὴν νόκτα, τὴν πιέζουσαν αὐτὴν συνοχὴν καὶ ἀπορίαν, μετὰ θάρρους ὥς ἀτενίσῃ πρὸς τὴν Θεοδέγμονα φάτιν, ἐξ ἧς ἀνατέλλει τὸ φῶς, τὸ ἰλαρὸν καὶ ἀνέσπερον, ὅπερ δύναται νὰ διαλύσῃ τὸν πέπλον τοῦ σκότους, τὸν καλύπτοντα τὰς τρίβους τῆς ζωῆς αὐτῆς. Ἄς ἐνωτισθῇ μετ' ἐλπίδος τοῦ οὐρανοῦ ὕμνου τῆς εἰρήνης, ὃν οἱ Ἄγγελοι, αἰνοῦντες καὶ δοξολογοῦντες τὸν Θεόν, ἀναμέλπουσιν ὑπὲρ ἡμῶν τοῦ ἱεροῦ σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ. Ἡ ἐξ οὐρανοῦ ἐξαγγελθεῖσα αὕτη εἰρήνη, «τὸ γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα», κατὰ Γρηγόριον τὸν Θεολόγον, δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀποτελῇ πάντοτε ἀσύλληπτον πραγματικότητα διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ἡ σαρκωθείσα ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θὰ πληρώσῃ, ἀσφαλῶς, τὸ μέγα κενόν, ὅπερ τὸ μῖσος καὶ ἡ ἐχθρότης διήνοιξαν ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους σχέσει τῶν ἀνθρώπων, καὶ οὐ συνέπεια αἱ διχοστασίαι, οἱ διαπληκτισμοί, οἱ πανώλεις καὶ βροτολογιοὶ πόλεμοι, καὶ τὸ ἀδύνατον καθόλου τῆς ἐδραιώσεως παραμονίμου εἰρήνης καὶ ασφαλείας ἐπὶ τῆς γῆς. Θὰ ἐπέλθῃ ἡ ἀπόλεμος ἐκείνη εὐνομία καὶ εἰρηνικὴ βίωσις, ἣν ποτε ὁ Προφήτης Ἡσαΐας προεῖδε καὶ ἡ σύγχρονος ἀνθρωπότης ὠραματίσθη ἐν μέσῳ τῶν ἐρειπίων καὶ τῆς ἀθλιότητος τῶν τελευταίων ὀλοκληρωτικῶν πολέμων. Εἰς τοῦτο τείνουσιν αἱ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου ἐκτενεῖς τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας δεήσεις, ἡ ἐπὶ τοῦ πεδίου κοινωνικῆς προνοίας καὶ βοήθειας ἐπιτευχθεῖσα συνεργασία τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν, καὶ αἱ σύντονοι προσπάθειαι τῶν πεφωτισμένων ἡγετῶν τῶν ἐλευθέρων λαῶν, οἵτινες ἐν συναισθήσει βαθείᾳ τῆς ἡν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων ὑπέχουσιν εὐθύνης, ὑπερβαλλόντως

Η ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ ΘΕΟΦ. ΝΥΣΣΗΣ Κου ΓΕΡΜΑΝΟΥ

Πρὸς τοὺς ἐν Ἀμερικῇ καὶ Καναδᾷ

Ἱερατ. Προϊσταμένους, Ἐκκλησιαστικά Συμβούλια, Φιλοπτώχ. Ἀδελφότητας, Συλλόγους, Ὁργανώσεις, καὶ λοιπὴν Ὁμογένειαν.

Ἀγαπητοί,

Εἰς ἀνθρώπους καταγομένους ἀπὸ ἔνδοξον πολιτισμόν, τὸν Ἑλληνικόν, καὶ ζῶντας εἰς ἓνα θρησκευτικὸν καὶ καλλιεργημένον τόπον, ὅπως εἶναι ἡ Ἀμερικὴ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπῃ κανεὶς πολλὰ διὰ τὴν ἐκείνην τὴν βασικὴν σημασίαν τῶν Χριστουγέννων. Ἄς χαιρετίσωμεν, ὅθεν, καλῇ τῇ πίστει, ἀλλήλους μὲ τὸ «Χριστὸς Γεννᾶται».

Τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἡ Μεγάλῃ ἡμέρᾳ τοῦ Χριστιανικοῦ ἔτους. Εἶναι ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη Ἐκεῖνος, ὁ Ὅποιος ἔμελλε νὰ ἐκφέρῃ ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Στόματός Του τὰ ἱερὰ λόγια τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης.

Ἄλλ' εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἑορτὴ τῆς Ὁμογενείας, ἡ ἐορτὴ τῶν Ὁμογενῶν ποιμένων καὶ ἀγροτῶν. Ἐκεῖ, εἰς τὰ ἥσυχα, ὁμογενῇ, χωρία, ὅπου ἡ ἀπλότης τῆς ζωῆς ἀναμιγνύεται μὲ τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως, ἐορτάζονται τὰ Χριστούγεννα ἀπέριττα καὶ ἀπλᾶ.

Καὶ ἐκεῖ πράγματι ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ ἀναπαρστήσῃ τὴν αὐγὴν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὴν Βηθλεέμ ἐγεννήθη ὁ Θεάνθρωπος, τοῦ Ὁποίου τὴν Θεῖαν Γέννησιν ἐορτάζουν ὅλοι αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι μὲ ὕμνους καὶ ψαλμούς.

Εὐχόμενος τὰς καλλιτέρας τῶν εὐχῶν ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῷ Νέῳ Ἔτει, χαιρετίζω ὅλους ἀνεξαίρετως: τοὺς Ἱερατικούς Προϊσταμένους, τὰ Ἐκκλησιαστικά Συμβούλια, Φιλοπτώχους Ἀδελφότητες, Ὁργανώσεις καὶ Σωματεῖα, καὶ λοιποὺς ἰδιώτας, μὲ τὸν γλυκὺν ἐκεῖνον, τὸν κατ' ἐξοχὴν Ἑλληνοχριστιανικόν Ὑμνον τοῦ: «Χριστὸς γεννᾶται, Δοξάσατε!»

Ὁ Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος
Χριστούγεννα 1958 † Ὁ Νύσσης ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ἐργάζονται πρὸς ἀποσόθῃσιν μὲν νέας τυχὸν συρράξεως, προώθῃσιν δὲ τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς κοινῆς ασφαλείας μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐθνῶν.

Ταῦτα ἐν ἀγάπῃ πατρικῇ ἀπευθύνοντες πᾶσιν ὑμῖν, τοῖς ἐγγύς καὶ τοῖς μακράν, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ, ἐπὶ ταῖς ἀγίαις καὶ χαρμοσύνοις ταύταις ἐορταῖς, ἀπονέμομεν ὑμῖν ὀλόθυμοι τὴν Πατριαρχικὴν ἡμῶν εὐλογίαν, ὑγιεινὸν, ἄλυπον καὶ φορὸν πάσης ἀγαθωσύνης τὸν ἐπιτέλλοντα νέον σωτήριον ἐνιαυτὸν τοῖς πᾶσιν εὐχόμενοι.

Ἡ χάρις τοῦ ἐν Βηθλεέμ Τεχθέντος καὶ ἐν φάτιν Ἀνακλιθέντος Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

† Ὁ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης
Χριστούγεννα τοῦ 1958. πάντων ὑμῶν.

Τοῦ Θεοφ. Ἐπισκ. Ἑλαίας Κου ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ:

«... Ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Δύναμις καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἀποτελοῦν τὸ τρίπτυχον τῆς ἱστορίας, ἡ ὁποία ἤρchiσε τὰ Χριστούγεννα διὰ νὰ συνεχίζεται μέχρι τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν. Καὶ ἡ μὲν Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ παρουσιάζεται ὡς ἀποκάλυψις τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὡς ἐρμηνεία τοῦ Θεοῦ σχεδίου πρὸς ἀποκατάστασιν αὐτοῦ μέσα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Θεοῦ. . . . Ἡ δὲ Δύναμις τοῦ Χριστοῦ δὲν συγκρίνεται μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου, διότι ἡ Δύναμις τοῦ Χριστοῦ τελειοῦται μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῆς ἀδυναμίας. Ἡ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου ἐκτείνεται καὶ κομπάζει μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῆς ἀπειλῆς. . . . Εἶναι ἀναμφιβόλως δυνατόν νὰ μεταποιηθῇ εἰς μέσον κοινῆς ὠφελείας καὶ ἐξυπηρετήσεως ἡ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν περιβληθῇ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία πάντοτε τείνει εἰς τὴν ἐξυπρέτησιν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς εἰρήνης. . . . Ἡ δὲ Ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἀπεδείχθη ἡ μοναδικὴ πηγὴ ἀληθοῦς πλουτισμοῦ τῆς ζωῆς μας. Διότι αὕτη διαλύει τὸν φόβον. . . . Ὅταν οἱ Ἀγγελοι ἐπλησίασαν τοὺς Ποιμένας τῆς Βηθλεὲμ διὰ νὰ τοὺς μεταδώσουν τὴν χαρὰν τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, ἀντὶ ἄλλου προλόγου, εἶπον πρὸς αὐτούς: «Μὴ φοβεῖσθε». Ἡμεῖς σήμερον φοβοῦμεθα. Φαίνεται ὅτι ὁ φόβος ἐγίνε πάλιν χαρακτηριστικὸν τῆς ζωῆς μας. . . . Φοβοῦμεθα ἀκριβῶς ἐκεῖνα μετὰ τὰ ὁποῖα ζητοῦμεν νὰ προστατεύσωμεν τὸν ἑαυτόν μας καὶ τὰς κοινωνίας μας. Ἡ ἀλάθητος ὁμῶς ὑπόδειξις, τὸ μέσον τὸ ἀποτελεσματικὸν τῆς διαλύσεως τοῦ φόβου δὲν εἶναι ἡ δύναμις τῆς ὕλης καὶ τὰ σχέδια τῆς ἐξοντώσεως. Τὸ φάρμακον τῆς ἀφοβίας εἶναι ἡ ἀγάπη. Αὐτὸ τονίζει ὁ Μαθητὴς τῆς Ἀγάπης: «Ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον». (Α΄. Ἰω. 4, 18). . . . Εἴθε τὰ Χριστούγεννα, ποὺ φανερῶνουν τὸ πλήρωμα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, νὰ ὁμιλήσουν εἰς τὰς καρδίας μας τὴν ὁμιλίαν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δυνάμεως ἐν ἀγάπῃ, διὰ νὰ πλουτισθῇ ἡ ζωὴ μας μετὰ θάρρος καὶ νὰ διαλυθοῦν οἱ φόβοι μας, διὰ νὰ ἐνατενίζωμεν τὸ μέλλον μετὰ τοῦ Χριστοῦ πλήρεις ἐλπίδος καὶ γαλήνης καὶ χαρᾶς».

Τοῦ Θεοφ. Ἐπισκ. Ναζιανζοῦ Κου ΙΕΖΕΚΙΗΛ:

«... Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ μόνος, ποὺ ἔφερε τὴν εἰρήνην εἰς τὴν γῆν, ὁ μόνος ποὺ καθιστᾷ τὴν εἰρήνην πράγμα δυνατόν καὶ κατορθωτὸν διὰ τὸν ἄνθρωπον. Μόνον ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀπόλυτος καὶ ἀπεριόριστος. Μόνον τῆς ἰδικῆς Του εἰρήνης δὲν ὑπάρχει τέρμα, τέλος καὶ ὄριον. Ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποῖαν μᾶς ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον ἡ Θεῖα Γέννησις Του, εἶναι τελειῶς διάφορος ἀπὸ τὴν εἰρήνην τῶν ἀνθρώπων. Δὲν εἶναι ἐξωτερικὴ, ἐπίπλαστος, ἐπιφανειακὴ, συμφεροντολογικὴ ἢ πρόσκαιρος. Δὲν ἔχει τὰς ρίζας τῆς εἰς πράγματα ἐξωτερικά, οὔτε στηρίζεται εἰς συμφωνίας ἀνθρώπων. Ἀλλ' εἶναι κατάστασις ἐσωτερικὴ τῆς ψυχῆς. Δι' αὐτὸ καὶ εὐλογῶν τοὺς μαθητάς Του ὁ Κύριός μας, λέγει: «Εἰρήνην τὴν ἐμὴν

δίδωμι ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν.» (Ἰωάν. ιδ'. 27).

Καὶ εἶναι κατὰ πρῶτον λόγον ἡ εἰρήνη αὕτη τοῦ Χριστοῦ μας, συμφιλίωσις τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὸν Ἅγιον Θεόν. Καὶ ὡς τοιαύτη εἶναι δῶρον. Δῶρον τὸ ὁποῖον ἔφερεν εἰς ἡμᾶς ὁ Γεννηθεὶς Χριστὸς καὶ μᾶς τὸ ἐχάρισε διὰ τῆς Σταυρικῆς Του θυσίας. . . . Καὶ κατὰ δευτέρον λόγον ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ εἶναι πλήρης ἀποκατάστασις εἰρηνικῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων μεταξύ των. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος δικαιοῦται πρῶτον ἐκ πίστεως διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μάθῃ νὰ ἔχῃ εἰρήνην πρὸς τὸν Θεόν (Ρωμ. ε'. 1-2), ὅταν εἰρηνεύσῃ μετὰ τὴν συνειδήσιν του, ἥτις εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ, εἶναι πολὺ εὐκολόν νὰ εἰρηνεύσῃ καὶ μετὰ τὸν γείτονα καὶ τὸν πλησίον του. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Πνεύματος καὶ οὐχὶ «ἄνθρωπος τῆς σαρκός», καὶ δι' αὐτὸ γίνεται παράγων εἰρήνης. Ἐφ' ὅσον θὰ ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωποι ποὺ πιστεύουν μόνον εἰς τὴν σάρκα καὶ τὴν ὕλην, ἄπιστοι, ὕλισται, καὶ ἄθεοι κομμουνισταί, ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἐγονάτισαν εὐλαβικά εἰς τὴν φάσμα καὶ ἡ ἀπειλὴ τοῦ πολέμου θὰ ἐπικρέμανται ὑπάρξει καὶ νὰ βασιλεύσῃ εἰρήνη εἰς τὴν γῆν. Τὸ φάσμα καὶ ἡ ἀπειλὴ τοῦ πολέμου θὰ ἐπικρέμανται πάντοτε ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας, ἔως ὅτου ὅλοι μας, καὶ ἄτομα καὶ Κράτη καὶ Λαοί, μάθωμεν νὰ ἀποστρεφώμεθα τὸν ὕλισμόν καὶ τὰς ἐγωϊστικὰς ἐπιθυμίας μας, καὶ ἀποφασίσωμεν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Θρησκείαν μας καὶ νὰ δώσωμεν εἰς τὸ Θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεὲμ ὅλην τὴν ἀγάπην μας καὶ ὅλην τὴν λατρείαν μας».

Τοῦ Θεοφ. Ἐπισκ. Ὀλύμπου Κου ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ:

«Ἐπὶ ταῖς ἀγίαις ἑορταῖς τῆς ἐπὶ γῆς ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εὐχομαι ὅπως ὁ ἐνανθρωπήσας Σωτὴρ χαρίζεται ὑμῖν ὕγιαν σταθεράν, χαρὰν καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν, ἐπικρατήσῃ δὲ ἐπὶ τῆς γῆς ἡ ἀληθὴς εἰρήνη τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὴν ὁποῖαν ὡς χαρμόσουνον ἄγγελμα ἔψαλλον οἱ ἀγγελικοὶ χοροὶ τὴν νύκτα τῆς Βηθλεὲμ. Τὸ δὲ ἀνατέλλον νέον ἔτος εὐχομαι αἷσιον, εὐτυχὲς καὶ πάροχον παντὸς ἀγαθοῦ».

Τοῦ Θεοφ. Ἐπισκ. Τροπαίου Κου ΠΟΛΥΕΥΚΤΟΥ:

«Ἡ Φάτη τῆς Βηθλεὲμ καὶ πάλιν ἔρχεται νὰ θερμάνῃ τὴν ἀνθρωπότητα, ὅχι μόνον διὰ τῆς ἐλπίδος, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ζωογόνου κηρύγματος τῆς ἀληθείας τῆς. Ἡ ἐλπίς, μακρὰν τῆς ἀληθείας τῆς ἐκ τοῦ ταπεινοῦ Σπηλαίου, καθίσταται ἄγονος καὶ ἀτροφικὴ. Βηθλεὲμ καὶ ἀλήθεια συναντῶνται καὶ ἀλληλοεκφράζονται. . . . Καὶ εἶναι τόσον ἀναγκαῖα πρὸ παντὸς σήμερον ἡ ἐπιβολὴ τῆς ἀληθείας, ἐναντίον τῆς ὁποίας βάλλουν ἐχθρικῶς τόσαι ἀρνήσεις σήμερον καὶ σκοτεινοὶ ἐγωϊσμοί. Καὶ σήμερον πολλοὶ πλάνοι εἰσῆλθον εἰς τὸν κόσμον (Ἰωάν. ι' 7). . . . Καὶ αὕτη ἡ ἐπιστήμη ἤρchiσε νὰ καλπάζῃ ἀσυγκίνητη ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τῶν Χριστιανικῶν ἀξιών, μέσα εἰς τὴν ροπὴν τῆς μη-

χανοποιήσεως τῶν πάντων. Ὁ μέγας φιλόσοφος Μπέρξον μᾶς εἰδοποίησεν: Ἡ μηχανικὴ — εἶπε — δὲν θὰ παράσχη ὑπηρεσίας ἀναλόγους πρὸς τὴν δύναμιν της, ἂν ἡ ἀνθρωπότης, τὴν ὁποίαν τὰ σημερινὰ μέσα ἀναγκάζουν νὰ μένῃ σκυμμένη εἰς τὴν γῆν, δὲν στρέψῃ πάλιν τὸ βλέμμα ὕψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανόν». Δυστυχῶς, καὶ πολλοὶ ἀκόμῃ ἐκπρόσωποι τῆς ἐπιστήμης «εἶναι σκυμμένοι εἰς τὴν γῆν» καὶ μὲ τὴν πείσμονα ἐπιμονὴν τῶν εἰς μονοπλεύρους δογματισμούς, γίνονται ἀφορμὴ νὰ ἀνατρέπωνται πολῦτιμοι πνευματικαὶ ἀξίαι καὶ ἡ ἠθικὴ τάξις, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἀτόμου. Αὕτη εἶναι ἡ σημερινὴ τραγικὴ εἰκὼν. Ἡ ἐφήμερος ἀπόλαυσις ἀνέτρεψε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀγνότητος. Ἡ σχετικότης ἤρχισε προκλητικῶς νὰ συναγωνίζεται τὴν ἀλήθειαν τῆς οὐσίας. Ἡ πλαστότης ἐπιτίθεται κατὰ τῆς πίστεως καὶ τοῦ καθαροῦ ἀγαθοῦ. Ἡ δικαιοσύνη ταλαιπωρεῖται ἀπὸ τὸ δυνατόν κύμα τοῦ σφετερισμοῦ καὶ τῆς ἀνειλικρινείας. Τὸ Νεογέννητον Θεῖον Βρέφος βλέπει τὴν γῆν μας καὶ ὑποφέρει. Ἡ Βηθλεὲμ καλύπτεται ἀπὸ τὰς ἀναθυμιάσεις τοῦ ἡθικοῦ ἐκπεσμοῦ μας. Ὁ φωτεινὸς ἀστήρ καταδιώκεται ἀπὸ τοὺς δορυφόρους τῆς ἀνθρωπίνης θρασυτήτος. Πρέπει νὰ θριαμβεύσῃ ἡ ἀλήθεια καὶ πάλιν. Νὰ φωτισθοῦν αἱ ψυχαὶ ἐκ τοῦ φωτὸς τῆς Βηθλεὲμ. Πρέπει καὶ πάλιν μέσα εἰς ἀγγελικοὺς ὕμνους νὰ ἀκουσθῇ ἡ ἐπιβλητικὴ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ. Νὰ ἐμπνεύσῃ τὰς καρδίας ἡ εἰρηνικὴ μέριμνα τοῦ Δημιουργοῦ. Νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ».

Η ΠΑΠΙΚΗ ΟΥΤΟΠΙΑ

Τὸ Χριστουγεννιάτικον Μήνυμα τοῦ Πάπα Ρώμης ἀπέδειξε διὰ μίαν ἀκόμῃ φοράν, ὅτι τὸ Βατικανὸν δὲν ἐθεραπεύθη ἀπὸ τὴν ἔμμονον πλάνην του, ποὺ διαρκεῖ ἀπὸ τοῦ 1054, ἔτους τελειώσεως τοῦ Σχίσματος. Καὶ ἡ πλάνη αὕτη εἶναι, ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ ὑποτάξῃ ὑπὸ τὸ κοσμικὸν σκῆπτρον τοῦ Πάπα τὰς ἐκατοντάδας ἐκατομμυρίων τῶν Ὁρθοδόξων, διὰ τοὺς ὁποίους Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός. Ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας διδάσκει, ὅτι ἀφότου ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας ἀπεσχίσθη ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ, μόνον διασπάσεις καὶ σχίσματα καὶ ἐσωτερικαὶ τῆς διαιρέσεις ἔγιναν: Αἱ Διαμαρτυρόμεναι Ἐκκλησίαι, οἱ μὴ ἀναγνωρίζοντες τὸν Πάπαν Παλαιοκαθολικοί, καὶ πλείστοι ἄλλοι, ποὺ θέλουν νὰ εἶναι σήμερον Ρωμαιοκαθολικοί, ἀλλ' ὅχι ὑπὸ τὸν Πάπαν.

Ο «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ»

εὔχεται ὅπως ὁ ἀνατεῖλας νέος τῆς χρηστότητος Κυρίου ἐνιαυτός, 1959, εἶναι διὰ τοὺς πολυτίμους συνεργάτας του καὶ τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας του πλήρης υἰείας, χαρᾶς καὶ πάσης εὐλογίας Κυρίου, διὰ δὲ τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρον
 ἔ τ ο ς εἰ ρ ῆ ν η ς

ΤΟ ΠΡΟΕΔΡΙΚΟΝ ΜΗΝΥΜΑ

Ἐμπνευσμένον ἀπὸ γνήσια Χριστιανικὰ αἰσθήματα τὸ Χριστουγεννιάτικον Μήνυμα τοῦ Προέδρου Ἀϊζενχάουερ, εἶναι συγχρόνως καὶ μία ἐπίσημος διακήρυξις πρὸς ὅλα τὰ ἔθνη, ὅτι «οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ ἡ Κυβέρνησις τῶν δὲν ἐπιθυμοῦν παρὰ μίαν τιμίαν καὶ ὀρθὴν δικαιοσύνην μεταξύ ὄλων τῶν λαῶν». Ἀλλ' εἶναι καὶ μία προειδοποίησις πρὸς τὴν κομμουνιστικὴν παράταξιν, ὅτι αἱ Ἠνωμένοι Πολιτεῖαι «οὐδέποτε θὰ μεταχειρισθοῦν τὴν βίαν πρὸς διατάραξιν τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε θὰ ἐνδώσουν εἰς τὴν χρήσιν ἢ τὴν ἀπειλὴν βίας». Εὔχεται προσέτι ὁ Πρόεδρος, ὅπως «τὸ φῶς τῆς γνώσεως καὶ τῆς συναντιλήψεως διαλύσῃ τὰ σκότη, ἡ δὲ εἰρήνη βασιλεύσῃ ἀδιασάλευτος μεταξύ τῶν ἐθνῶν». Ὁ δὲ Χριστιανικὸς ὕμνος τῶν Ἀγγέλων «καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία», ἀποτελεῖ θασικὴν ἀρχὴν ὅχι μόνον τῆς Χριστιανικῆς κοινωνίας, ἀλλὰ καὶ ὄλων σχεδὸν τῶν ὑγιῶν δοξασιῶν καὶ τῶν θρησκειῶν. Τὸ αὐτὸ πνεῦμα ἀπηχεῖ ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ διαστήματος καὶ τὸ Προεδρικὸν Μήνυμα, τὸ μεταδοθὲν ὑπὸ τοῦ παμμεγίστου πυραύλου-δορυφόρου «Ἄτλας». Εἴθε νὰ βασιλεύσῃ «ἐπὶ τῆς γῆς εἰρήνη καὶ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΣΙΚΑΓΟΥ

Ἀπὸ τὴν τραγωδίαν τῆς πυρκαϊᾶς εἰς Ρωμαιοκαθολικὸν Σχολεῖον εἰς τὸ Σικάγον, ὅπου εὔρον οἰκτρὸν θάνατον ἐξ ἀσφυξίας, ἐγκαυμάτων καὶ τραυμάτων 92 ἄθῳα παιδιὰ τοῦ σχολείου καὶ 3 διδασκάλισσαι καλογραῖαι, τρία κυρίως σημεῖα ἐφέλκυσαν τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων καὶ τῆς δημοσίας γνώμης, ἡ ὁποία δικαίως ἀνησυχεῖ: (1ον) Ἡ τραγωδία προήλθε, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἀπὸ ἀναμμένον σιγαρέττον λαθροκαπνιστοῦ μαθητοῦ, ἡλικίας ὅχι ἀνωτέρως τῶν 13 ἐτῶν, ἐὰν ἀποκλεισθῇ ἡ πιθανότης ὅτι τρομοκράται προुकάλεσαν τὴν πυρκαϊάν, συνεχίζοντες τὴν ἀπάνθρωπον δρᾶσιν τῆς καταστροφῆς τόπων λατρείας καὶ θρησκευτικῆς ἐκπαιδεύσεως. (2ον) Πλεῖστα σχολικὰ κτίρια ἀπεδείχθησαν ὑπὸ τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας μὴ πληροῦνται τοὺς ὅρους ἀσφαλείας, δι' ὃ καὶ ἐκλείσθησαν. (3ον) Αἱ 20 διασωθεῖσαι διδασκάλισσαι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσουν τὴν ψυχραιμίαν των καὶ νὰ δείξουν περισσοτέραν ἐνεργὸν πρωτοβουλίαν εἰς τὴν διάσωσιν τῶν πανικοβλήτων παιδιῶν, εἰς τὴν ὁποίαν μετ' αὐτοθυσίας ἐπεδόθησαν αἱ τρεῖς φονευθεῖσαι ἀλτρουίστριαι διδασκάλισσαι-καλογραῖαι.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ μας συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ λήγει ἡ ἔληξεν ἤδη, νὰ ἀνανεώσουν αὐτήν: Δι' 1 ἔτος \$4. Διὰ 2 ἔτη \$7. Διὰ 3 ἔτη \$10. Γράψατε:

THE ORTHODOX OBSERVER
 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ Ι. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Εὐλαβεστάτους Ἱερατικῶς Προϊσταμένους,
τῶν Ἑλληνικῶν Ὁρθοδόξων Κοινοτήτων
τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Β. καὶ Ν.

Ἀγαπητοί,

Διὰ τὸν καθιερωμένον ἑορτασμὸν τῆς «Ἑβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου» ὥρισθη ἐφέτος ἡ ἀπὸ τῆς Κυριακῆς, 25ης Ἰανουαρίου 1959, Ἑβδομάς μέχρι τῆς Κυριακῆς, 1ης Φεβρουαρίου, συμπεριλαμβανομένης.

Πρὸς ἐπιτυχίαν καὶ καρποφόρον ἀπόδοσιν τῆς Ἑβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ Τύπου, προτρεπόμεν ὑμᾶς πατρικῶς, ὅπως μεριμνήσητε, ὥστε κατὰ τὴν Ἑβδομάδα ταύτην λάθωσι χώραν ἐν ἐκάστη Κοινότητι τὰ ἑξῆς:

1) Θεῖον κήρυγμα παρ' ὑμῶν κατὰ τὰς δύο Κυριακάς, 25 Ἰανουαρίου καὶ 1 Φεβρουαρίου, μὲ θέμα τὴν σπουδαιότητα τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας καθόλου καὶ εἰδικῶς τῆς διδασκαλίας τῆς ἀθανάτου Ἑλληνικῆς Γλώσσης, τῆς γλώσσης τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῆς Θείας Λατρείας.

2) Διαλέξεις, παρ' ὑμῶν, τῶν Διδασκάλων καὶ Διδασκαλισσῶν, Κατηχητῶν καὶ Κατηχητριῶν, διανοουμένων, ἡμετέρων καὶ Ἀμερικανῶν, ὑπὲρ τῆς ἀξίας τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

3) Ἀρθρα δημοσιευόμενα εἰς τὰς τοπικὰς ἐφημερίδας, Ἑλληνικὰς καὶ Ἀμερικανικὰς, καὶ περιοδικὰ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος.

4) Ὁμιλίαι ἀπὸ Ραδιοφώνου ἢ καὶ Τηλεοράσεως, ὅπου τοῦτο εἶναι δυνατόν, δεδομένου ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ ἀποδίδουν τὴν πρέπουσαν σημασίαν εἰς τὴν ἀθάνατον Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, διδασκομένην εἰς πλεῖστα Κολλέγια καὶ Πανεπιστήμια τῆς Ἀμερικῆς.

5) Διοργανώσεις τελετῶν ὑπὸ τῆς Κοινότητος ἢ τῶν τοπικῶν Ὁργανώσεων καὶ Σωματείων, μὲ παράστασιν, sketch, καὶ ἀπαγγελίας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν.

6) Εἰς τὰ Σχολεῖά μας, Ἡμερήσια, Ἀπογευματινά, Κατηχητικά, συστηματικὴ ἀνάπτυξις τῆς ἀξίας τῆς Ἑλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως, καὶ τῶν ὑπὲρ αὐτῆς ἀγώνων τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. (Θεολογικὴ Σχολή, Ἀκαδημία, Διδασκαλικὸν Κολλέγιον, Ταμεῖον Συντάξεως Ἐκπαιδευτικῶν, ἐκδόσεις κ.λ.π.).

7) Σύστασις πρὸς τοὺς ὁμογενεῖς, ὅπως ἀναγινώσκουν τὸ Ἑλληνικὸν βιβλίον, τὸ Ἑλληνικὸν περιοδικὸν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἐφημερίδα, ὑποστηρίζοντες συνάμα αὐτὰ συστηματικῶς διὰ τῆς ἐγγραφῆς τῶν ὡς συνδρομητῶν.

8) Χρησιμοποίησις παντὸς ἄλλου μέσου, τὸ ὁποῖον ἠθέλετε κρίνῃ εὐλογον πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς «Ἑβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου».

10 Δεκεμβρίου, 1958.

Διάπυρος εὐχέτης πρὸς Κύριον,

Ὁ Πατριάρχικὸς Ἐπίτροπος

† Ὁ Νύσσης ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ

ΔΙΕΥΘ. ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ
ΕΒΔΟΜΑΣ ΕΛΛΗΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΥ

25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ — 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ, 1959

Σκοποὶ — Προγράμματα

Α'. ΣΚΟΠΟΙ:

Δημιουργία εἰς κάθε κοινότητα εἰδικῆς ἑορταστικῆς ἀτμοσφαιράς μέσα εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ὁμογενεῖς, παλαιοὶ καὶ νέοι, ὑποκινοῦνται:

1. Νὰ ἐνισχύσουν θετικὰ τὴν Ἑλληνικὴ Παιδεία καὶ εἰδικώτερον, τὸ Ἑλληνικὸν Κοινοτικὸν Σχολεῖον.

2. Νὰ τονώσουν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν διὰ τὴν διατήρησιν καὶ τὴν συστηματικὴν καλλιέργειαν καὶ τὴν χρῆσιν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης.

3. Νὰ ἐνισχύσουν τὸν Ἑλληνικὸν Τύπον, ἡμερήσιον καὶ ἑβδομαδιαῖον, ὡς καὶ τὰς Ἑλληνικὰς Ραδιοφωνικὰς Ὠρᾶς.

4. Νὰ καταστήσουν ὅσον τὸ δυνατόν πλέον αἰσθητὴν εἰς τὸ εὐρύτερον περιβάλλον τῶν τὴν ἀξίαν καὶ τὴν δύναμιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ νὰ ἐπαυξήσουν, κατὰ τὸ δυνατόν, τὴν πολιτιστικὴν τῶν προσφορὰν εἰς τὸ περιβάλλον αὐτό.

Β'. ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ:

Τὸ πρόγραμμα τοῦ ἑορτασμοῦ καταρτίζεται εἰς κάθε κοινότητα ἐγκαίρως καὶ συμφῶνως πρὸς τοὺς ἀνωτέρω σκοποὺς καὶ πρὸς τὰς εἰδικὰς ὁδηγίας τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου τῆς Περιφερείας ὑπὸ τῶν κληρικῶν, τῶν ἐκπαιδευτικῶν, τῶν ὁργανώσεων Γονέων καὶ Διδασκάλων, τῶν ὁργανώσεων τῆς Νεολαίας, καὶ τῶν ἄλλων ὁργανώσεων καὶ κοινοτικῶν παραγόντων.

Τὸ κοινοτικὸν πρόγραμμα περιλαμβάνει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐκδηλώσεων καὶ ἐνεργειῶν, τὰς ὁποίας θὰ καθορίσῃ ἡ εἰδικὴ Ὁργανωτικὴ Κοινοτικὴ Ἐπιτροπὴ, τὰ ἑξῆς:

1. Ἐναρξεις τῆς Ἑβδομάδος. Κυριακὴ, 25 Ἰανουαρίου. Λειτουργία καὶ εἰδικὴ ὁμιλία εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ ἱερέως ἢ τοῦ διδασκάλου ἢ ἄλλου ἀρμοδίου ὁμιλητοῦ.

2. Μεγάλῃ κοινοτικῇ συγκέντρῳσις τῇ συνεργασίᾳ τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος, τῶν μελῶν τῶν διαφόρων ὁργανώσεων τῆς νεολαίας καὶ τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων. Ὁμιλίαι καὶ λήψεις ἀποφάσεων διὰ τὴν συστηματικὴν προαγωγὴν τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας καὶ διὰ τὴν εὐρυσιν τῆς κυκλοφορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου.

3. Εἰδικὴ σχολικὴ ἑορτὴ. Καταρτισμὸς τοῦ προγράμματος ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Συλλόγου Γονέων καὶ Διδασκάλων.

4. Κατάλληλος διάκοσμος τοῦ σχολείου δι' ἑλληνικῶν συμβόλων καὶ εἰκόνων καὶ ὁργανώσις ἐκθέσεων ἑλληνικῶν βιβλίων, ἐφημερίδων, περιοδικῶν, ἐθνικῶν στολῶν, βάζων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων μὲ ἐλ-

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΥ)

Υπό τοῦ Καθηγητοῦ κ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Διευθυντοῦ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων

Η ΕΒΔΟΜΑΣ τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ Τύπου ἔχει πιά ἐπιβληθῇ σάν ἓνας σημαντικώτατος θεσμός μεταξύ τῶν ἄλλων θεσμῶν καὶ τῶν ὀργανωμένων ἐκδηλώσεων, ποῦ ἐπιμαρτυροῦν καὶ ποῦ ὑπηρετοῦν συγχρόνως τὰ συναισθήματα, τίς τάσεις, τοὺς προσανατολισμούς καὶ τίς πνευματικές καὶ πολιτιστικές ἀνάγκες καὶ ὑποχρεώσεις τῶν Ἀμερικανῶν ἐλληνικῆς καταγωγῆς.

Ἡ Ἑβδομάς αὐτή, ποῦ συμπίπτει μὲ τὴν τελευταία ἐβδομάδα τοῦ Ἰανουαρίου, καθιερώθηκε μπροστὰ ἀπὸ λίγα χρόνια. Ἡ πρωτοβουλία ἀνήκει στὴν Ἑλληνικὴ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς, ποῦ προβάλλεται στὴ χώρα αὐτὴ σάν ὁ φορεὺς ὃχι μόνο τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀξιῶν καὶ παραδόσεων ἐκείνων, οἱ ὁποῖες ἐγεννήθηκαν καὶ οἱ ὁποῖες προσέλαβον τόσο τὰ οὐσιαστικά, ὅσο καὶ τὰ μορφικά των χαρακτηριστικά στὸ θρυλικὸ ἐλληνικὸ χρόνο καὶ χῶρο.

ἑλληνικὰς παραστάσεις, ὡς καὶ ἐλληνικῶν προϊόντων καταλλήλως συσκευασμένων.

5. Τέλεισις Ἑσπερινοῦ τὴν παραμονὴν καὶ Λειτουργία κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Ἐκκλησιασμός τῶν μαθητῶν, τῶν γονέων καὶ τῶν ἄλλων ὁμογενῶν. Ἐξαρσις τοῦ ἔργου τῶν Μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τοῦ ἱερέως.

6. Καλλιτεχνικαὶ παραστάσεις ὑπὸ τῶν νέων.

7. Δημοσίευσις εἰς τὰς τοπικάς Ἀμερικανικάς ἐφημερίδας εἰδικῶν ἄρθρων, σημειωμάτων, φωτογραφιῶν κ.τ.λ. σχετικῶν μὲ τὸν ἑορτασμόν.

8. Συντονισμός τῶν προσπαθειῶν διὰ τὴν ἐγγραφὴν ὡς συνδρομητῶν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Τύπον τῶν κοινοτήτων, τῶν ὀργανώσεων, καὶ τῶν ὁμογενῶν.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ:

1. Ἀρχιεπισκοπὴ. Δεξιώσεις εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν πρὸς τιμὴν τῶν Διευθυντῶν καὶ τοῦ Προσωπικοῦ τῶν Ἑλληνικῶν Ἐφημερίδων, τῶν Ραδιοφωνικῶν Ὁρῶν, καὶ τῶν Ἐκπαιδευτικῶν (ἡ ἡμερομηνία θὰ ὀρισθῇ ἐγκαίρως).

2. Θεατρικὴ παράστασις. Θεατρικὴ παράστασις ἐλληνικῶν ἔργων ὑπὸ τοῦ Θιάσου Λεμοῦ εἰς τὸ Κάρνεγυ Χώλ τῆς Νέας Ὑόρκης τὴν ἑσπέραν τῆς 30ῆς Ἰανουαρίου, 1959.

ΕΠΙΣΚΟΠΑΙ:

Δεξιώσεις εἰς ἐκάστην Ἐπισκοπὴν πρὸς τιμὴν τῶν Διευθυντῶν καὶ τοῦ Προσωπικοῦ τῶν τοπικῶν Ἑλληνικῶν Ἐφημερίδων, τῶν Ἑλληνικῶν Ραδιοφωνικῶν Ὁρῶν καὶ τῶν Ἐκπαιδευτικῶν. (Τὸ σχετικὸν πρόγραμμα καὶ ἡ ἡμερομηνία καθορίζονται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου).

Εἰδικώτερα, οἱ ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις καὶ οἱ προγραμματισμέναι ἐνέργειαι σὲ κάθε κοινότητα κατὰ τὴ διάρκειαν τῆς Ἑβδομάδος ἔχουν σάν κύριον σκοπὸ νὰ δημιουργήσουν τὸ κλίμα, τὴν ἀτμόσφαιρα, γιὰ μιὰ στενότερη ἐπαφὴ μας μὲ τὸν ἐλληνικὸν κόσμον τοῦ πνεύματος, γιὰ τὴν ἱκανοποίηση ἔτσι καὶ τῆς ἀσίγαστης νοσταλγίας τῶν πρώτων μεταναστῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνάγκης γιὰ τὴ συστηματικὴ παρώθησιν τῶν νέων μας νὰ γνωρίσουν, νὰ ἐκτιμήσουν καὶ νὰ χαροῦν ὅλα ὅσα μεγάλα καὶ ὠραῖα ἐμπεριέχει ἡ προγονικὴ μας κληρονομία καὶ νὰ πάρουν πιά ὑπεύθυνα στὰ χέρια των τὴν τύχην τῆς. Παραλλήλως, ἐπιδιώκεται ἡ ἠθικὴ καὶ ὕλική ἐνίσχυσις τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου, ποῦ στάθηκε τὸ μεγάλο σχολεῖο τοῦ πρώτου μετανάστη καὶ ποῦ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπηρεάζῃ θετικὰ καὶ εὐεργετικὰ τὴν πορείαν τῆς ζωῆς τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἀλλὰ μποροῦμε ἴσως νὰ νοιώσωμε καλύτερα καὶ νὰ ἐκτιμήσωμε βαθύτερα τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἑβδομάδος, ἂν ἴδωμε τὸ νέον αὐτὸ θεσμὸν σάν ἓνα μέρος ὀργανικὸ τῆς εὐρύτερης προσπάθειας μας γιὰ τὴν συνύφανσιν τῶν κυρίων χαρακτηριστικῶν τῆς φυλετικῆς μας φυσιογνωμίας στὴν ψυχροσύνθεσιν τῶν νέων ὁμογενῶν καὶ γιὰ τὴν αὐξηση καὶ τὴν βελτίωσιν τῆς πολιτιστικῆς προσφορᾶς τους στὸ Ἀμερικανικὸ περιβάλλον.

Φυσικά, ἡ προσπάθεια αὐτὴ χρειάζεται νὰ στηρίζεται, μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, σὲ ἐνέργειαι καὶ σὲ προγράμματα συνταιριασμένα μὲ τίς γενικώτερες συνθήκας τῆς ζωῆς μας. Ὅπως εἶναι γνωστὸ, οἱ ἀνασχηματισμοὶ στὴ δομὴ τῆς ὁμάδος Ἀμερικανῶν πολιτῶν εἶναι πιά ἐκδηλοί. Ὁ καθαρὸς ὅσο καὶ πλούσιος συναισθηματισμός, ποῦ ἔδινε στὸ πρόσφατον παρελθὸν τὸ χρῶμα καὶ τὸν τόνον σὲ ὅλες τίς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τῆς ὁμάδος αὐτῆς, παίρνει νέα μορφή καὶ νέο περιεχόμενον. Οἱ πρῶτοι μετανάστες ἀποσύρονται σιγά-σιγά ἀπὸ τὴν ἐνεργὸν ζωὴν. Οἱ νέοι, γεννημένοι στὴ χώρα αὐτὴ, μεγαλώνουν, ἐκπαιδεύονται, ζοῦν καὶ δροῦν δημιουργικά στὸ ἄμεσον ἐθνικοκοινωνικὸν τους περιβάλλον, τὸ ὁποῖον, ὡς εἶναι ἐπόμενο, καθορίζει κατὰ κύριον λόγον τὴν ὅλην προσωπικότητά των.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι μερικοὶ ἀπὸ ὄσους μελετοῦν τὴν ζωὴν τοῦ Ἀμερικανικοῦ Ἑλληνισμοῦ, παρερμηνεύοντας ἴσως τὸ δεδομένον αὐτό, βιάζονται συχνὰ νὰ προβλέψουν, ὅτι ἡ ὁμάδα μας θὰ ἀποβάλλῃ μὲ τὸν καιρὸ τὴν ἰδιουτέαν τῆς καὶ ὅτι πολὺ σύντομα θὰ ἀφανισθῇ μέσα στὸν παντοδύναμον τοῦτον κόσμον τῶν ποσοτήτων, τῶν ποιοτήτων, τῶν μεγάλων ἐπιτευγμάτων, τῶν νέων συνθέσεων τῆς ὕλης καὶ τῶν στοχασμῶν. Μποροῦμε ἀδίστακτα νὰ εἰποῦμε ὅτι ἡ ἀπαισιοδοξία αὐτὴ

προδίδει, προφανώς, κάποια άγνοια τόσο της άνθεκτικότητας της έλληνικής παραδόσεως, όσο και των νέων άναγκών και των συγχρόνων τάσεων της Άμερικανικής ζωής. "Άλλοι πάλιν βιάζονται νά συστήσουν τόν περιορισμό του προγράμματος των παιδευτικών και πολιτιστικών έκδηλώσεων της όμογενείας και νά υποδείξουν την Έκκλησία σαν τόν μόνο παράγοντα, πού μπορεί νά έξασφαλίση κάποια συνοχή στα μέλη της — μιá Έκκλησία όμως άπαλλαγμένη έντελώς από τόν παραδοσιακό της χαρακτηήρα και από τόν πλούτο των μορφικών της στοιχείων, τά όποια είναι, τάχα, έμπόδιο για τά νέα μέλη της και χάσμα μέγα μεταξύ της Έλληνικής Έκκλησίας και των άλλων Έκκλησιών. Άλλά και ή ομάδα των βιαστικών αύτων μελετητών φαίνεται, ότι παραγνωρίζει τη δύναμη των παραδοσιακών και μορφικών στοιχείων της Έκκλησίας, την αδιάσπαστη ένότητα μεταξύ του περιεχομένου και της μορφής της, καθώς άκόμη και την κύρια πορεία της πνευματικής ζωής της χώρας αύτης, της όποιας τελικός σκοπός της είναι σήμερα ή διατήρηση των ιδιοτύπων χαρακτηριστικών των έθνικοθρησκευτικών ομάδων και όχι ή άτροφή και ό άφανισμός των.

Δίπλα όμως και πάνω από τους ύποκειμενικούς αυτούς συμβούλους στέκουν οι άντικειμενικότεροι μελετητές της ζωής των Άμερικανών έλληνικής καταγωγής. Μεταξύ τούτων είναι και παραμένει, ευτυχώς, ή Έλληνική Αρχιεπισκοπή Άμερικής. Είναι επίσης οι πιο φωτισμένοι θεσμοί και παράγοντες της πνευματικής και πολιτιστικής ζωής της Άμερικής. Είναι οι ύπεύθυνοι και οι σκεπτόμενοι άνθρωποι στην Έλλάδα, για την όποια τό θέμα Άμερικανικός Έλληνισμός είναι, και πρέπει νά είναι, ένα από τά πιο μεγάλα έθνικοπολιτιστικά έλληνικά θέματα.

Η τρίτη αύτη κατηγορία των μελετητών, φυσικά, δέν φιλοδοξεϊ και δέν θά ήθελε και ούτε θά μπορούσε νά κρατήση την ομάδα αύτη — την όμογένεια στην Άμερική — άκίνητη, στατική, άπροσάρμοστη, έλλαδοκεντρική σε όλες της τις έκδηλώσεις μέσα στο δυναμικώτατο, όσο και στο κατ' έξοχήν άπαιτητικό Άμερικανικό περιβάλλον. Αυτό τό όποιο οι προαναφερθέντες θεσμοί και παράγοντες φιλοδοξούν και ζητούν είναι ή διαρκής έπαφή των όμογενών με τόν κόσμο των έλληνικών άξιων και ή αύξηση έτσι της προσφοράς των στών τομέα των τόσο έντόνων παιδευτικών και πολιτιστικών επιδόσεων και άναζητήσεων, πού σημειώνονται σήμερα στη χώρα αύτη. Η Έλληνική Έκκλησία Άμερικής έν πρώτοις, πειθαρχώντας, όπως έλέχθη, στις έπιταγές της ιστορίας και της άποστολής της Μεγάλης Έκκλησίας, την όποια έκπροσωπεί έδω, και έρμηνεύοντας όρθά τις ύποχρεώσεις της έναντι των πνευματικών άναγκών της χώρας αύτης, όχι μόνο δέν βιάζεται νά άποβάλλη τά μορφικά της στοιχεία, αλλά προσπαθεί νά προβάλλη άκέραια την πατρική παρακαταθήκη και νά την καταστήση άντικείμενο ευρύτερης μελέτης και πηγή έμπνεύσεων. Κατανοείται έπαρκώς τό δεδομένο αυτό; Πρέπει.

Η Άμερικανική πνευματική ήγεσία επίσης, ή παιδεία, οι διανοούμενοι, ξεκινώντας από τη σημερινή θέση της χώρας, από τό νέο ιστορικό της ρόλο, από

τις σύγχρονες άνάγκες πού δημιουργούνται λόγω της καταπληκτικής προόδου της τεχνολογίας και της έπιστήμης, έσπρωξαν ήδη μεθοδικά, επίμονα, την χώρα έξω από τό στενό έθνικισμό του παρελθόντος και από τόν γνωστό άπομονωτισμό. Πράγματι, όσοι παρακολουθούν από κοντά και με προσοχή τις άνελίξεις στην Άμερικανική ζωή, μπορούν ίσως καλύτερα νά ιδούν, ότι πίσω από τόν έντονο οικονομικοπολιτικό υπερεθνισμό της χώρας και πίσω από τόν ήγετικό της ρόλο στον παγκόσμιο στίβο, επενεργούν αποφασιστικά πιά οι νέες παιδευτικές και πολιτιστικές τάσεις για μιá βαθύτερη γνώση των σημερινών λαών. Η Άμερικανική γενική παιδεία, ό κατ' έξοχήν εύπροσάρμοστος αυτός έθνικοκοινωνικός θεσμός, άντικαθρεφτίζει πιστά όλους τους άνασχηματισμούς στη ζωή της χώρας. Ο νέος πολίτης, σύμφωνα με τά αίτήματα της σημερινής παιδείας, πρέπει νά άπλώνη τά ένδιαφέροντά του πέρα από τά σύνορα της χώρας του, νά γνωρίζη λαούς, νά όμιλή ξένες γλώσσες, νά γνωρίζη την γενική ιστορία, νά μελετά τό παρελθόν και τό παρόν των λαών με την ίδια δύναμη πού μελετά τη φύση στο έπιστημονικό εργαστήριΟ. Έτσι, τό έλληνικό παρελθόν και τό έλληνικό παρόν είναι ήδη ένα ζωντανό κέντρο ένδιαφέροντος και οι Άμερικανοί πολίτες έλληνικής καταγωγής βαρύνονται με τό χρέος, πιέζονται από τά ίδια πράγματα, νά γνωρίζουν και νά έμφανίζουν στο ευρύτερο περιβάλλον των την έλληνική ζωή στην ποικιλία των θυμαστών της μορφών κατά τόν πιο προγραμματισμένο, τόν πιο έμπνέοντα και τόν πιο δημιουργικό τρόπο.

Η Έλλάδα τέλος, ό τόπος της καταγωγής, δέν άγνοεί τά δεδομένα αυτά. Δέν πρέπει, έπαναλαμβάνομε, νά τά άγνοή. Η έπιθυμία της νά ιδή τόν Άμερικανικό Έλληνισμό — τό νεώτερο και τό δυναμικότερο σήμερα βλαστό του Γένους στο έξωτερικό — διατηρούντα όσο τό δυνατό πιο πολλά από τά δυναμόγονα προγονικά χαρακτηριστικά, δέν είναι και δέν πρέπει νά προβάλλεται άπλώς σαν ένα δείγμα των φυσικών συναισθημάτων μεταξύ όμαιμόνων. Η έπιθυμία αύτη πρέπει νά έκφράζεται με ένα πρόγραμμα σαφές, καλομελετημένο, στηριγμένο τόσο στο βαθύτατα δικαιολογημένο συναίσθημα της κοινής καταγωγής, αλλά και σε σαφώς διακρινόμενα πολιτικά, έθνικά, οικονομικά και πολιτιστικά ένδιαφέροντα και συμφέροντα. Είναι πλάνη νά λέγεται, ότι τό πανίσχυρο Άμερικανικό περιβάλλον άφομοιώνει κάθε ομάδα και άφανίζει όριστικά την ιδιοτυπία της. Άντιθέτως, ή πορεία της ζωής έδω, όπως ή πορεία αύτη καθορίζεται σήμερα από τις νέες δυνάμεις και από τη θέση της χώρας στην διεθνή σκηνή, είναι έκδήλως εύνοική για τις πολιτιστικές επιδόσεις των Άμερικανών έλληνικής καταγωγής.

Οι σκέψεις και οι παρατηρήσεις αυτές, έτσι όπως ξεπηδούν από τη μελέτη της ζωής μας στη συνεξάρτησή της με τό έλληνικό παρελθόν και τό παρόν και με την κατ' έξοχήν άπαιτητική και δυναμικώτατη κοινωνία γύρω μας, δίνουν τό σωστό νόημα της Έβδομάδος των Έλληνικών Γραμμάτων. Είναι προφανές, ότι ή γενικώτερη συνειδητοποίηση του νοήματος αύ-

(Συνέχεια εις την 13ην σελίδα)

Ο ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΟΙ ΤΡΙΣΜΕΓΙΣΤΟΙ ΦΩΣΤΗΡΕΣ

Οί τρεις "Έλληνες Μεγάλοι Ίεράρχαι, Βασίλειος ὁ Μέγας, Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνὸς ἢ Θεολόγος, καὶ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, εἶχον Ἑλληνικὴν ἀνατροφὴν, παιδεῖαν καὶ φιλοσοφικὴν μόρφωσιν, συνετέλεσαν ὅσον οὐδεὶς ἄλλος εἰς τὴν διάσωσιν, δικαίωσιν καὶ χρησιμοποίησιν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Χριστιανικῆς Θεολογίας, καὶ συνέγραψαν ὅλα τῶν τὰ θαυμαστά ἔργα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν. Δι' αὐτὸ καὶ ἀνεκηρύχθησαν «μέγιστοι φωστῆρες» καὶ τῆς Οἰκουμένης Διδάσκαλοι. Καὶ τιμῶνται καὶ θαυμάζονται, ἐπὶ 16 αἰῶνας, ὅχι μόνον ἀπὸ ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους λαούς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς Ἐκκλησίας, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς, καὶ ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ πνεύματος καὶ τῆς φιλοσοφίας. Συνδέσαντες διὰ χρυσοῦς γεφύρας τὸν Ἑλληνισμόν πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, παρέδωκαν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεάς τὴν ἀνεκτίμητον αὐτὴν πνευματικὴν κληρονομίαν, τὴν ὁποίαν καλούμεθα σήμερον ὅλοι μας νὰ διατηρήσωμεν ἀλώβητον καί, ὥς πιστοὶ θεματοφύλακες, νὰ μεταβιβάσωμεν εἰς τὴν νέαν μας γενεάν. Οὕτω θὰ τιμήσωμεν μὲ τὸν καλλίτερον τρόπον τοὺς ἑορταζομένους τὴν 30ὴν Ἰανουαρίου τρεῖς μεγάλους Ἑλλήνας Ἱεράρχας.

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Μὲ τὸν ἐφετεινὸν ἑορτασμόν τῆς «Ἐβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου», πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι ἡ προσοχὴ τῆς Ὁμογενείας, τῶν Κοινοτήτων, τῶν Ὁργανώσεων, τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Ἱερέων καὶ τῶν Γονέων, εἰδικώτερον, πρέπει νὰ στραφῇ κυρίως πρὸς τὴν ἀνάγκην ἰδρύσεως περισσοτέρων Ἑλληνικῶν Ἡμερησίων Σχολείων. Ἡ προσοχὴ νὰ γίνῃ φωνή. Καὶ ἡ φωνὴ νὰ γίνῃ ἀπαίτησις. Ἀπαίτησις ἐπιτακτικὴ πρὸς τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Κοινοτήτων, ὅπως εἰς τὸ Πρόγραμμά των περιλάβουν—τοὐλάχιστον αἱ μεγάλα Κοινότητές μας— τὴν ἰδρυσιν Ἡμερησίων Ἑλληνικῶν Σχολείων. Ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ ὅχι μόνον ἠθικῶς θὰ ὑποστηρίξῃ πᾶσαν τοιαύτην προσπάθειαν, ἀλλὰ καὶ οἰκονομικῶς. Ἀλλωστε, παραλλήλως πρὸς τὰ ἄλλα ἐκπαιδευτικὰ τῆς ἔργα—Θεολογικὴν Σχολήν, Ἀκαδημίαν, Ὁρφανοτροφεῖον, Κολλέγιον Θηλέων, Ταμεῖον Συντάξεως Ἐκπαιδευτικῶν, κ.λ.π.—παρέχει καὶ οἰκονομικὰς ἐνισχύσεις: Τακτικὴν μὲν ἐκ \$3,000 περίπου εἰς κάθε Ἡμερήσιον Ἑλληνικὸν Σχολεῖον κατ' ἔτος, ἐκτακτον δὲ ἐκ \$5,000 περίπου ἐφ' ἅπαξ εἰς κάθε νέον ἰδρυόμενον Ἡμερήσιον Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς λειτουργίας αὐτοῦ.

ΑΝΕΓΕΙΡΟΜΕΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Τὸ παράδειγμα πρὸς μίμησιν μᾶς τὸ παρέχουν ἐφέτος αἱ μεγαλῶνυμοι Κοινότητες: Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, Μπροῦκλυν, Ν. Υ., καὶ Ἀγίου Σπυρίδωνος, Νέας Ὑόρκης, ἐπίσης, ποὺ ἀνεγείρουν μεγαλοπρεπῆ σχολικὰ κτίρια καὶ ἄλλα τμήματα Κοινοτικοῦ κτιριακοῦ συγκροτήματος. Εἰς τὸ Μπροῦκλυν, ὁ ἐκλεκτὸς Ὁμογενὴς κ. Α. Φάντης προσέφερε τὸ σημαντικώτατον ποσὸν τῶν \$100,000, δι' ὃ καὶ τῷ ἐπεδόθη εἰς εἰδικὴν τελετὴν ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Τιμητικὸν Δίπλωμα καὶ τὸ Χρυσοῦν Μετάλλιον τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, εἰς ἐπιβράβειυσιν τῶν εὐσεβῶν καὶ φιλογενῶν αἰσθημάτων καὶ ἔργων των. Εἰς τὴν Κοινότητα Ἀγίου Σπυρίδωνος, οἱ ἐκ τῶν ἐξεχόντων μελῶν αὐτῆς ἐπίλεκτοι Ὁμογενεῖς κ. κ. Θεόδωρος Τσολαῖνὸς καὶ Κωνσταντῖνος Γουλανδρῆς διπλασιάζουν τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον θὰ συλλέξῃ ἡ Κοινότης ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους Ὁμογενεῖς ὑπὲρ ἀνεγέρσεως Σχολικοῦ Κτιρίου καὶ Κοινοτικοῦ Κέντρου, ἀνερχόμενον εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδων δολλαρίων. Καὶ ἡ μεγαλῶνυμος Κοινότης τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Βοστώνης κινεῖται ἐσχάτως δραστηρίως πρὸς ἰδρυσιν Ἡμερησίου Ἑλληνικοῦ Σχολείου.

ΜΕ ΤΑΧΥΤΕΡΟΝ ΡΥΘΜΟΝ

Ἐὰν ὁμως προσέξωμεν τὴν ἀναλογίαν τῶν 10 περίπου Κοινοτήτων μας ποὺ ἔχουν, ἢ θὰ ἔχουν ἐντὸς τοῦ 1959, Ἡμερήσια Ἑλληνικὰ Σχολεῖα, πρὸς τὰς 370 ποὺ δὲν ἔχουν—παρὰ μόνον Ἀπογευματινὰ αἱ περισσότεραι—καὶ τὰς ἄλλας, ποὺ ἰδρύνονται κατ' ἔτος, θὰ ἐξαγάγωμεν τὸ θλιβερὸν συμπέρασμα, ὅτι μὲ τὸν βραδύτατον ρυθμὸν ποὺ προχωροῦμεν, ἀποκτῶντες κατ' ἔτος 2 ἢ 3 Ἡμερήσια Ἑλληνικὰ Σχολεῖα, θὰ ἔπρεπε νὰ περάσουν αἰῶνες ὁλόκληροι, διὰ νὰ ἔχουν ὅλαι αἱ Κοινότητές μας τὸ Σχολικὸν των κτίριον καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον. Ἀλλ' «οἱ καιροὶ οὐ μενετοί». Ἡ ἀνάγκη ταχείας ἀποκτήσεως Ἡμερησίων Ἑλληνικῶν Σχολείων, τοὐλάχιστον ἀπὸ τὰς μεγάλας Κοινοτήτάς μας πρέπει νὰ καταστῇ συνείδησις τῆς Ὁμογενείας, ἀπαίτησις τῶν ἐνοριτῶν, ἐπιδίωξις τῶν γονέων, καὶ ἀναπόσπαστον μέρος τοῦ Προγράμματος κάθε Κοινοτικοῦ Συμβουλίου, μὲ τὴν θερμουργὸν συμπαράστασιν τοῦ Ἱερέως. Αὐτὸ ἂς εἶναι τὸ σύνθημά μας μὲ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἐβδομάδος τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου: «Μὲ ταχύτερον ρυθμὸν, πρὸς ἀπόκτησιν Ἡμερησίων Ἑλληνικῶν Σχολείων».

ΤΡΙΑ ΝΕΑ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ
ἀνεγείρονται. Κάθε μεγάλη Ἑλληνικὴ Κοινότης πρέπει νὰ ἀποκτήσῃ Ἡμερήσιον Ἑλληνικὸν Σχολεῖον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1959

Τὸ νέον ἔτος 1959, τὸ ὁποῖον μετὰ πολλῶν ἐλπίδων ἀνέμενεν ἡ ἀνθρωπότης, τὴν εὐρίσκει εἰς μίαν κατάστασιν χαώδη καὶ συγκεχυμένην, οὐδόλως καλλιτέραν τῆς περυσινῆς. Ἀφ' ἑνὸς συνεχίζονται μὲ αὐξοντα ρυθμὸν οἱ ἐξοπλισμοί, αἱ δοκιμαὶ ἀτομικῶν ὄπλων, ἡ καταδυνάστευσις λαῶν ὀπίσω ἢ ἔξω ἀπὸ παραπετάσματα καὶ ἡ ἐπικράτησις τῆς βίας καὶ τῆς ἀδικίας. Αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ, ἐξ ἄλλου, οὐδὲν βῆμα ἐσημείωσαν εἰς τὴν λεωφόρον τῆς συνεργασίας, διὰ νὰ προχωρήσουν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς προσεγγίσεως, καὶ νὰ προετοιμάσουν τὴν «ἀνάντη τρίβον» τῆς ἐνώσεως. Ὁ νέος ἀρχηγὸς πρεσβυγενοῦς Ἐκκλησίας, συνεχίζων τὴν ἄτοπον τακτικὴν προκατόχων του, ὁμιλεῖ περὶ «προσελεύσεως», δηλαδὴ ὑποταγῆς τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τὸ ἀνθρώπινον σκῆπτρον του, χωρὶς νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν τὸ γεγονός, ὅτι πέριξ τῶν τειχῶν τοῦ Βατικανοῦ, εἰς τὴν Ρώμην καὶ ὁλόκληρον τὴν Ἰταλίαν, ὑφίσταται καὶ δρᾷ τὸ ἰσχυρότερον ἄθεον Κομμουνιστικὸν Κόμμα τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, ἐνῶ ἐκ παραλλήλου ἑκατομῦρια Ρωμαιοκαθολικῶν τείνουν, καὶ πάλιν, νὰ ἀποσχισθοῦν τῆς δεσποτείας τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης.

ΩΣΑΝ ΦΩΣ ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΤΩ

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἔχουν παύσει νὰ διασταυρῶνται εἰς τοὺς αἰθέρας καὶ τοὺς ὠκεανούς καὶ τὰς ἡπείρους ἑκατομῦρια εὐχῶν, μὲ ὅλα τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας καὶ τῆς ἐπικοινωνίας, εὐχῶν δι' ἓν νέον ἔτος, πλήρες ἀπὸ εὐτυχίαν, υγείαν, χαράν, εἰρήνην, καὶ κάθε εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ. Ἦμποροῦμεν λοιπόν, ἐξετάζοντες μὲ ψυχραιμίαν καὶ ἀντικειμενικότητα τὴν κατάστασιν, νὰ διαπιστώσωμεν, ὅτι ὅλα αὐτὰ εἰς οὐδὲν συνετέλεσαν διὰ τὴν ἔλλειψιν βαθείας καὶ ζωῆς πίστεως. Διαπιστοῦμεν ὅμως καὶ τοῦτο τὸ παρήγορον καὶ ἐνθαρρυντικόν, ὅτι διάχυτος ὑπάρχει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, μέσα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, δλων τῶν φυλῶν καὶ ὅλων τῶν χωρῶν, ἡ βαθεῖα ἀγάπη διὰ τὴν εἰρήνην, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δικαιοσύνην. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ ἔγινεν ἤδη παγκόσμιος συνειδήσις καὶ καμμία δύναμις δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ τὴν καταπνίξῃ. Αὐτὴ ἡ πανανθρώπινος συνειδήσις εἶναι ὡσάν ἓνα φῶς ἐκ τῶν κάτω. Εἶναι τὸ ἀπαύγασμα τῆς ἀπογοητεύσεως τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινον «σύστημα σωτηρίας». Εἶναι ὁ πόθος τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. Εἶναι αὐτὸ πού ὁ Χριστὸς ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον: Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς Γῆς: Ἡ Ἐκκλησία!

Αἱ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ἔχουν σκοπὸν τὴν διαφώτισιν καὶ ἐξυπηρέτησιν τῶν Χριστιανῶν μας. Ζητήσατε Κατάλογον. Ἀποστέλλεται δωρεάν.

ΦΩΣ ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΩ

Ἀπέραντοι ὀρίζοντες διαγράφονται διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, διευρυνόμενοι κατ' ἔτος. Ἐφέτος, περισσότερο εὐρύτεροι καὶ διαυγέστεροι διαγράφονται οἱ ὀρίζοντες αὐτοί: Ἡ θρησκευτικὴ αὐξάνει σταθερῶς. Ἀποδεικνυομένη, τοῦλάχιστον εἰς τὴν Χώραν αὐτήν, μὲ ἀριθμούς καὶ θετικὰ δεδομένα. Οἱ πέραν τῶν παραπετασμάτων τῆς ἐρυθρᾶς τυραννίας λαοί, ἀφόβως κατακρίνουν τὰ ἀθεϊστικά συστήματα, ὅπως μαρτυροῦν καθημερινῶς τὰ ἐκκλησιαστικά των δημοσιογραφικὰ ὄργανα, ἀψηφούντα τὰς συνεπείας. Ἡ θρησκευτικὴ συνειδήσις τῶν λαῶν ὠριμάζει καθημερινῶς, ἐκδηλοῦται πανταχοῦ, παρὰ τὰς ἀσυμφωνίας τῶν ἀρχηγῶν των, πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν, καὶ ἐμφανίζεται οὐχὶ ὡς ἔργον ἀνθρώπων, ἀλλ' ὡς θεῖον φῶς ἐκ τῶν ἄνω ἐρχόμενον. Τὸ φῶς τοῦτο εἶναι ἡ μόνη αἰσθητὴ βελτίωσις ποὺ παρουσιάζεται μὲ τὸ νέον ἔτος. Εἶναι ἡ μόνη θετικὴ ἐλπίς. Ἡ μόνη φωτεινὴ ἀκτίς ποὺ προσανατολίζει τὴν παραπλανημένην ἀνθρωπότητα πρὸς τὴν «ἔξ Ὑψους Ἀνατολήν», πρὸς τὸν Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης Χριστόν!

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΕΞ ΑΦΡΙΚΗΣ

Ἡ φωνὴ τοῦ Γενικοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Οὐγκάντας, Κένυας καὶ Ταγκανίκας καὶ ἄλλης τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς, τοῦ ὁποῦ ἡ Ἐκκλησις δημοσιεύεται εἰς ἄλλην σελίδα, δὲν πρέπει νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητος. Διότι—ὅπως τονίζει—«Τώρα, ὅχι μόνον ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἀφρικῆς γενικῶς, ἐπιθυμοῦν ὁλοψύχως νὰ ἴδωσι τὸν Ἰησοῦν διὰ μέσου τῆς ἀληθοῦς Πίστεως καὶ τοῦ ἀληθοῦς φωτός, τῆς μόνης καὶ πραγματικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀποστόλων καὶ ὅλων τῶν Ἀγίων Πατέρων, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἐπὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῆς Ἐκκλησίας, τέλος, τῆς πραγματικῆς Πίστεως, τῆς Ἐλληνορθόδοξης οὐ Ἐκκλησίας ἐν γένει». Ἡ ἔξ Ἀφρικῆς ἀγία αὐτὴ φωνή, ὅχι μόνον τονίζει ὅτι ἡ Ἀγία ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ἡ μόνη ἀληθὴς Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ μᾶς ὑποδεικνύει τὸ ὑψιστον χρέος ὅλων τῶν Ἐλληνορθοδόξων Ἐκκλησιῶν νὰ παρουσιάζωνται ὅχι μόνον ἡνωμένοι ἐν τῇ πίστει, ἀλλὰ καὶ ὁμόφωνοι ἐν τῇ φωνῇ, τῇ ἀποφάσει καὶ τῇ πράξει, αὐταὶ πρωτίστως ἡνωμένοι εἰς ἓν, φυσικὸν ἅλλωστε, σύνολον. Ἐλπίζομεν ὅτι διὰ τοὺς Ἠγέτας τῶν Ἐλληνορθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἡ ἔξ Ἀφρικῆς φωνὴ δὲν θὰ μείνῃ «φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ».

ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΜΑΣ, χωρὶς νὰ ζητοῦν τίποτε, προσφέρουν ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας, καὶ μορφώνουν ἀρίστους, συνειδητοὺς Ἐλληνορθοδόξους Χριστιανούς.

ΛΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ

ΚΑΤΑ τὰ τελευταία ἔτη αἱ Βυζαντιναὶ εἰκόνες ἤρχισαν εὐρύτατα νὰ ἐκτιμῶνται μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων, τῶν καλλιτεχνῶν καὶ ἄλλων ἐκλεκτῶν κύκλων.

Οἱ τεχνοκρίται καὶ οἱ ἱστορικοὶ τῆς τέχνης ἤρχισαν νὰ βλέπουν εἰς τὰς παρανοημένας καὶ ἐπὶ αἰῶνας περιφρονημένας αὐτὰς εἰκόνας ἕνα ἀξιόλογον κλάδον ζωγραφικῆς μὲ ἰδιαιτέρους νόμους καὶ ὠρισμένην ἐξέλιξιν. Ἀπεκάλυψαν ἕνα κόσμον ὕγιους καλλιτεχνικῆς δημιουργίας, στενωτάτα συνηνωμένον μὲ τὸ δόγμα τῆς Θρησκείας μας καὶ μὲ τὰ βαθύτατα θρησκευτικὰ συναισθήματα τοῦ λαοῦ.

Σήμερον αἱ παλαιαὶ αὐταὶ εἰκόνες τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐξετάζονται ὑπὸ τῶν ξένων τεχνοκριτῶν καθαρῶς ὡς ἔργα τέχνης, κατατάσσονται εἰς σχολὰς καὶ ἀναζητεῖται, ὑπὸ τὴν μετρίοφροναν ἀνωθυμίαν των, ἡ προσωπικότης τῶν ζωγράφων. Μεταξὺ τῶν καλλιτεχνῶν, ἡμετέρων καὶ ξένων, αὐξάνει καθ' ἡμέραν ὁ κύκλος ἐκείνων οἱ ὅποιοι εὐρίσκουν εἰς τὰ Βυζαντινὰς εἰκόνας πηγὴν ἐμπνεύσεως καὶ μελέτης.

Ἀφ' ὅτου ἡ σύγχρονος Τέχνη ἔκαμε στροφὴν ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ πραγματισμοῦ, τὸν ὅποιον ἠκολούθει ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀναγεννήσεως μὲ ἀνεξάντλητον διδάσκαλον τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν Τέχνην, ἐζήτησε δέ, ἀπομακρυνομένη ἀπὸ τὰς χιλιομεταχειρισμένας φυσικὰς φόρμας, νὰ δώσῃ ἔκφρασιν εἰς τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον τοῦ ἀνθρώπου, καὶ μορφήν εἰς τὸν βαθύτερον χαρακτήρα του, ἐπῆρε, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, τὸν ἴδιον δρόμον τὸν ὅποιον εἶχε διανύσει ἐπὶ αἰῶνας ἡ Βυζαντινὴ Τέχνη. Ἀπὸ τότε ἤρχισε νὰ ἀποκαλύπτεται εἰς τὰ μάτια τῶν συγχρόνων καλλιτεχνῶν: ποίους θησαυροὺς ὑψηλῆς ἰδεαλιστικῆς τέχνης ἐνέκλειον αἱ νομιζόμεναι ὡς ξηραὶ, ἀφύσικοι καὶ ἀποστεωμένοι Βυζαντιναὶ εἰκόνες. Εἶδαν ὅτι τὰ πρόσωπα αὐτὰ, τὰ ἐστερημένα φυσικότητος καὶ ὀρθῆς προοπτικῆς ἀποδόσεως, εἶχον καλλιεργημένα καὶ ὠρίμως ἐξευλιγμένα— ἂν καὶ συχνὰ τόσον ἀπλουστευμένα— ἄλλα ζωγραφικὰ μέσα καὶ ἄλλας αἰσθητικὰς ἀξίας, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιτυχάνουν νὰ παίρνουν μορφήν ὀπτασιῶν κόσμου ὑπερφυσικοῦ καὶ ν' ἀποτυπώνουν τὴν βαθυτάτην κατάνυξιν, ποὺ ἐγέμιζε τὴν ψυχὴν τῶν ἀνωνύμων δημιουργῶν των.

Ἡ ὁλοὲν γενικευομένη αὕτη ἐκτίμησις ἔφερεν εἰς τὸ ἐμπόριον τὰς εἰκόνας· εἰς τὰς ἡμέρας μας δὲ αἱ τιμαὶ των ἔφθασαν εἰς δυσθεώρητα ὕψη. Κάθε παλαιὰν καὶ μαυρισμένην εἰκόνα ἀρχίζει νὰ περιβάλλῃ ὁ πέπλος ἀκαταλήπτου θαυμασμοῦ. Τείνομεν οὕτω νὰ φθάσωμεν καὶ ἐδῶ εἰς τὴν ὑπερβολὴν καὶ τὸν «σνομπισμόν». Μέγας ἀριθμὸς εἰκόνων καὶ ἰδίως μεταγενεστέρων, αἵτινες εἶναι ἔργα μετρίων ἀντιγραφέων, δὲν δικαιολογοῦν τοὺς ἀμέτρους θαυμασμούς, οἱ ὅποιοι τοῦναντίον συγχίζουσιν καὶ ἐμποδίζουν νὰ

κατανοηθῇ ἡ καλλιτεχνικὴ ἀξία καὶ αὐτῶν τῶν καλῶν ἔργων. Διότι ἡ Βυζαντινὴ Τέχνη, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην Τέχνην, εἶναι δύσκολον νὰ κατανοηθῇ ἀπὸ τοὺς πολλοὺς, διὰ τοῦτο δὲ ἔχει καὶ ὀλίγους ὁπαδοὺς. Διότι χρειάζεται προσεκτικὴ παρατήρησις, ἄσκησις καὶ φωτισμένη ἐρμηνεία διὰ νὰ γίνουν καταληπτὰ τὸ βαθύτερον νόημά της καὶ ἡ ἀληθινὴ καλλιτεχνικὴ τῆς ἀξία, νὰ ἀποκαλυφθῇ δὲ ἡ μυστικοπαθὴς καὶ καθαρῶς πνευματικὴ τῆς ὠραιότης.

* * *

Ἄς ἴδωμεν τώρα ποῦ ἔγκειται ἡ καλλιτεχνικὴ ἀξία τῶν Βυζαντινῶν εἰκόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς καθόλου Βυζαντινῆς ζωγραφικῆς.

Ἡ Βυζαντινὴ ζωγραφικὴ ὡς μοναδικὸν τῆς σκοπὸν ἔχει νὰ ἐξυπνήσῃ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ θεατοῦ τὰς πνευματικὰς ὑπερόχους ἱεράς μορφάς καὶ νὰ ὑπενθυμίῃ τὴν δρᾶσιν των καὶ τοὺς ἀγῶνας των. Διὰ τὴν ἀναπαράστασιν τοῦ πνευματικοῦ τούτου κόσμου, ἡ Βυζαντινὴ Τέχνη ἀνεζήτησεν ἄλλον δρόμον καὶ ἐπέτυχε τοῦτο μὲ νέα ἐκφραστικὰ μέσα, διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ προηγούμενα.

Ἐγκατέλειπε πρῶτον τὴν ἀπόδοσιν τοῦ τοπίου καὶ περιορίσθη εἰς τὰ πρόσωπα. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ πρόσωπα ἀφῆρεσε κατὰ τὸ δυνατόν τὴν παράστασιν τοῦ τόπου· οὔτε σαφὲς ἔδαφος ὑπὸ τοὺς πόδας των ὑπάρχει, οὔτε βάθος χώρου ὀπισθέν των διακρίνεται. Τὰ ἀπλᾶ διαγράμματα (σιλουέτται) τῶν μορφῶν διαγράφονται μὲ δύναμιν, τονισμένα μέσα εἰς κυανοὺν ἢ χρυσοῦν βάθος. Δίδεται οὕτως ἡ ἐντύπωσις εἰς τὸν θεατὴν, ὅτι τὰ ἱερά αὐτὰ πρόσωπα φεύγουν ἀπὸ τὴν γῆν καὶ εὐρίσκονται εἰς τὰς ὑπερκοσμίους σφαίρας, ἢ ἐντὸς τῆς χρυσῆς δόξης τοῦ Παραδείσου.

Τὰ πρόσωπα, ἔπειτα, κρατοῦν ἀπὸ τὰ φυσικὰ των σχήματα μόνον ὅ,τι εἶναι ἀπαραίτητον. Τὰ σώματα δὲν ἀποδίδονται ὡς ὄγκοι, ἀλλ' ἀπλοῦνται μᾶλλον ὡς ἐπιφάνειαι· καὶ διὰ τοῦτο ἡ φωτοσκίασις καὶ ἡ προοπτικὴ (τὰ δύο δηλαδὴ κύρια ζωγραφικὰ μέσα, ποὺ ἀποδίδουν τὸν ὄγκον) ἐξασθενοῦν καὶ παίζει τὸν κύριον ρόλον ἡ γραμμὴ. Ἡ τοιαύτη ἀπόδοσις τῶν μορφῶν μὲ γραμμάς, καλλιεργηθεῖσα, ἐξευλιχθῇ εἰς θαυμασίαν ἐκφραστικὴν δύναμιν εἰς χεῖρας τῶν Βυζαντινῶν καλλιτεχνῶν.

Εἰς τὰς ἀρχαιοτέρας εἰκόνας τὰ πρόσωπα δίδουν τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἀκινήτου, τοῦ αἰωνίου, τοῦ πνευματικοῦ. Εἰς τὰ ἀκίνητα αὐτὰ σώματα δίδεται συχνὰ καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ ὑπερφυσικοῦ, καθὼς εἰκονίζονται ὅλως ἄσαρκα καὶ πανύψηλα, περιτετυλιγμένα εἰς πολυπύχους μανδύας, μὲ τὰς χεῖρας καὶ τὰ ἄκρα ἐν γένει ὑπερβολικῶς μικρά.

Ἀλλ' ἡ κυρία προσπάθεια συγκεντρώνεται εἰς τὸ πρόσωπον. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου μεταβάλλουν τὰ φυσικὰ των σχήματα κατὰ τρόπον τοιο-

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ

Υπό τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΣΩΤΗΡΙΟΥ, Ἀκαδημαϊκοῦ
Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

οὔτον, ὥστε ν' ἀποδίδουν πλήρη τὴν ἐντύπωσιν τοῦ πνευματικοῦ, τοῦ ἐξαϋλωμένου ὄντος. Τὰ μάτια ζωγραφίζονται μεγάλη ὑπὲρ φύσιν, χωρὶς καμμίαν φυσικὴν λάμψιν· εἶναι ἕνα βλέμμα ποῦ διευθύνεται ἀόριστα ἐμπρὸς καὶ πανταχοῦ μὲ ἀπεριόριστον δύναμιν. Ἡ μύτη ζωγραφίζεται πολὺ λεπτὴ καὶ μακρά, τὸ δὲ στόμα ἐντελῶς μικρόν. Τὸ πρόσωπον προσλαμβάνει ὑπερφυσικὸν χαρακτήρα. Ὅταν ἀπεικονίζονται περισσότερα πρόσωπα ἢ μία σκηνή, κυριαρχεῖ αὐστηρὰ συμμετρία τῶν προσώπων πρὸς ἄλληλα· εἶναι ἕνας ἐνιαῖος ρυθμὸς μὲ ὁμοιομόρφους κινήσεις, ποῦ συντείνει εἰς τὸ νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὰς εἰκόνας κάθε ἐντύπωσιν πραγματικῆς καὶ στιγμιαίας ζωῆς. Αὐτοὶ εἶναι οἱ κύριοι καὶ ἀρχαιότεροι χαρακτήρες τῶν Βυζαντινῶν εἰκόνων τῆς πρώτης κυρίως χιλιετηρίδος, οἵτινες κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον διετηρήθησαν μέχρι τῶν μεταγενεστέρων χρόνων.

Εἰς εἰκόνας τῆς δευτέρας χιλιετηρίδος οἱ χαρακτήρες οὗτοι δὲν μᾶς παρουσιάζονται τόσον σχηματικοί. Εἰκόνες τῆς ἐποχῆς τῶν Κομνηνῶν, παρουσιάζουν ἀρκετὴν ὑποχώρησιν εἰς τὸ Ἑλληνιστικὸν ρεῦμα, ποῦ ἔδιδε περισσότεραν ἀνθρωπινὴν ζωὴν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ κίνησιν εἰς τὸ σῶμα.

Τὴν ἐποχὴν τῶν Παλαιολόγων, ὁπότε ἀνθίζει ἡ Βυζαντινὴ ἀναγέννησις, τὰ στοιχεῖα αὐτὰ γίνονται αἰσθητότερα· φωτοσκίσεις καὶ χάρις δίδεται εἰς τὰ πρόσωπα, βάθος διακρίνεται εἰς τὰς σκηνὰς καὶ ζωηρὰ ἀληθῆς κίνησις εἰς τὰ πρόσωπα, ἡ δὲ σύνθεσις γίνεται ἐλευθέρα. Πάντοτε ὅμως ἡ φυσικότης αὐτῇ ὑποτάσσεται εἰς τὸν κυριαρχοῦντα σχηματικὸν καὶ πνευματικὸν χαρακτήρα τῆς Βυζαντινῆς τεχνολογίας.

Τὴν ἐποχὴν τῆς Τουρκοκρατίας, αἱ εἰκόνες ἐπανέρχονται εἰς τοὺς αὐστηροὺς παλαιοὺς τύπους. Ἐνα

μέρος αὐτῶν συνδυάζει καὶ πάλιν τὴν φυσικότητα πρὸς τὴν Βυζαντινὴν τεχνολογίαν καὶ παράγονται ἀρκετὰ ἀξιόλογα ἔργα.

Οὕτως, ἂν τὰς Βυζαντινὰς εἰκόνας βλέπωμεν ὡς ἔργα φυσικῆς ἀπεικονίσεως, δὲν ἱκανοποιούμεθα· αὐτὸς δὲ ἦτο καὶ ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον αἱ Βυζαντιναὶ εἰκόνες ἐπὶ αἰῶνας ἔμειναν ἀπαράτητοι. Ἄν ὅμως παρατηροῦνται ὑπὸ τὸν ἀληθῆ των χαρακτήρα, ληφθῇ δὲ ὑπ' ὅψιν κατὰ πόσον ἡ Βυζαντινὴ Τέχνη κατάρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀπόδοσιν πνευματικῶν μορφῶν, συμφώνως μὲ τὰς ἰδέας τῆς ἐποχῆς τῆς, τότε δύνανται νὰ ἐκτιμηθῶσι δεόντως. Καὶ δὲν δύναται κανεὶς παρὰ νὰ θαυμάσῃ τοὺς βυζαντινοὺς καὶ μεταβυζαντινοὺς καλλιτέχνας, οἵτινες μὲ τόσῃν αἴσθησιν καὶ δύναμιν ἐγνώριζον νὰ μεταχειρίζονται ὅ,τι ἦτο κατάλληλον πρὸς ἑκφράσιν πνευματικοῦ περιεχομένου καὶ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος.

Τὴν Βυζαντινὴν Τέχνην τὴν ἐμιμήθησαν κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας καὶ οἱ Λατίνοι καὶ οἱ Σλαῦοι. Δὲν κατάρθωσαν ὅμως ν' ἀποδώσουν οὔτε τὸ χρυσοῦν μέτρον, οὔτε τὴν χαρμόσυνον λεπτότητα, οὔτε τὴν καθαρὰν πνευματικότητα τῶν βυζαντινῶν ἔργων· ὅπου δὲ παρατηροῦνται ταῦτα εἰς μεσαιωνικὰ μνημεῖα τῆς Ἱταλίας ἢ τῶν Βαλκανικῶν ἰδίᾳ χωρῶν—ὡς τῆς Σερβίας, Βουλγαρίας καὶ Ρουμανίας—εἶναι ταῦτα ἔργα Ἑλλήνων ζωγράφων, μετακαλουμένων ἐκ Βυζαντίου, μαρτυρούμενα καὶ δι' Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν, αἵτινες συνήθως διὰ σωθινιστικοὺς λόγους παρερμηνεύονται ὑπὸ τῶν λογίων τῶν χωρῶν, εἰς τὰς ὁποίας τὰ μνημεῖα ταῦτα εὐρίσκονται.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΣΩΤΗΡΙΟΥ, Ἀκαδημαϊκὸς
Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 9ης σελίδος)

τοῦ προϋποθέτει τὴ μελέτη καὶ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν πῶ καταλλήλων προγραμμάτων σὲ κάθε κοινότητα. Ἄν μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς Ἑβδομάδος αὐτῆς περιοριστοῦμε ἀπλῶς σὲ μερικὰ λόγια ἢ σὲ ἐκδηλώσεις ἄψυχες, συντρέχει ὅλος ὁ κίνδυνος ὁ ὥραϊος αὐτὸς θεσμὸς νὰ τυποποιηθῇ καὶ τελικὰ νὰ ἀτροφῇ. Ἄν ὅμως προχωρήσωμε ἐγκαίρως στὴ μελέτη προγραμμάτων ὀργανικὰ συνταιριασμένων μὲ τὶς εὐρύτερες παιδευτικὰς καὶ πολιτιστικὰς ὑποχρεώσεις μας, μπορούμε νὰ αἰσιοδοξοῦμε, ὅτι σύντομα ἡ «Ἑβδομάδα τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων καὶ Τύπου» δὲ θὰ συγκινήσῃ καὶ δὲ θὰ ξεσηκώσῃ ψυχικὰ μόνο τὴν ὁμογένεια, ἀλλὰ θὰ ἐμπνέῃ καὶ θὰ ὑποκινήσῃ σὲ ὥραϊες φιλελληνικὰς ἐκδηλώσεις καὶ πράξεις ὁλόκληρῃ τῇ χώρᾳ.

ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΝ

— Ἐὰν ἡ Ἐκκλησία ἐπιθυμῇ νὰ διατηρηθῇ ἀναλλοίωτος ἡ πίστις καὶ ἡ λατρεία εἰς τὴν οὐσίαν καὶ τὴν μορφήν τῆς καὶ ὁ Ἑλληνορθόδοξος χαρακτήρ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ποιμνίου τῆς,

— Ἐὰν ἡ προσφιλεῖς Γενέτειρα ἐπιθυμῇ νὰ συνεχισθῇ καὶ ἐνισχυθῇ ὁ πρὸς αὐτὴν σύνδεσμος τῆς Νέας Γενεᾶς καὶ τὸ ρεῦμα ἐπικοινωνίας τῆς μὲ τὴν Ἑλλάδα,

— Ἐὰν ἡ Ὁμογένεια ἐπιθυμῇ νὰ διαιωρίζονται τὰ Ἑλληνορθόδοξα ἔθιμα καὶ νὰ ὁμιλοῦν τὰ τέκνα τῆς τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν, λατρεύοντα μὲ αὐτὴν τὸν Χριστὸν μέσα εἰς Ἑλληνορθόδοξους Ναοὺς,

— Τότε, ὅλοι μας ὡς ὑποστηρίζωμεν παντὶ σθένει τὸν Ἑλληνικὸν Τύπον, ἀνεκτίμητον παράγοντα ἐπιβιώσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, τῶν Ἐθνικοθρησκευτικῶν μας ἰδεωδῶν καὶ τῶν Ἑλληνορθόδοξων παραδόσεων.

Η ΣΤΡΟΦΗ ΠΡΟΣ ΜΕΛΕΤΗΝ

ΤΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ γιὰ τὴ Βυζαντινὴ τέχνη καὶ εἰδικώτερα γιὰ τὴ Βυζαντινὴ εἰκόνα ἀπλώνεται καθημερινὰ καὶ συνέχει τὴ φαντασίαν καὶ τὸ νοῦ ὄχι μόνον τῶν εἰδικευμένων καὶ ἁρμοδίων πνευματικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν κύκλων, ἀλλὰ καὶ τοῦ μεγάλου μορφωμένου κοινοῦ. Οἱ σχετικὲς μελέτες ποὺ παρουσιάζονται σχεδὸν σὲ κάθε τεῦχος τῶν ἐπιθεβλημένων περιοδικῶν, τὰ ὁποῖα ἀσχολοῦνται μὲ τὰ φιλοσοφικά καὶ τὰ αἰσθητικὰ θέματα, εἶναι πολλὲς ὅσο καὶ διαφωτιστικὲς. Ἡ εἰδικὴ βιβλιογραφία, περιωρισμένη μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, αὐξάνει διαρκῶς καὶ ἐμπλουτίζεται. Οἱ καλλιτεχνικὲς ἐκδόσεις ἀντιγράφων εἰκόνων, τοιχογραφιῶν καὶ μωσαϊκῶν διαδέχονται καὶ συναγωνίζονται σὲ τεχνικὴ ἀπόδοση ἢ μιὰ τὴν ἄλλη. Στὰ μεγάλα κέντρα τῆς Εὐρώπης ὁργανώνονται τακτικὰ μεγάλες ἐκθέσεις, οἱ ὁποῖες συγκεντρώνουν ἀσυνήθως μεγάλο ἀριθμὸ ἐπισκεπτῶν. Ἡ ἐκθεσις π.χ. «Βυζάντιο καὶ Μεσαιωνικὴ Γαλλία», ἡ ὁποία διωργανώθηκε στὸ Παρίσι ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη πρὸ μηνῶν, ἐσημείωσε ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία. Τὸ ἴδιο παρατηρήθη στὸ Λονδίνο, καθὼς καὶ σὲ ἄλλες Εὐρωπαϊκὰς πόλεις, γιὰ τίς ὁποῖες τὸ Βυζάντιο καὶ οἱ ἐκδηλώσεις του πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν ἦσαν περιοχὴ ἄγνωστη.

Πιὸ ἐκδηλὴ εἶναι ἡ στροφή αὐτὴ πρὸς τὴ μελέτη τοῦ Βυζαντίου καὶ τῶν καλλιτεχνικῶν του ἐπιδόσεων στὰ πανεπιστήμια τόσο τῆς Εὐρώπης, ὅσο καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Παντοῦ ἰδρύνονται νέες ἑδρες καὶ οἱ εἰδικοὶ προβάλλονται διαρκῶς στὸ ἀκαδημαϊκὸ προσκήνιο. Τὰ Μουσεῖα εὐρύνουν τὸ ἐνδιαφέρον των καὶ συναγωνίζονται ἤδη μετὰ τῶν γιὰ τὴ δημιουργίαν νέων τμημάτων καὶ γιὰ τὴν ἀπόκτηση, ἀντὶ ὁποιοῦδήποτε χρηματικοῦ ποσοῦ, ἔργων ἀντιπροσωπευτικῶν τῆς Βυζαντινῆς τέχνης. Ὁ ἴδιος συναγωνισμὸς παρατηρεῖται μετὰ τῶν καλλιτεχνικῶν ἐταιριῶν καὶ φιλοτέχνων συλλεκτῶν. Παραλλήλως, ἡ προσπάθεια γιὰ τὴν ἐντόπιση, τὴν ἀποκάλυψη, τὴν συντήρηση καὶ τὴν προβολὴ τῶν Βυζαντινῶν μνημείων ἐντείνεται καὶ καθολικεύεται. Ἔτσι, ὁ Βυζαντινὸς ἱστορικὸς χῶρος καὶ χρόνος γίνονται τώρα ἀντικείμενο ἐπιμόνων καὶ εὐρυτάτων μελετῶν, πρᾶγμα ποὺ προσλαμβάνει ἐξαιρετικὴ σημασίαν γιὰ μᾶς.

* * *

Ἀλλὰ ποιοὶ τάχα εἶναι οἱ κύριοι λόγοι ποὺ προκαλοῦν τὸ φαινόμενο αὐτὸ τῆς ἀνανεώσεως τοῦ παγκοσμίου ἐνδιαφέροντος γιὰ μιὰ αἰσθητικὴ παραγωγὴ, ἡ ὁποία εἶχε πέσει σχεδὸν στὴν ἀνυποληψία καὶ στὴν ἀφάνεια γιὰ πολλοὺς αἰῶνες; Ποιὰ εἶναι τὰ στοιχεῖα ἐκεῖνα μέσα στὸ ἔργο τοῦ Βυζαντινοῦ καλλιτέχνη, καὶ ἰδίως στὴν εἰκόνα, τὰ ὁποῖα συγκινοῦν τὸ σημερινὸ θεατὴ, ὕστερα ἀπὸ μιὰ τόσο μακρόχρονη καὶ τόσο γενικὴ ἀδιαφορία καὶ ἄγνοια;

Ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἡ Βυζαντινὴ τέχνη στάθηκε πρωτίστως θρησκευτικὴ τέχνη. Ὁ κύριος σκοπὸς τῆς ἡ λειτουργίας τῆς, ἦταν ἡ ἑξάρση τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλων ἐκείνων τῶν ἁγίων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔταξαν σάν ἀποστολὴ τῆς ζωῆς των τὴν προβολὴ καὶ τὴν ἐπιβολὴ τῶν τελείων καὶ τῶν ἀπολύτων κατηγορημάτων Του. Ἡ εἰκόνα ἰδιαίτερος ἐτάχθη νὰ μεταδώσῃ τὴ συγκίνηση σὲ ὅλους τοὺς χριστιανοὺς καὶ νὰ τοὺς ἀδελφώσῃ σύμφωνα μὲ τὰ διδάγματα καὶ μὲ τὰ δόγματα τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Χάρης μάλιστα στὴ φύση τῆς, ἐτάχθη νὰ αἰσθητοποιήσῃ στὴ συνείδηση καὶ τοῦ μὴ γραμματισμένου πιστοῦ ὅλα ἐκεῖνα τὰ θρησκευτικὰ νοήματα, τὰ ὁποῖα διαφορετικὰ δὲν τοῦ ἦσαν προσιτὰ ἀπὸ τὰ ἱερὰ κείμενα καὶ τὰ ἄλλα σύμβολα. Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ Βυζαντινὸς καλλιτέχνης ὑπηρετοῦσε ἔτσι ἓνα σκοπὸ συγκεκριμένον. Μὲ τὸ ἔργο του, δηλαδή, ἐπεδίωκε νὰ κἀνῃ ἀπτή στὸ ψυχικὸ κόσμον τοῦ πιστοῦ τὴν ὑπερκόσμια πραγματικότητα. Ἔτσι, ἡ Βυζαντινὴ τέχνη μπόρεσε νὰ ἐκφράσῃ κατὰ τὸν πιὸ ἐπιτυχῆ τρόπο τὴ Χριστιανικὴ στάση μπροστὰ στὸ ὥραϊο, τὸ ὁποῖο προσπάθησε πάντα νὰ τὸ προβάλῃ ταυτισμένον μὲ τὸ στοιχεῖο τῆς πνευματικότητος, τῆς ἀποπνευματοποιημένης θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς ζωῆς.

Φυσικά, ἡ καθαρὰ αἰσθητικὴ αὐτὴ πλευρὰ τοῦ Βυζαντινοῦ ἔργου, καὶ ἰδίως τῆς εἰκόνας, δὲν ὑποτιμήθηκε. Ἀντιθέτως. Τὸ γεγονὸς μάλιστα, ὅτι ἡ Βυζαντινὴ καλλιτεχνικὴ παραγωγὴ ἀπλώνεται σὲ μιὰ χρονικὴ περίοδο περίπου χιλίων χρόνων, κατὰ τὴν ὁποία οἱ αἰσθητικὲς ἀντιλήψεις ὑπέστησαν, κατὰ φυσικὸν λόγον, πολλὰς μεταλλαγὰς, ἐξαίρει τὴν ἄποψη ὅτι ἡ παραγωγὴ αὐτὴ δὲν συγκينوῦσε μόνον τὴ θρησκείουσα συνείδηση, ἀλλὰ ἱκανοποιοῦσε μὲ τὸ τρόπο τῆς καὶ τίς καθαρὰ αἰσθητικὲς ἀνάγκες. Τοῦτο εἶναι ἐπόμενο, ἂν ἔχωμε στὸ νοῦ μας τὸν πλοῦτον τῶν χρωμάτων, τὴ λεπτότητα τῆς γραμμῆς καὶ γενικῶς ὅλα ἐκεῖνα τὰ αἰσθητικὰ ἐκφραστικὰ μέσα, τὰ ὁποῖα, ἐνῶ δημιουργοῦν ἓνα ξεχωριστὸν κόσμον μὲ ὀλοφάνερο τὸ ὑπερκόσμιο στοιχεῖο, δὲν ἀφαιροῦν ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸ τὴν ὑπαρξήν, τὴν ὑπόστασιν καὶ τὴν πειστικότητα. Τὰ ὕλικά ποὺ χρησιμοποιοῦνται εἶναι συνήθως πολῦτιμα καὶ καλοδουλεμένα. Οἱ λεπτομέρειες ἐξάιρονται καὶ προβάλλονται σάν σύμβολα ἀύλων ἀξιών. Ἡ ὅλη σύνθεσις παρουσιάζει μιὰ ξεχωριστὴ ἰδιοτυπία, διότι ὁ καλλιτέχνης δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ δώσῃ τὴν πιστὴν εἰκόνα τῶν προσώπων, τῶν πραγμάτων καὶ τῶν καταστάσεων. Κύριος σκοπὸς του εἶναι νὰ δώσῃ τὴν ἐρμηνεῖαν ὅλων αὐτῶν σύμφωνα μὲ τὴν καθιερωμένη ἀπὸ τὸ δόγμα καὶ ἀπὸ τὴν πίστη κλίμακα ἀξιών. Διαστάσεις καὶ προοπτικὴ δὲν ἀκολουθοῦν τὴ πραγματικότητα. Τὸ κύριον πρόσωπον π.χ. τῆς εἰκόνας ὑπερέχει ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα στοιχεῖα σὲ μέγεθος καὶ προβάλλεται ἔτσι, ὥστε τίποτε νὰ μὴ τὸ ἐπισκιάζῃ. Τὰ χρώματα ἐπίσης δὲν χρησιμοποιοῦνται σύμφωνα μὲ τὴν

ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Κα ΑΡΤΕΜΙΣ Φ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

οπτική και τη λογική αναγκαιότητα. Χρησιμοποιούνται συμβολικά και σκοπούν να διαβιβάσουν στο πιστό το ιερό νόημα της εικόνας.

* * *

Είναι κοινή ή ιδέα σήμερα, ότι η Βυζαντινή τέχνη έφτασε στο τέλειο ως προς τη χρήση των υλικών μέσων και τη τεχνική της. Μέσα μάλιστα από την τελειότητά της αυτή προβάλλουν μερικές περιέργες, όσο και εξαιρετικά ενδιαφέρουσες αντιθέσεις, οι οποίες είναι ίσως τα κυριώτερα χαρακτηριστικά που συγκροτούν την ιδιοτυπία της. Πράγματι, ενώ η τεχνολογία αυτή δουλεύει και προβάλλει π.χ. την πιο άσκητική ενόραση του Χριστιανισμού, χρησιμοποιεί τα πιο πλούσια υλικά μέσα έκφρασης. Επίσης, ενώ αντιπροσωπεύει την απελευθέρωση της τέχνης από τη πειθαρχία που επέβαλλε στα κλασσικά χρόνια ή έννοια της τέχνης σαν δυνάμει μιμήσεως και όσο το δυνατό πιο πιστής απεικονίσεως του αίσθητου κόσμου, η ίδια στάθηκε τέχνη απρόσωπη, αλλά και αποκρυσταλλωμένη και πειθαρχημένη σε μια καθωρισμένη τεχνική.

Η Αναγέννηση, όπως είναι γνωστό, έφερε στην επιφάνεια και στη ζωή τα αισθητικά κριτήρια της κλασσικής Ελλάδος. Η Βυζαντινή τέχνη, και ιδιαίτερα η Βυζαντινή εικόνα, εκρίθη σαν άδξεια και στερεότυπη. Πριν από πενήντα χρόνια όμως το ενδιαφέρον για τη λησμονημένη αυτή τέχνη απλώθηκε για να πάρη έκτοτε τις σημερινές του μεγάλες διαστάσεις. Φυσικά, το ζήτημα του ενδιαφέροντος αυτού δεν είναι τυχαίο φαινόμενο. Έχει την εξήγησή του. Συμπίπτει εν πρώτοις με την τάση να έρμηνευθούν πιο όρθα τα φαινόμενα του κόσμου και της ζωής όχι μόνο με βάση τα κριτήρια που πλάθει η επιστήμη και η τεχνολογία, αλλά και με κριτήρια πνευματικότερα στην ύφή των. Συμπίπτει ακόμη το σημερινό ενδιαφέρον για την Βυζαντινή τέχνη με τις σύγχρονες κατευθύνσεις στον τομέα της καλλιτεχνίας γενικά. Πράγματι, οι αντιλήψεις της τέχνης απομακρύνονται από τη πιστή και τη τέλεια μίμηση και αναπαράσταση του καλλιτεχνικού αντικειμένου. Η μακρά αισθητική παράδοση διασαλεύεται. Στις αναζητήσεις του ο καλλιτέχνης, και ιδίως ο ζωγράφος, που περισσότερο μας ενδιαφέρει εδώ, στρέφεται προς την άφηρημένη, προς τη συμβολική έκφραση. Σκοπός του είναι να συγκινήση το θεατή της καλλιτεχνικής του παραγωγής όσο το πιο δυνατό πιο άμεσα και χωρίς τη μεσολάβηση των πραγμάτων, των προσώπων και των καταστάσεων στη πιστή αναπαραγωγή και αναπαράστασή των. Τα δεδομένα αυτά είναι φυσικό να οδηγούν το σημερινό καλλιτέχνη στη μελέτη αναλόγων τάσεων και έπιτευγμάτων στο παρελθόν. Έτσι το Βυζάντιο γίνεται το πεδίο συναντήσεως των μελετητών της τέχνης και η καλλιτεχνική του παραγωγή ύψνεται σε κέντρο θαυμασμού και έμπνευσεων. Ο

Βυζαντινός εικονογράφος είναι και έκλαμβάνεται ήδη σαν ο μεγάλος πρόδρομος και ο οδηγητής.

Για τους Έλληνορθόδοξους η στροφή αυτή προς τη μελέτη και την όρθη εκτίμηση της Βυζαντινής τέχνης προσλαμβάνει, προφανώς, ξεχωριστή σημασία και μας βάζει μπροστά σε συγκεκριμένες υποχρεώσεις. Έξοικειωμένοι όλοι μας με την άγιογραφία της εκκλησίας, δε χάσαμε ποτέ την επαφή με την Βυζαντινή καλλιτεχνική νοοτροπία και προαγωγή. Υποκινούμενοι σήμερα από το γενικό ενδιαφέρον για το σημαντικώτατο αυτό τμήμα της προγονικής μας παρακαταθήκης, μπορούμε να εκείνωμε τις προσπάθειές μας για τη βαθύτερη μελέτη και κατανόησή του. Ειδικότερα, οι υπεύθυνοι για τη διαίωνηση της θρησκευτικής και καλλιτεχνικής παραδόσεως στο ευρύτερο περιβάλλον μας, έχουν σήμερα κάθε λόγο όχι μόνο να ακολουθούν τη Βυζαντινή παράδοση στη δομή και την εικονογράφηση του κοινοτικού ναού, αλλά και να συλλέγουν και να προβάλλουν με πραγματική υπερηφάνεια γνήσια Βυζαντινά έργα.

ATLANTIC BANK OF NEW YORK 960 Avenue of the Americas, N.Y.C.

Η ATLANTIC BANK OF NEW YORK προς καλλιτέραν έξυπνότητι της ολοέν αυξανούσης πελατείας της, απέφασε να μεταφέρει, από τας αρχάς του 1959 περίπου, τα γραφεία του πρακτορείου της από 139 William Street εις το άμέσως παραπλεύρως νεόκτιστον κτίριον 26 πατωμάτων όπου θα έχη ευρύτερον χώρον καθ' όλα ευχάριστον.

Τα νέα γραφεία θα είναι εις ένα πάτωμα με πλήρη εγκατάστασιν άερισμού.

Η ATLANTIC BANK OF NEW YORK της οποίας Πρόεδρος μὲν είναι ο Κος James R. Brooks, Πρόεδρος δὲ τοῦ Διοικητικού Συμβουλίου ο γνωστός τοῖς πᾶσιν ὁμογενῆς δικηγόρος Κος Ἀριστοτέλης Σουβάλ, ἔχει τὰ Κεντρικά της Γραφεία εις τὸ 960 Avenue of the Americas γωνία 35 δρόμων καὶ 6ης λεωφόρου, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ κατάστημα Macy's.

Τὸ ἀνωτέρω πρακτορεῖον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐκ τῶν Συμβούλων τῆς Τραπεζῆς καὶ Ἀντιπροέδρου Κου Μιχαήλ Τ. Κουρτζῆ, προσφέρει πολυποικίλους τραπεζιτικὰς ὑπηρεσίας εἰς ἀσφαλίστικὰς ἑταιρίας, εἰς ἀδαμαντοπώλας, εἰς ἐφοπλιστὰς, εἰς δερματεμπόρους ὡς καὶ εἰς εἰσαγωγεῖς καὶ ἐξαγωγεῖς εἰς τὴν περιφέρειάν του.

Ὡς εἶναι γνωστόν, ἡ ATLANTIC BANK OF NEW YORK διεδέχθη τὴν Hellenic Bank Trust Co., 139 William Street καὶ τὴν Bank of Athens Trust Co., 205 W. 35th Street.

Ἡ ATLANTIC BANK OF NEW YORK, ἡ ὁποία εἶναι μέλος τῆς Federal Deposit Insurance Corporation, ἐνεργεῖ πάσης φύσεως τραπεζιτικὰς πράξεις. Ἐχει καὶ τμήμα Καταθέσεων, Ταμιευτηρίου ἐφ' ὧν πληρώνει 3% τόκον ἐτησίως ἀπὸ \$25.— μέχρι \$25.000. Συνάμα ἔχει εἰς τὰ Κεντρικά της γραφεία τελείαν ἐγκατάστασιν χρηματοκιβωτίων τὰ ὁποῖα ἐνοικιάζει εἰς τιμὰς λίαν συγκαταβατικές.

“ΕΑΝ ΑΓΑΠΗΝ ΕΧΗΤΕ ΕΝ ΑΛΛΗΛΟΙΣ”

‘Υπό του Πανοσ. Ἀρχιμ. κ. ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΤΡΙΠΟΔΑΚΗ

“ΕΝ ΤΟΥΤΩ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις». (Ἰωάννου 13, 35). Τὰ λόγια αὐτὰ εἶναι μία ὑποθήκη, εἶναι μία ἀλάνθαστος διαθεβαίωσις Ἐκείνου, ὁ Ὅποιος ἐθεμελίωσε τὸν Χριστιανισμόν μετὰ τὴν θυσίαν Του, Ἐκείνου, ὁ Ὅποιος ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ἐπαναλαμβάνει μετὰ τὴν φωνὴν τοῦ Εὐαγγελίου Του πρὸς ὅλας τὰς γενεάς, αἰωνίου κύρους ἀληθείας. Μετὰ τὰ λόγια αὐτὰ ὁμιλεῖ πρὸς τοὺς μαθητάς Του καὶ διὰ τῶν μαθητῶν Του πρὸς ὅλους τοὺς ὁπαδούς Του, καὶ ξεκαθαρίζει τὴν ιδιότητα τῶν Χριστιανῶν ποὺ Τὸν ἀγαποῦν, ποὺ Τὸν πιστεύουν καὶ Τὸν ἀκολουθοῦν, ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ποὺ ἐβαπτίσθησαν μὲν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του, ποὺ πῆραν τὸ ὄνομά Του, ἀλλὰ μετὰ τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔργα τῶν δὲν ἔχουν καμμίαν οὐσιαστικὴν σχέσιν, οὔτε μετὰ τὸ πρόσωπον οὔτε μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν Του, διότι δὲν ἔχουν τὸ γινώρισμα τοῦ Χριστιανοῦ, τὴν χριστιανικὴν, τὴν ζωντανήν, τὴν ἀνυπόκριτον, τὴν ἐγκάρδιον, τὴν θεϊαν ἀγάπην. Ἡ θλιθερὰ πραγματικότητα εἶναι, ὅτι δὲν βασιλεύει μετὰ τῶν Χριστιανῶν ἡ ἀγάπη, τὸ μυστικὸν τῆς χαρᾶς, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐημερίας, ὁ σύνδεσμος αὐτὸς τῆς τελειότητος κατὰ τὸν “Ἅγιον Χρυσόστομον, ποὺ συνδέει τὸν ἄνθρωπον μετὰ τὸν Θεόν καὶ κάνει τὸ πλάσμα νὰ ὁμοιάζῃ τὸν Πλάστην του καὶ τὸ ὑποχρεώνει νὰ σκορπίζῃ τὴν χαρὰν καὶ τὴν καλωσύνην τριγύρω του.

«Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις». Ἐδῶ ὁμιλεῖ ὁ Θεός, ὁ Ὅποιος εἶναι ὁλόκληρος ἡ ἀγάπη, ἡ πηγὴ τῆς ἀγάπης, ὁ Ὅποιος μᾶς περιβάλλει πάντοτε μετὰ ἀγάπην. Καὶ ὅταν εἴμεθα καλοὶ καὶ πειθαρχικοὶ εἰς τὸν νόμον Του, καὶ ὅταν εἴμεθα κακοὶ καὶ καταπατοῦμεν τὰς ἐντολάς Του. Ὁ Ὅποιος μᾶς ἀγαπᾷ καὶ ὅταν ἔχωμεν χαρὰν, ἀλλὰ καὶ ὅταν εὐρισκώμεθα εἰς θλίψεις. Καὶ ὅταν εἴμεθα ἀσφαλεῖς, ἀλλὰ καὶ ὅταν κινδυνοὶ μᾶς περιβάλλουν ἢ πειρασμοὶ μᾶς πιέζουν, ἢ παγίδες μᾶς ἀπειλοῦν. Καὶ μᾶς παραγγέλλει ὅτι, ἐὰν θέλωμεν νὰ Τὸν ὁμοιάζωμεν, ἂν θέλωμεν νὰ εἴμεθα γνήσια παιδιὰ τοῦ οὐρανοῦ Πατέρα, πραγματικοὶ ἀδελφοὶ τοῦ Υἱοῦ, ἂν θέλωμεν πρὸς πολλὴν νὰ βεβαιωθοῦν οἱ ἄλλοι, οἱ συνάνθρωποί μας, οἱ πλησίον μας, οἱ φίλοι καὶ οἱ ἐχθροὶ μας, οἱ εὐσεβεῖς καὶ ἀσεβεῖς ἄνθρωποι, οἱ ἀγαθοὶ καὶ πονηροὶ, ὅτι εἴμεθα ἀληθινοὶ Χριστιανοί, πιστὰ καὶ πραγματικὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχωμεν ἀγάπην μετὰ τῶν ἄλλων. Νὰ μὴ θίγωμεν καὶ νὰ μὴ προσβάλλωμεν τοὺς ἄλλους. Νὰ μὴ βλάπτωμεν οὔτε νὰ ζημιώωμεν αὐτοὺς μετὰ τὰ λόγια, μετὰ τὰ ἔργα, μετὰ τὸν τρόπον, μετὰ τὴν συμπεριφορὰν ἢ τὴν πολιτείαν μας. Νὰ μὴ εἴμεθα κακοὶ καὶ σκληροὶ, πονηροὶ καὶ ὑποκριταί, ἀσπλαγχνοὶ καὶ ἀσυμπαθεῖς, ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον, ἀλλὰ νὰ ἔχωμεν καρδίαν εὐσπλαγχνὸν καὶ φιλόνητον. Νὰ εἴμεθα καλοὶ καὶ πρόθυμοι, ὥστε μόνον κα-

λωσύνην τριγύρω μας νὰ σκορπίζωμεν. Νὰ εἴμεθα τόσο καλοὶ, ὥστε ἐὰν ὑποφέρουν οἱ ἄλλοι μετὰ εὐχαρίστησιν νὰ τοὺς βοηθήσωμεν, ὅπως καὶ ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἄλλοι θὰ ἠθέλαμεν νὰ κάμνουν πρὸς ἡμᾶς. Ἐὰν κινδυνεύουν, νὰ τοὺς προστατεύσωμεν· ἐὰν πενθοῦν, νὰ τοὺς παρηγορήσωμεν· ἐὰν στεροῦνται, νὰ τοὺς συνδράμωμεν· ἐὰν ἔπταισαν, ἐὰν ἡμάρτησαν, νὰ τοὺς συγχωρήσωμεν μετὰ φιλάδελφον καρδίαν, μετὰ ἀγαθὴν συνείδησιν, μετὰ ἀπονήρευτον διάθεσιν, χωρὶς ὑπολογισμούς, χωρὶς διακρίσεις, χωρὶς ἐπιδείξεις, χωρὶς καμμιὰ σκέψιν, ἢ ὁποῖα νὰ μολύνῃ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀγάπης, ὅπως τὴν ἐδίδασκεν ὁ Χριστός. Ὁ Θεὸς θέλει αὐτὸ ποὺ ἔκαμεν ὁ καλὸς Σαμαρείτης στὸν τραυματίαν Ἰουδαῖον, ἐκεῖνο ποὺ ἔκαμε καὶ συνέχεια κάμνει καὶ σὲ μᾶς ὁ Χριστός, χριστοφόροι καὶ σταυροφόροι, αὐτὸ στὸ πέρασμα τῆς ζωῆς μας νὰ κάμνωμεν.

“Ὡ, πόσον εὐλογημένοι θὰ εἴμεθα καὶ πόσον εὐτυχισμένη θὰ ᾖται ἡ ζωὴ καὶ ἡ κοινωνία μας, ἐὰν ὁμοιάζωμεν τὴν ἀγαθότητα, τὴν καλωσύνην καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ οὐρανοῦ Πατρός μας, ὁ Ὅποιος εἶναι οἰκτίρων, ἐλεήμων, φιλόνητος, εὐσπλαγχνος καὶ συμπαθής! Πόσῃν χαρὰν θὰ ἐδοκίμαζαν τ’ ἀδελφία μας, ὅταν μέσα στὴν οἰκογένειαν δὲν εἶχε θέσιν τὸ μῖσος, ὁ ἐγωῖσμός, τὸ συμφέρον, ἡ ζήλεια καὶ ὁ φθόνος, ἀλλὰ ἐβασίλευεν ἡ ἀγάπη! “Ὁλοι αἱ διαφοραὶ, αἱ δυσἀρέσκειαι, αἱ παρεξηγήσεις καὶ αἱ διαφωναίαι θὰ ἐτακτοποιοῦντο κατὰ τὸν καλῶτερον τρόπον, ἐφ’ ὅσον τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης θὰ ἐβασίλευεν μέσα μας. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ τὰ πάντα κατὰ τὸν καλῶτερον τρόπον θὰ ἐγαλῆνευε. Πόσον εὐτυχισμένη θὰ ᾖται ἡ κοινωνία μας, ἂν ὅλοι ἡμεῖς τὰ μέλη τῆς κοινωνίας εἶχαμεν τόσῃν ἀγάπην, ὥστε ὅχι μετὰ τὰ λόγια, ἀλλὰ μετὰ τὴν καρδίαν μας νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν καὶ λέγωμεν: «. . . καὶ ἄφες ἡμῖν, Κύριε καὶ Πατέρα μας, τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὥς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν . . . »!

Ἐὰν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ εἴμεθα ἄνθρωποι ἀγάπης καὶ καλωσύνης, πρῶτα-πρῶτα μέσα στὴν οἰκογένειαν ὅχι παρεξηγήσεις ἢ διαπληκτισμοὶ καὶ ψυχρότητες, ἀλλὰ πνεῦμα συμπαθείας, συγχωρήσεως καὶ ἀμοιβαίας χαρᾶς θὰ ἐβασίλευεν. Ἡ καλωσύνη θὰ ᾖται τὸ σύνθημα τῶν συζύγων, ὁ σεβασμὸς τῶν παιδιῶν πρὸς τοὺς γονεῖς, τὸ ἀδελφικὸν πνεῦμα μετὰ τῶν ἀδελφῶν, καὶ τοῦ Θεοῦ τὸ πνεῦμα εἰς τὴν χριστιανικὴν οἰκογένειαν, εἰς τὴν μικρὰν αὐτὴν Ἐκκλησίαν θὰ ἐβασίλευεν. Αὐτὴ εἶναι ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη, ἡ ὁποία ὑπάρχει γύρω μας καὶ αὐξάνει κάθε μέρα καὶ φέρει ὅλο καὶ πρὸς πολλοὺς καρπούς σὲ ἄλλους κύκλους Χριστιανῶν, μετὰ τὴν ἀνοχὴν τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τὴν συγχώρησιν, μετὰ τὴν προστασίαν τῆς χήρας καὶ τοῦ ὀρφανοῦ, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀρρώστου, μετὰ τὴν προσφορὰν τοῦ αἵματος στὸν τραυματία, μετὰ τὸ φαγητὸ στὸν πεινασμένον, μετὰ τὸ φόρεμα στὸν γυμνόν, μετὰ τὴν παρηγορίαν στὸν πονεμένον, μετὰ τὴν ἠθικὴ συμπαράστασιν στὸν

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΠΡΟΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

«Κύριε, θέλομεν νὰ ἴδωμεν τὸν Ἰησοῦν».

Αὐταὶ δὲν εἶναι παρὰ αἱ ὀλίγαι λέξεις, ποὺ ἔφεραν τοὺς Ἑλληνας εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν Λυτρωτὴν, τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ὅταν ἀνυπόμονοι ἦλθον πρὸς τὸν Ἀπόστολόν του Φίλιππον λέγοντες εἰς αὐτὸν ταπεινά: «Κύριε, θέλομεν νὰ ἴδωμεν τὸν Ἰησοῦν».

Αἱ λέξεις αὐταὶ ἀντιστοιχοῦν καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Ἀφρικῆς, οἱ ὁποῖοι ἀγωνιζόμεθα, μὲ εἰλικρίνειαν καὶ μὲ πίστιν, ζητοῦντες νὰ ἴδωμεν τὸν Λυτρωτὴν τῆς ἀνθρωπότητος, τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Ναζωραῖον. Τώρα, ὅχι μόνον ὅλοι οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τῆς Ἀφρικῆς γενικά, ἐπιθυμοῦν ὁλοψύχως νὰ ἴδωσι τὸν Ἰησοῦν διὰ μέσου τῆς ἀληθοῦς πίστεως καὶ τοῦ ἀληθοῦς φωτός, τῆς μόνης πραγματικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀποστόλων καὶ ὁλων τῶν Ἁγίων Πατέρων, τῆς Ἐκκλησίας τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῆς Ἐκκλησίας, τέλος, τῆς πραγματικῆς πίστεως, «τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας» ἐν γενεῇ.

Ἡμεῖς τώρα, μὲ ταπεινοφροσύνην καὶ διακαῇ πόθον, ζητοῦμεν ὅπως περιλάβητε ἡμᾶς εἰς τοὺς κόλπους σας, ἵνα ἴδωμεν τὸν Ἰησοῦν τὸν Παρηγορητὴν. Θὰ πράξετε τοῦτο, ὥς καὶ ὁ Φίλιππος; Οἱ πατέρες σας καθὼς καὶ οἱ προπάτορές σας διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἔπραξαν τοῦτο. Τώρα, ἀναπόφευκτα, ἔφθασεν ἡ σειρά σας νὰ ἀναλάβητε μὲ ζῆλον τὴν θείαν εὐθύνην τῆς Οἰκονομικῆς Βοηθείας. Εἶναι ἡ σειρά σας τώρα, νὰ τροποποιήσετε καὶ νὰ καλλωπίσετε τὴν Οὐγκάντα καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Ἀφρικὴν, ἀκόμα δὲ καὶ ὁλόκληρον τὴν Ἀφρικανικὴν Ἠπειρον, διὰ τῆς πατροπαραδότου γενναιοδωρίας σας καὶ τοῦ πνεύματος τῆς πραγματικῆς ἀγάπης πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Θερμὰ παρακαλοῦμεν, βοηθήσατε ἡμᾶς τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς Ἀφρικῆς, νὰ ἴδωμεν τὸν Ἰησοῦν τὸν Λυτρωτὴν. Ὡρίμασε πλέον ἡ ὥρα διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ περιλάμπρου ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀφρικὴν. Παρακαλοῦμεν ὁλόκαρδα βοηθήσατε ἡμᾶς, ὅπως τὸ πράξωμεν.

Ἡμεῖς οἱ Ἀφρικανοὶ ἰθαγενεῖς τῆς Οὐγκάντας, εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἀφρικῆς, πιστεύομεν ὅτι διὰ συμφωνίας θὰ πράξετε τοῦτο. Πιστεύομεν ἀκραδάντως εἰς σᾶς, διότι γνωρίζομεν τὸ τολμηρὸν ἀθάνατον καὶ γενναῖον πνευμά σας.

ἁμαρτωλὸν, μὲ τὴν ἀνακούφισιν τῶν ψυχῶν ποὺ θλίβονται, μὲ τὴν ἀγάπην ὅχι ἀπὸ νόμους καὶ ἐντολές, ἀλλὰ ἀπὸ ἀγάπης, ἀπὸ συμπάθεια καὶ καλωσύνης σάν ἐκείνην ποὺ ἔδειξε δι' ἡμᾶς ὁ Χριστός.

Αὕτη εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ Κυρίου καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ἀληθινὸ γνῶρισμα τῶν μαθητῶν τοῦ διδασκάλου τῆς ἀγάπης, τὸ ἔργον μας, ἡ παραγγελία τοῦ Χριστοῦ: «Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες, ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις».

Τὸ πνεῦμα τῆς γενναιότητος, τῆς δράσεως, τῆς ἀποφασιστικότητος καὶ τοῦ κάλλους, τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, τὸ πάτριον πνεῦμα τῆς ἀνταπαρνήσεως, τὸ ἀκαταμάχητον πνεῦμα, ποὺ ἦτο πάντοτε περίλαμπρον κτῆμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ εἰς κάθε περίοδον τῶν μακρῶν καὶ λαμπρῶν προόδων τοῦ ἀνθρωπίνου γένους πρὸς τὸν πολιτισμὸν, ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, ὁ λαός σας, ἔπαιξε πρωτεύοντα καὶ ἔνδοξον ρόλον ἐπὶ παραδείγματι: ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Περικλῆς, ὁ Σωκράτης, ὁ Πλάτων, ὁ Σόλων, ὁ Θεμιστοκλῆς, ὁ Ἐπαμεινώνδας, ὁ Δημοσθένης, ὁ Αἰσχύλος, ὁ Σοφοκλῆς, ὁ Ἀρχίλοχος, ὁ Τυρταῖος, καὶ τώρα τελευταίως ὁ Βλάχος, ὁ ἀρχιμανδρίτης Ν. Σαρίκας, ὁ Ν. Γεωργιάδης, ὁ Β. Γεωργιάδης καὶ τόσοι ἄλλοι. Πλήθος καὶ ἀνεξακριβώτου ἀξίας καὶ κάλλους εἶναι τὰ μεγαλοπρεπῆ ἔργα των. Τὰ ἀθάνατα ἔργα των θὰ ἀναγινώσκονται ἀδιαλείπτως διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀπὸ ἑκατομμύρια ἀνθρώπων καὶ θὰ ἐκπέμπουν τὰς φωτεινάς των ἀκτῖνας πρὸς ὅλα τὰ Ἔθνη, ἀνὰ κάθε περίοδον τῆς ἀνθρωπότητος.

Βασίζονται τώρα, οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Ἀφρικῆς, καὶ ἔχουν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην ὅτι καὶ σεῖς, μὲ τὸ αὐτὸ πάτριον πνεῦμα, θὰ κάμετε τὴν ζωὴν σας σύμβολον καὶ θὰ ἀφίσετε ὀπίσω σας ἀνεξίτηλα καὶ θεῖα διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἵχνη. Ὅταν τὸ ἀποφασίσετε, ἀσφαλῶς δύνασθε νὰ τὸ πράξετε.

Οἱ ἐν τῇ Οὐγκάντα καὶ Ἀνατολικῇ Ἀφρικῇ Ἀφρικανοὶ ἰθαγενεῖς εἶναι ἀνυπόμονοι νὰ δοξάσουν τὸν Παντοδύναμον καὶ Πανταχοῦ Παρόντα Θεόν, εἰς τοιαύτας λαμπράς Ἐκκλησίας, ὅπως ἀκριβῶς εἶναι καὶ αἱ ἱδικαὶ σας.

Οὕτω μὲ ἐλπίδας εἰς σᾶς, πιστεύομεν ὅτι ὁ Παντογνώστης Θεὸς θὰ εὐλογῇ τὴν εἰλικρινῇ πρὸς ὑμᾶς ἔκκλησιν διὰ τὴν Οἰκονομικὴν Βοήθειαν, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι καὶ ὅθενδήποτε κι' ἂν προέρχεται, καὶ θὰ ἴδετε ὅλοι τὸ τί δύνασθε νὰ πράξετε διὰ τοὺς πιστοὺς τῆς Ἀφρικανικῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εἴθε τὸ ἀθάνατον πνευμά σας νὰ εἶναι παντοῦ καὶ πάντοτε ὁ ἄξιος ὑπερασπιστὴς τῆς Ὁρησκείας, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἐλευθερίας. Ἀπόδος αὐτοῖς, ὦ Θεέ, ἀναλόγως τῶν ἔργων των καὶ τῶν πράξεών των.

ΡΟΥΒΗΝ ΜΟΥΚΑΣΑ ΣΠΑΡΤΑΣ

Γενικὸς Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος τῆς Οὐγκάντας, Κέννας καὶ Ταγκανίκας καὶ ὅλης τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΥ ΚΤΥΠΑ ΤΗΝ ΘΥΡΑΝ ΣΟΥ μὲ τὸ χέρι ἐνὸς πτωχοῦ, ἐνὸς δυστυχισμένου ἀδελφοῦ μας, ποὺ ζητᾷ τὴ βοήθειά σου. Δὲν πρέπει νὰ Τοῦ τὴν ἀρνηθῇς.

The Church and the Community: Its Role in Rearing Youth --- II

By PETER N. CHUMBRIS

This is the second and final installment of an article by Mr. Chumbris, former Counsel for the United States Juvenile Delinquency Subcommittee, and a former member of the Clergy-Laity Council of the Greek Archdiocese.

The text follows:

A WELL-ORGANIZED church youth program can be of immeasurable value to the youngster who feels isolated and lonely and who has a strong desire to be accepted as part of something bigger than himself. The matter of preventing juvenile delinquency begins for the church in offering good counsel to the parents of the child as well as to the child. Counseling for marriage by the pastor is most important, and each church should have a definite program set up along these lines for those who plan to marry.

Following the marriage and the birth of children, the couple should find in the counseling minister the hope they need in adjusting to the changing culture of establishing a home and assistance and understanding, the moral and spiritual factors so necessary for normal living and to help the child in acquiring this knowledge.

The churches as a group should be most interested in demanding that in every city there are competent and trained guidance clinics to aid those parents who need help in rearing their children.

The church and the community have a further responsibility in the overall problem of youth services in making their views and positions on community matters effectively known before other church and civic organizations and before the city councils and State legislatures as well as the Congress of the United States. This is most effective when these legislative and administrative bodies are concerned with new effective programs for the good of the community which must also provide funds to carry out those programs. With so many projects coming before State legislature the program that is most effectively presented and the one that has the full support of the entire community, will be the one that will be approved and funds provided to carry out such programs. Therefore, if the given community needs mental-health services, probation services, improved detention facilities, increased police services and so on, the church and the community must make its position known and properly

presented to the given authorities to assure that the funds will be made available to carry out those programs. This, of course, means that the members of that church and the community, as individuals, must also exert similar efforts as the group is required to do.

During the course of the hearings in Pittsburgh, the council of churches was explaining the intensified effort to curtail delinquency and to create programs to prevent children from falling into delinquent ways. An illustration was brought out where in Washington, D. C., in precinct No. 2, which was known as the precinct with the highest incidents of juvenile delinquency and crime, the church people, the community leaders and the business leaders conducted an intensified program of door-to-door campaigning to arouse the interest of parents in exercising a greater degree of control and responsibility over their children and urging them to do everything possible to assure that the children received the necessary instructions as to proper youthful behavior in the school and in the neighborhood. This program bore fruit in that No. 2 precinct showed a remarkable decrease in juvenile delinquency behavior.

Another illustration was brought out in the Chicago hearings where residents from the Rothschild Foundation residential unit decided that they were not going to permit any youth delinquent behavior in that residential development. Bear in mind that this area was one of the worst slum areas with a delinquency problem. The new residential unit had 8,000 families. In a two-year period not one case of juvenile delinquency was reported to the juvenile authorities. This is one of the most remarkable examples of what a community can do in curtailing juvenile delinquency.

An aroused, alert and coordinated community can do most anything. Corrupt governments and despots have been overthrown; gangsters have been run out of town; gamblers and houses of ill-fame have been shut down. Cities have been saved from raging floods and diseases; infested areas have been cleared to save the people from plagues.

Recent reports show a 21 percent increase in one year in juvenile-delinquency cases brought before the juvenile courts. Cases are not brought before the courts unless there is a serious violation.

(Continued on page 22)

The Guide for the Christian of the Greek Orthodox Church in America --- IX

By His Eminence ARCHBISHOP MICHAEL

This authoritative treatise on the doctrines and practices of Orthodoxy was written especially for "The Orthodox Observer" by the late Archbishop Michael, and was translated into English by Mrs. Artemis Emmanuel of the Faculty of St. Basil's Academy.

The text of the ninth installment follows:

The One, Holy, Catholic and Apostolic Church (cont'd.)

ALTHOUGH the Church is One in essence, its totality is experienced in two stages. The living Christians comprise the *Militant Church*, and all those who died loyal and faithful to the truths revealed to us by our Lord Jesus Christ form the *Triumphant Church*.

All faithful Christians, both living and dead, pray for and thus help one another. On this precept are based the memorial services of our Church for our deceased brethren.

Those who have departed this life do not have communion with the Church. Nevertheless, we pray for them and we believe that they pray for us. The "schismatics" are those who may believe in the correct doctrines of the Church, but who may not accept the authority of its proper administration. For example, they may not recognize their superior bishops. The "heretics" are those who do not accept all the dogmatic truths of the Church. Farther removed from the Church are the "apostates" who have forsaken the principles and practices of the Christian religion. The "outcasts" have been cut off from the body of the Church because of their hopeless faults and sins. All other Christians who are not in the above-named categories are members of the Church.

Our Lord Jesus Christ has compared the Church to a field in which wheat and weeds grow side by side — and to a net which has gathered in fish both good and bad. The good will not be completely separated from the bad until the Second Coming and Judgment.

From the ninth century, the Roman Catholic Church has contended that the Bishop of Rome is by Divine Right the visible head of the Church on earth because the Roman Catholics claim that he is the heir to St. Peter the Apostle, whom they consider to have been the first Bishop of Rome. The Roman Catholics believe that as the teacher of all Catholicism, the Bishop of Rome is the infallible head of the whole Church, the unfailing interpreter of the

Bible and the Holy Tradition, and the absolute ruler of the Church. According to the Roman Catholics, all other Bishops are representatives of the Bishop of Rome and derive from him all their authority and power.

This teaching is a great error for the following reasons:

(a) The Apostle Peter never claimed nor even indicated that he was the visible head of the Church on earth. The head of the Church in St. Peter's time, and after the Ascension of the Saviour, and today, was and is Jesus Christ. Peter the Apostle explicitly teaches and assures us that Christ is the head of the Church. "But speaking the truth in love, may grow up into him in all things, which is the head, even Christ" (Ephesians 4:15). "For the husband is the head of the wife even as Christ is the head of the Church" (Ephesians 5:23). "... and gave him to be the head over all things to the Church" (Ephesians 1:22).

(b) Bearing out the statements of St. Peter is the authority of St. Paul, who emphatically declared that the Church, of which Christ is the head, was based on the foundations of the Apostles and the Prophets, "Jesus Christ himself being the chief corner stone" (Ephesians 1:20).

(c) It is a historical fact that the first Bishop of Rome was Linus and that the Apostle Peter was led to Rome only in order to suffer his martyrdom. Moreover, history mentions St. Paul as the founder of the Church of Rome.

(d) The Bishop of Rome was the first to be recognized not because Peter the Apostle underwent his martyrdom there (for if martyrdom determined pre-eminence of recognition, then the bishopric of Jerusalem, where Christ the Founder of the Church was crucified, should have been given first place) but because Rome was the oldest city and the first capital of the Roman State. Therefore Rome and its Bishop were pre-eminent because of political reasons. It was for reasons of state also that the Bishop of Constantinople was recognized as the second Bishop of Christianity (by the Second Ecumenical Council in Constantinople in 381 A.D. and later by the Fourth Ecumenical Council in Chalcedon in 451 A.D.). For Constantinople or Byzantium had become the capital of the Byzantine Empire with Constantine as its greatest

(Continued on page 22)

ORTHODOXY AND HELLENISM

The Order of Ahepa has undertaken a task of the first magnitude: the preparation and publishing of a book on the subject of "The Contributions of Greece and of Greek-Americans to the Development and Progress of the United States." This book, which will be written by a prominent author, will be published first in English and later in Greek, and will be distributed throughout the world. The project is in line with President Eisenhower's People-to-People program and will be carried out in cooperation with Mr. Leo Disher, Director of the Office of Private Cooperation, who has been working closely with Ahepa in planning the book. The purpose of the publication will be to place before the world the close ties between Greece and America throughout the years, and the role that modern and ancient Hellenism has played in the life and thought of the United States..

The Editorial Board in charge of the project includes Ahepa Supreme President C. P. Verinis, Chairman of the Board; past Supreme Presidents George C. Vournas and Achilles Catsonis; past Supreme Secretary Louis B. Maniatis; and George J. Leber, Executive Secretary.

The gathering and compiling of material is already under way. Anyone in possession of material dealing with the early life of the Greeks in the United States is requested to contact Ahepa Supreme Lodge Headquarters, 1422 K Street, N. W., Washington, D. C. The Committee is especially interested in material dealing with the years prior to 1900.

Another Ahepa item of unusual interest features John Brademas, a member of the South Bend, Indiana Chapter, who was elected to the United House of Representatives as a Democrat at the General Election of last November 4th. He thus becomes the first Ahepan to be elected to the United States Congress, of which, at only 31 years of age, he is one of the youngest members.

Congressman Brademas, who was born on March 2, 1927, at Mishawaka, Indiana, is a veteran of World War II. He is the son of Mr. and Mrs. Stephen P. Brademas of South Bend, Indiana.

The Archdiocese gets many requests from both Greeks and Americans for information on our religious holidays, and has often deplored the lack of an authoritative book in the English language to provide an answer to such questions. Such a volume is now available with a book just printed in Greece, entitled "Greek Calendar Customs." This is the English translation of a classic originally written in Greek by George A. Melas, Professor at

the University of Athens and Honorary Director of Folklore Archives of the Academy of Athens. This book is published by the Press and Information Department, Prime Minister's Office, Athens, where inquiries concerning the purchasing of this work may be directed. The book may also soon be available at the Atlas Book Store, 703 Eighth Avenue, in New York City.

The new edition of Jim Bishop's "Go With God: A Treasury of Great Prayers" (McGraw Hill, New York, 1958, pp. 409, \$5.00) contains on page 72 a prayer of the late Archbishop Michael, one of the last things he wrote before his death, and which we quote here:

O Lord, forgive them that hate and injure us. Do good to them that do good to us. To our brethren and kinfolk grant their desires for salvation and eternal life. Visit them that are in sickness and heal them. Guide them that are on the sea. Journey with the travelers.

To them that minister and are beneficent unto us, grant forgiveness of sins. According to Thy great mercy, have mercy upon them that have desired us, unworthy ones, to pray for them.

Remember, O Lord, our fathers and brethren that have fallen asleep before us, and give them rest where the light of Thy countenance shineth. Remember, O Lord, our brethren that are in captivity, and deliver them from all their bonds.

Remember, O Lord, them that bring forth fruit and do good works in Thy holy churches, and grant them their desires for salvation and eternal life.

Remember us also, O Lord, Thine humble, sinful and unworthy servants; and enlighten our minds with the light of Thy knowledge, and guide us in the way of Thy commandments.

Through the prayers of our most Holy Lady, the ever-virgin Mary, and of all Thy saints; for Thou art blessed to ages of ages. Amen.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Παρακαλούνται οι αγαπητοί συνδρομηταί του «Ὁρθοδόξου Παρατηρητοῦ», ὅπως ἀποστέλουν τακτικῶς τὰς συνδρομὰς των εἰς τὴν νέαν διεύθυνσιν:

10 East 79th Street, New York 21, N. Y.
διὰ τὴν τακτικὴν ἀποστολὴν τοῦ Περιδικίου.

FEATURE ARTICLE ON THE EASTERN ORTHODOX FAITH

By LOUIS CASSELS, *United Press International Feature Writer*

On December 5, 1958, Mr. Louis Cassels, Religious Editor of United Press International, released an article on Eastern Orthodoxy, which appeared in hundreds of the newspaper subscribers to United Press International, thus publicizing our faith on a scale hitherto unknown in the great American press.

We suggest that our readers write to Mr. Cassels at United Press Associations, National Press Building, Washington 4, D. C., expressing thanks for the excellent and informative article, which we reprint here.

IT COMES NATURAL to most people to speak of "the three great religious faiths," meaning Protestants, Catholics and Jews. This national habit is a source of considerable irritation to some 5,000,000 Americans who are members of the Eastern Orthodox churches. They believe that Eastern Orthodoxy is entitled to public recognition as a fourth major confession. Slowly but steadily, they seem to be getting their point across.

The U. S. armed forces now use the letters "EO" on dog tags to identify the Eastern Orthodox Christians, who were previously lumped in with Protestants. President Eisenhower invited an Orthodox prelate to offer one of the four prayers at his second inaugural. The legislatures of 17 states have enacted resolutions officially recognizing Orthodoxy as a fourth major faith. Similar legislation is pending in other states and will be introduced in the U. S. Congress next January.

To the Orthodox Christians, this is not just a matter of pride, but of bringing popular usage into line with the facts of history.

For the first thousand years of its existence, the Christian church was undivided. But friction developed between two main centers of ecclesiastical power—Constantinople in the east and Rome in the west. The Patriarch of Constantinople, and the Greek speaking Eastern Churches which followed his leadership, refused to acknowledge the claims of the Pope of Rome for supremacy over the entire church.

In 1054, the estrangement was formalized by what historians call "The Great Schism." The Roman Pope excommunicated the Patriarch of Constantinople, and the Patriarch excommunicated the Pope. The Latin speaking western churches remained under the Pope, and became what is called today the Roman Catholic Church. The eastern churches became the Orthodox communion.

Orthodox Christians say they did not split off from Rome—Rome split off from them. Their churches claim to be the "direct heirs and true conservators" of

the original Christian faith as it was spelled out at the seven great councils of the primitive church. The familiar Nicene Creed, formulated at the Council of Nicea in 325 A.D., is one of the fullest expressions of Orthodox doctrine, and is recited at each liturgy.

Orthodox worship is elaborately realistic. The church recognizes seven sacraments: Baptism (which is administered to infants and adults by triple immersion); Anointing or Confirmation (which immediately follows Baptism); Penance; Communion; Holy Orders; Marriage; and Holy Unction (which is administered to the sick, but not necessarily as a last rite).

Candidates for the priesthood may marry before they are ordained, but not afterward. All Orthodox bishops are members of a monastic order which practices celibacy.

Orthodox churches have never been governed by a single head. Since the time of the great schism, the Patriarch of Constantinople has shared ecclesiastical authority with four other Patriarchs of major eastern cities.

Eastern Orthodoxy has tended to divide into independent, self-governing national churches, which have remained in full communion with one another. The largest national churches grew up in Middle East and Slavic countries, notably Greece, Russia, Bulgaria, Romania and Albania.

The First Orthodox church on American soil was built by Russian monks at Kodiak, Alaska, in 1792. The Russian missionaries won many converts among the Eskimos, and built a cathedral at Sitka, before Alaska passed into U. S. hands.

The growth of Orthodoxy in the continental United States was slow until the present century, when immigrants began to arrive from the Balkans and eastern Europe. These immigrants transplanted to America the national church loyalties of their homelands.

Today there are 21 Eastern Orthodox bodies in the United States. Their total membership, as reported to the yearbook of American churches, is just over 2,500,000. But most Orthodox churches count as members only adults who are heads of households. If women and children are included, the total is probably between five and six million.

The largest U. S. body is the Greek Archdiocese of North and South America, with 378 local churches and upwards of 1,150,000 recorded members. The next largest is the Russian Orthodox Greek Catholic Church of America (755,000 reported members) which has been entirely independent of its parent body in Russia since shortly after the Soviet Communist Revolution. Other

But the most alarming thing is the high percentage of crime of violence against both person and property committed by the 15- to 21-year olds.

We are not talking about stealing apples or breaking street light lamps. We are talking about crimes of violence and sometimes complete disregard for law and order in favor of the law of the jungle.

Therefore, if we want our children to be protected; if we want to assure ourselves that our own children will not be drawn in this spiderweb of delinquency and crime; then we as a church and as a community must join with other community groups in a house by house and block by block effort to make every resident an alert, aroused and constructive citizen in this fight against delinquency and return to Christian way of life for our youth. With such coordinated effort the public and private agencies will gain the support and funds needed to afford the proper facilities and trained workers through a centrally guided administrative body, to wipe from the face of the map this raging disease and menace called juvenile delinquency.

E N D

major bodies are the Romanian, Syrian, Serbian and Ukranian Orthodox churches in America.

Orthodox churches are represented, along with most of the principal Protestant denominations, in the National and World Councils of Churches.

Members of the Orthodox communion who are prominent in American life include Spyros Skouras, the movie magnate; Mayor George Christopher of San Francisco; Judge Stephen Scopus of New York; Dmitri Mitropoulos, the famed conductor; and catcher Gus Triandos, of the Baltimore Orioles.

Emperor. Thus neither the Holy Bible nor the Holy Tradition supports the spiritual pre-eminence of the Bishop of Rome. The Church is a most democratic institution. The absolute authority of the Church lies not in one person with dictatorial rights, but in the totality of a conclave of Bishops when they meet in a Council, in the name of the Holy Spirit.

The Protestants reject the episcopal office and in so doing they do not believe in the true validity of priesthood. This was one reason why, during the great Reformation of Luther in the sixteenth century, they cut themselves off from the Roman Catholic Church, and did not thereafter recognize the authority of Bishops. Since the Bishops derive their power and authority from the Apostles, the Protestants, having no Bishops, do not have the Apostolic Succession and consequently cannot have a Holy Church. For as St. Ignatius the Godbearing (Theophoros), the second century theologian, said, only "where there are Bishops there is the Church." The ministers of the Protestant faiths are individuals who represent their people. Unable to trace their authority through the Bishops by way of Apostolic Succession, they are not the priestly representatives of Jesus Christ the Saviour.

The Anglican Church of England and the Episcopal Church have maintained the degrees of priesthood, and they establish their Bishops by ordination. However, as their Articles of Religion (20, 21) reveal, they do not unqualifiedly believe that the Church is infallible, for they do not agree that infallibility is determined by a Council of Bishops. But how can a church which does not believe in infallibility settle questions of dogma and faith? For the Church, as Paul the Apostle said, is "the pillar and the ground of truth."

(To be continued)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΕΓΚΥΚΛΙΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Ὁ Πατριαρχικὸς Ἐπίτροπος, Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κοσ Γερμανὸς ἀπέλυσε πρὸς τοὺς Εὐλαβεστάτους Ἱερεῖς καὶ τὰ Ἐντιμότατα Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ Κοινοτήτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς, καὶ τὰς κάτωθι ἐν περιλήψει ἀναγραφόμενας Ἐγκυκλίους, διὰ τῶν ὁποίων ἐντέλλεται καὶ προτρέπει:

— (1 Δεκεμβρίου 1958) Ὅπως αἱ εἰσπράξεις τῆς Κυριακῆς ἀπὸ δίσκους κ.λ.π. κατατίθενται ἀμέσως εἰ δυνατόν, διὰ νυκτερινῶν καταθέσεων, ἢ τὴν πρωΐαν τῆς Δευτέρας, εἰς τὰς Τραπεζὰς, ἀφοῦ μετρηθῶσιν ὑπὸ 2 ἢ 3 Συμβούλων τῆς Κοινότητος.

— (15 Δεκεμβρίου 1958) Ὅπως ὑπάρχει ὁμοιομορφία εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς Ἱερῶν Σκευῶν. Συμφώνως πρὸς τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς, σκεπασμένης μὲ τὸ κατασάρκιον, τίθενται μόνον τὸ Ἱερὸν Ἀντιμήνσιον, τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὁ Σταυρὸς τῆς Εὐλογίας, δύο κηροπήγια,

ἢ Λειτουργικὴ Φυλλάδα καὶ τὸ Ἱερὸν Ἀρτοφόριον. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τίθεται ὑπερθεὶς αὐτῆς Κουβούκλιον, ἢ νὰ κτίζεται, ἢ νὰ προστίθεται ἐκατέρωθεν τοῦ Ἀρτοφορίου ἄλλο τι κτιστόν, πρόσθετον, ἢ πρόσθετα ἐξαρτήματα, κατὰ τὸ σύστημα ἄλλων τυχόν ξένων Ἐκκλησιῶν, οὔτε νὰ τίθενται ἐπ' αὐτῆς ἄνθη. Ἄς εἶναι μία ἀπλῆ, ἰσοπεδωμένη τράπεζα, ἐκ μαρμάρου ἢ λίθου, ἐπὶ ἐνὸς στύλου ἢ τεσσάρων, μὲ 4 γωνίας, περίεξ τῆς ὁποίας ἢ κάτωθεν νὰ μὴ τίθενται ἐμπόδια ἢ βαθμίδες. Σχετικὸν σχεδιάγραμμα συνοδεύει τὴν ὡς ἂν Ἐγκύκλιον.

— (2 Ἰανουαρίου 1959) Ὅπως συνεργασθῶσι μετὰ τῆς Ὄργανώσεως «GOYA» τῆς Ἐλληνορθοδόξου Νεολαίας, ἥτις προέβη εἰς ἐξόρμησιν διὰ τὴν συλλογὴν \$150,000 πρὸς ἀνέγερσιν Παρεκκλησίου ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Βοστώνης, ἐπ' ὀνόματι μὲν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, εἰς μνήμην δὲ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κυροῦ Μιχαήλ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΟΙΚΟΥΜ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις
καὶ τῷ Νέῳ Ἔτει

► Ἡ Α.Θ. Παναγιότης, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. κ. Ἀθηναγόρας, προέστη ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τῶν Χριστουγέννων, τῆς Πρώτης τοῦ Ἑτους καὶ τῶν Θεοφανείων, συμπαραστατοῦμενος ὑπὸ Σεβ. Συνοδικῶν Ἀρχιερέων καὶ λοιπῶν Κληρικῶν, ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος, βαθείας κατανύξεως καὶ ἐν ἀτμοσφαίρᾳ ἀρχαιοπρεπῇ καὶ ἐπιθλητικῇ.

► Ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις καὶ τῷ Νέῳ Σωτηρίῳ Ἔτει, ἡ Α.Θ.Π. ὁ Πατριάρχης ἀπέλυσε τὴν εἰθισμένην «Πατριαρχικὴν Ἀπόδειξιν», τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν εἰς ἄλλην σελίδα τοῦ παρόντος τεύχους, ὡς καὶ ἰδιαίτερον Πατριαρχικὸν Μήνυμα πρὸς τὰς ἐν Ἀμερικῇ Κοινότητας ἡμῶν, δημοσιεύομενον μετὰ τὴν «Πατριαρχικὴν Ἀπόδειξιν».

► Ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ «νέου τῆς χρηστότητος Κυρίου ἐνιαυτοῦ», ὁ Πατριάρχης προέστη μετὰ τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων τῆς καθιερωμένης τελετῆς, ἥτοι τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, εἰδικῆς ἀκολουθίας καὶ μελισμοῦ τῆς Ἀγιοθασιλόπληττας ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Παρεκκλησίῳ. Μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν, Συνοδικὸς Ἀρχιερεὺς, ἀπὸ μέρους τῆς Σεβασμίας Ἱεραρχίας τοῦ Θρόνου, προσεφώνησε καταλλήλως τὴν Α.Θ. Παναγιότητα ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Γραφείῳ, εὐχηθεὶς ὑγείαν καὶ μακροχρόνιον, ἐπὶ ἀγαθῷ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Παναγιώτατος Πατριάρχης ἀπήντησε καταλλήλως.

Ἐπίσημοι Ἐπισκέπται

Κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας τοῦ 1958, ἐπεσκέφθησαν τὴν Α.Θ. Παναγιότητα εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ὑπέβαλον τὰ σέβη αὐτῶν: Ὁ τῶν Σουριανῶν Σεβ. Μητροπολίτης Μάρτιν κ. Χάνα Ντολάπου, ὁ Ἀγγλικανὸς Ἐπίσκοπος Γιβραλτάρ Σεβ. Θωμᾶς Κράσκη, ὁ Αἰδ. Ράϋμονδ Μάξγουελλ τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, καὶ πλείστοι ἄλλοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοί. Ἑλληνικὰ Σχολεῖα ἐν Τουρκίᾳ

Ὑπὸ τοῦ ὁμογενοῦς Βουλευτοῦ Σταμποῦλ κ. Ἀλεξάνδρου Χατζοπούλου ὑπεβλήθη εἰς τὴν Μ. Ἐθνοσυνέ-

λευσιν τῆς Ἀγκύρας σχέδιον νόμου, ἐγκριθὲν ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ἐπιτροπῆς, «περὶ ἀπαλλαγῆς πάντων τῶν ἐν Τουρκίᾳ Ρωμαϊκῶν Σχολείων ἐκ τῆς φορολογίας κερδῶν». Τοῦτο, δυστυχῶς, ἀπερρίφθη.

Μ. Ἀρχιδιάκονος Γεώργιος

Τῇ 23ῃ Νοεμβρίου ἐτελέσθη ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ ἡ εἰς Πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ Πανοσιολ. Μ. Ἀρχιδιάκονου κ. Γεωργίου Ὁρφανίδου, ὅστις εἶχεν ἐκλεγῇ ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου Ἡγούμενος τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἱ. Μονῆς τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας. Ἐν συνεχείᾳ τῆς χειροτονίας, ἡ Α.Θ.Π. ὁ Πατριάρχης, παρουσία τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων, ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Παρεκκλησίῳ ἀπένειμε εἰς τὸν νέον Ἡγούμενον τὸ Ὁφείκιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, καὶ αὖθις συγχαρεῖς αὐτῷ καὶ εὐχρηθεῖς πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ ἀποστολήν. Ὁ νέος Ἡγούμενος, μεταβάς μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἰς Θεσσαλονίκην, ἀνέλαβε τὰ νέα αὐτοῦ καθήκοντα. Συγχαίροντες θερμῶς, εὐχόμεθα εἰς αὐτὸν κάθε ἐπιτυχίαν εἰς τὸ νέον του λειτούργημα.

Πανεπιστήμιον Θεσσαλονίκης

Ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Γ. Χ. Τσουτσουλόπουλος, Καθηγητὴς τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς, ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν πρυτανικῶν τῶν καθηκόντων, ἀπηύθυνε πλήρη σεβασμὸν ἐπιστολήν πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ.κ. Ἀθηναγόραν, ἐκζητῶν τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

► Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ Πάσης Ἀφρικῆς κ. κ. Χριστοφόρος, συνεπλήρωσε τῇ 30ῇ Νοεμβρίου 1958 πεντηκονταετίαν ἀπὸ τῆς εἰσόδου αὐτοῦ εἰς τὴν Ἀρχιερατείαν. Τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. κ. Ἀθηναγόραν, προσκληθέντα εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς Πεντηκονταετηρίδος ταύτης, ἀντεπροσώπευσεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ρόδου κ. Σπυρίδων.

► Ὑπὸ τοῦ Μακ. Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Ἱ. Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, ἐξελέγησαν τέσσαρες νέοι Μητροπολίται.

Ἐκ τούτων ὁ εἰς προορίζεται διὰ τὴν Ἀνατολικὴν Ἀφρικὴν. Εἰς τὴν πόλιν Σαλίσμπουρ τῆς Νοτίου Ρωδεσίας, ἡ ἀκμάζουσα Ἑλληνορθόδοξος Κοινότης ἀνιγερν ἀξιόλογον κτίριον δι' ἡμερήσιον Ἑλληνικὸν Σχολεῖον καὶ κατοικίας ἱερέως καὶ διδασκάλου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

► Ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ τοῦ νέου Πατριάρχου Ἀντιοχείας, Μακ. κ. κ. Θεοδοσίου, ἀντηλλάγησαν τὰ κάτωθι τηλεγραφήματα:

Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν
Πατριάρχην κ. Ἀθηναγόραν.

Φανάριον.

Ἀφάτῳ Θείᾳ βουλῇ κληθέντες καλονικῶς σήμερον Ἀγιώτον Πατριαρχικὸν Θρόνον Ἀντιοχείας, ἀπευθύνομεν ἀσπασμὸν ἀγάπης Ὑ.Θ. Παναγιότητι. Ἐνθρόνισις 23 Νοεμβρίου. Κύριος, εὐχαῖς ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, ἐνισχύσαι ἡμᾶς.

Δαμασκός, 14 Νοεμβρ. 1958.

† Ἀντιοχείας ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ

Μακαριώτατον Πατριάρχην
Ἀντιοχείας κ. Θεοδοσίον.

Δαμασκόν.

Γηθουσύνως πληροφορηθέντες ἐκλογὴν Ὑμετέρας πεφιλημένης Μακαριότητος, ἐπὶ τὸν παλαίφατον Πατριαρχικὸν Θρόνον Ἀντιοχείας, ἀπευθύνομεν Αὐτῇ ἐγκάρδια συγχαρητήρια, καὶ εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος ἐνισχύῃ Αὐτήν, ἐν τῇ ἐπιτελέσει τοῦ ὑψηλοῦ Πατριαρχικοῦ ὑπουργήματος Αὐτῆς.

Φανάριον, 15 Νοεμβρ. 1958.

† Πατριάρχης ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ

► Ἀξιοσημείωτα εἶναι τὰ κάτωθι, ἐκ τῆς προσφωνήσεως τοῦ σημερινοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας πρὸς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, τῷ 1952: «Ἐκφράζομεν τὸν πόθον (τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιοχείας) πρὸς ἀδελφικὴν ἐπικοινωνίαν καὶ στενωτέραν συνεργασίαν, ὑπὸ τὴν πεπνυμένην ἡγεσίαν τῆς Ὑμετέρας Θειοστάτης Παναγιότητος (τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου) μεθ' ἀπαῶν τῶν Ἀγιωτάτων Ἐκκλησιῶν, ἰδιαίτέρως ὁμῶς μετὰ τῶν τεσσάρων κατ' Ἀνα-

τολάς Πρεσβυγενῶν Ἀποστολικῶν Πατριαρχείων ...».

► Ἀμα τῇ ἀγγελίᾳ τῆς ἐκλογῆς, ὁ Θεοφίλ. Πατριαρχικός Ἐπίτροπος, Ἐπισκοπος Νύσσης κ. Γερμανός, ἀπέστειλε τὸ κάτωθι συγχαρητήριο τηλεγράφημα:

Μακαριώτατον Πατριάρχην Θεοδοσίον.

Δαμασκόν.

Ἐκλογή Σας μᾶς ἐχαροποίησεν ἐξαιρετικῶς. Ἱστορικός Θρόνος Ἀντιοχείας πληροῦται ἐπαξίως δι' Ὑμῶν, εἰς διαδοχὴν ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἀλεξάνδρου.

Ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος
† Ὁ Νύσσης ΓΕΡΜΑΝΟΣ

► Ὁ νέος Πατριάρχης Ἀντιοχείας, Θεοδοσίος ὁ βος, κατὰ κόσμον ἔχων τὸ ἐπίθετον Ἀμπουρτζέλλης, ἐγεννήθη πρὸ 75 ἐτῶν ἐν Βηρυτῶ. Ἐσπούδασεν εἰς τὴν Ἱ. Θεολογικὴν Σχολὴν Χάλκης, ἐξ ἧς ἀπεφοίτησε τῷ 1914. Ἐχρημάτισε Μητροπολίτης Τριπόλεως Λιβάνου, καὶ ὡς τοιοῦτος ἐπεοκέφη τὴν Κωνσταντινούπολιν δις, τῷ 1952 καὶ τῷ 1953. Εἶναι ὁ 173ος Πατριάρχης Ἀντιοχείας, ἐκ τῆς ὁποίας ἡ ἔδρα τοῦ Πατριαρχείου ἔχει μεταφερθῇ ἀπὸ τὸν 14ον αἰῶνα εἰς Δαμασκόν. Ὅμιλεῖ ἐπτὰ γλώσσας καὶ διακρίνεται διὰ τὴν σύνεσιν καὶ τὴν διοικητικὴν Αὐτοῦ ἱκανότητα. Γενικῶς ἐλπίζεται ὅτι ἡ Ἀδελφὴ Ἐκκλησία Ἀντιοχείας, μὲ τοιοῦτον οἰακοστρόφον, θὰ ἀντεπεξέλθῃ νικηφόρως τὰς καταιγίδας πού τὴν ἀπειλοῦν.

■

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Παρά τὰς δυσχερείας, αἱ ὁποῖαι προέρχονται ἀπὸ τὴν ἔντασιν τῶν σχέσεων Ἰσραὴλ καὶ Ἰορδανίας, τὸ προσκύνημα εἰς Ἱεροσόλυμα ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν Θεοφανείων, συνεχίζεται. Ἡ πίστις δὲν πτοεῖται ἀπὸ τὴν βίαν, τὰ δὲ ἐμπόδια ἐνδυναμώνουν τὸν πόθον τοῦ νὰ προσκυνήσῃ τις εἰς τοὺς Ἱεροὺς Τόπους, ὅπου ἐγεννήθη, ἐθαπτίσθη, ἔπαθεν, ἐσταυρώθη, ἀνέστη καὶ ἀνελήφθη ὁ Σωτὴρ. Τὸ πρόβλημα τῆς ἐπανδρώσεως τῆς παλαιφάτου Ἀγιοταφίτικης Ἀδελφότητος ἐξακολουθεῖ νὰ ἔρχεται εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τῶν προβλημάτων τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας. Χρέος ὕψιστον καὶ ἱερὸν πάντων τῶν ἀρμοδίων εἶναι ἡ παντοειδὴς ἐνίσχυσις τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ τῆς Ἀγιοταφίτικης Ἀδελφότητος, πρὶν αἱ παντοειδεῖς ἐξωτερικαὶ προπαγάνδαι,

κοντὰ εἰς τὰς μεγάλας καταστροφὰς πού ἔχουν προκαλέσει, προκαλέσουν καὶ ἄλλας, ἀνεπανορθώτους.

■

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΣΙΑΣ

Τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας, καλύπτον συνήθως τὰς ἐσωτέρας πτυχὰς τῶν μετὰ τοῦ ἀθέου Κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος σχέσεων του, προεκτείνει τὸ «ἐνδιαφέρον» αὐτοῦ πρὸς διαφόρους διευθύνσεις, μὲ σκοποὺς «φιλαδέλφους» δῆθεν. Ἐντονώτερον τὸ «ἐνδιαφέρον» τοῦτο στρέφεται σήμερον πρὸς τὸ «Ἅγιον Ὅρος (καὶ ὑπογραμμίζονται εἰς εἰδικὸν βιβλὸν αἱ «στεναὶ πνευματικαὶ σχέσεις» μεταξύ Ρωσικοῦ μοναχισμοῦ καὶ Ἀγίου Ὁρους), πρὸς τὴν Παλαιστίνην (μὲ τὸν ἐπιδεικτικῶς πανηγυρικὸν ἑορτασμόν τῆς 100ῆς ἐπετείου «τῆς ἐν Παλαιστίνῃ Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς»), πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀντιοχείας, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν ἐκλογῆς ρωσοφίλου Μητροπολίτου ὡς Πατριάρχου. Εἰς Ἠνωμένas Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, ἐδόθη νέα παράτασις ἀδείας παραμονῆς ἐπὶ τρίμηνον εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Βόριδα, ἀπὸ τριετίαν ἀντιπρόσωπον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μόσχας ἐν Ἀμερικῇ. Εἰς ἀντάλλαγμα, οἱ Ρῶσοι ἐπέτρεψαν τὴν εἰς Μόσχαν μετὰβασιν καὶ προσωρινὴν διαμονὴν Ρωμαιοκαθολικοῦ κληρικοῦ ἐξ Ἀμερικῆς, ἐν τῇ ἐκεῖ Ἀμερικανικῇ Προσβείᾳ.

■

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ὁ Ἑλληνομαθὴς Θεοφ. Ἐπίσκοπος τῆς Μπάνια Λούκα κ. Βασίλειος Κῶστιτς, ἐτέθη ὑπὸ ἀναγκαστικὸν περιορισμόν. Διαδίδεται ὅτι καὶ τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Σερβίας Γερμανοῦ αἱ πρὸς τὸ Κράτος σχέσεις εἶναι λίαν τεταμέναι, ἐξ αἰτίας καὶ τοῦ ζητήματος τῆς αὐθαιρέτως αὐτοκεφαλαιοποιηθείσης «Ἐκκλησίας τῆς Μακεδονίας». Λαμπρὰν ἐπιτυχίαν ἔσχεν ἡ ἐν Βελιγραδίῳ διοργανωθείσα θαυμασία ἔκθεσις ἀντιγράφων μεσαιωνικῶν (βυζαντινῶν) τοιχογραφιῶν.

■

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

► Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε ὅπως καταρτιθῇ σχέδιον νόμου, διὰ τοῦ ὁποῦ, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, θὰ προβλέπωνται: (1) Ἡ κατάργησις τοῦ μεταθετοῦ τῶν Μητροπολιτῶν. (2) Ἡ ἀνακατάταξις τῶν Μητροπολιτικῶν περιφερειῶν. (3) Ὁ καθορισμὸς τῶν προσόντων τῶν πρὸς ἐρχιερατείαν ἐκλογίμων, καὶ (5) Ἡ σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκ-

κλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰς τακτικὴν σύνοδον κατ' ἔτος. Τὰ ἀποφασισθέντα — τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν κυβερνητικὴν ἀνακοίνωσιν θὰ ἀποθοῦν εἰς δόφελος τοῦ κλήρου καὶ τοῦ ποιμαίνονμένου λαοῦ — ἀνεκοινώθησαν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἡ ὁποία καὶ ἐζήτησεν ὅπως συγκληθῇ εἰς ἔκτακτον σύνοδον ἡ Ἱεραρχία, τὴν 21ην Ἰανουαρίου 1959, διὰ νὰ συζητηθῇ κατ' αὐτὴν τὸ ὡς ἄνω νομοσχέδιον, πρὸ τῆς καταθέσεώς του εἰς τὴν Βουλὴν.

► Ἀνεκαινίσθη τὸ Μέγαρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

■

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

► Ἡ ὑπόκωφος συνήθως, ἀλλὰ καὶ ἐνίοτε φανερά, διὰ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τύπου, ἐξέγερσις κατὰ τοῦ ἀθέου Κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος τῆς δορυφόρου χώρας, συνεχίζεται ἐντονωτέρα. Τὸ Κράτος προσποιεῖται ὅτι δὲν δίδει σημασίαν εἰς τὰ συμπτώματα τῆς ἐξεγέρσεως ταύτης, ἐξ ἀδυναμίας ὅπως τὴν καταστείλῃ.

► Ὅλοι οἱ φοιτηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Σόφιας εἶναι ὑπότροφοι τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Βουλγαρίας. Κατὰ δὲ τὴν ἐγγραφὴν των, ὑπογράφουν ὑπεύθυνον δήλωσιν, ὅτι μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν των θὰ ἱερωθοῦν εἰδ' ἄλλως θὰ ἐπιστρέψουν τὰ διὰ τὴν μόρφωσιν των διατεθέντα ποσὰ ἐν τὸ κω ς.

■

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμένικος Πατριάρχης κ. κ. Ἀθηναγόρας, κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 4ης Νοεμβρίου 1958 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐν λύπῃ πολλῇ ἀνήγγειλε τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Τυράνων κυροῦ Χριστοφόρου, ἐξάρας τὸ ἔργον καὶ τὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ, ὡς Προκαθημένου τῆς Ὁρθοδόξου Ἀλβανικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ηὐχήθη ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐν χώρᾳ ζώντων.

■

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΟΥΗΔΙΑΣ

Οἱ Ἐπίσκοποι αὐτῆς Θεοφίλ. Andrews Fygren καὶ Βο. Giertz ἐδήλωσαν ἐνώπιον τῆς Συνελεύσεως, ἥτις διὰ ψήφων 69 ἐναντι 29 ἀπεφάσισεν ὅπως καὶ αἱ γυναῖκες ἔχωσι τὸ δικαίωμα τοῦ χειροτονηθῆαι, ὅτι δὲ νὰ πρόκειται νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ληφθεῖσαν κατ' ἀπαίτησιν τῆς Σοσιαλιστικῆς Κυβερνήσεως τῆς χώρας.

■

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ο 77ετής Πάπας 'Ιωάννης ΚΓ΄, λαβών έν μυστική συνεδρία την έγκρισιν του Κογκλαβίου των Καρδινάλιων, ανέκηρυξε την 15ην Δεκεμβρίου λ.ξ., 23 νέους Καρδινάλιους της Ρωμαϊκής 'Εκκλησίας. Μεταξύ αυτών είναι και οι 'Αρχιεπίσκοποι Ρίτσαρντ Κάσιγκ της Βοστώνης και Τζώσ Ο'Χάρα της Φιλαδελφείας, ως και ο πρώην Νούντιος του Πάπα έν Ούασιγκτώνι 'Αμλέτο Τσικονιάνι. 'Επέδωκε δέ τιμητικές διακρίσεις εις δύο 'Επισκόπους της περιοχής Ντελάγουερ 'Η.Π.Φρ. Μπρένναν και Κ. Μποχασέβσκι.

ΕΠΙΣΚΟΠΕΛΙΑΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Η Α.Θ.Π. ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. 'Αθηναγόρας συνεχάρη διό γράμματος τόν νέον Προεδρεύοντα της 'Επισκοπελιανής 'Εκκλησίας 'Αμερικής Σεβ. 'Επίσκοπον "Αρθουρ Λίχτενμπεργκερ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Παρ' όλων των 'Εκκλησιών-Μελών του Π.Σ.Ε. έτονίσθη ή προσωπικότης του έκ των Προέδρων αυτού, άποβιόσαντος κατ' Οκτώβριον λ.ξ., γνωστοτάτου «οίκουμενιστου» 'Επισκόπου Τσίτσεστερ, Γεωργίου Μπέλλ.

Εκ των 46 ύποτρόφων του Οικουμενικού 'Ινστιτούτου, οι τέσσαρες είναι 'Ορθόδοξοι, έξ ών τρεις "Ελληνες και εις Ρώσος.

Τό Γραφείον 'Υποτροφιών έθεσε και έφέτος 140 ύποτροφίας.

Κατ' Αύγουστον του 1959, θά συνέλθουν έν Ρόδω αι 'Επιτροπαι 'Εκτελεστική και Κεντρική του Παγκοσμίου Συμβουλίου 'Εκκλησιών.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ο 'Επίσκοπος Βερολίνου της Εύαγγελικής 'Εκκλησίας Σεβ. Ντιμπέλιους, ανέλαβε την πρωτοβουλίαν συγκλήσεως συσκέψεως 'Εκκλησιών Εύρώπης, 'Ανατολικής και Δυτικής, κατά τόν παρόντα μήνα, έν Κοπεγχάγη, επί τῷ σκοπῷ συμπίξεως κοινού μετώπου «κατά του κοσμικού πνεύματος».

Είς τόν Βέλγον Κληρικών Αϊδ. Πήρ άπενήθη τὸ βραθεῖον Νομπέλ 1958 διὰ την εἰρήνην, διότι εἶχεν ἰδρύσει πέντε προσφυγικά χωρία έν Εύρώπῃ, και προτίθεται νά ἰδρύσῃ και ἕκτον.

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ο Πατριαρχικός 'Επίτροπος Θεοφ. 'Επίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανός

Τήν 1ην Δεκεμβρίου 1958, έδέχθη έπιτροπήν της περιφέρειας Babylon, Ν. Υ., έπιθυμούσης ν' άποτελέσῃ ιδιαίτεραν Κοινότητα, με τακτικόν 'Ιερέα.

Τήν 2αν ιδ.μ., έδέχθη τόν Πρωθιερέα της ένταύθα Ρουμανικής 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας, Αϊδ. Γκαλδάου, και συνεζήτησε μετ' αυτού επί ζητήματος σχετικού.

Τήν 4ην ιδ.μ., 'Εορτήν της 'Αγίας Βαρβάρας, έτέλεσε την Θ. Λειτουργίαν έν τῷ πανηγυρίσαντι ένταύθα ὁμωνύμῳ 'Ι. Ναῶ, έκήρυξε τόν Θεῖον Λόγον και μετά ταῦτα ἔσχε σύσκεψιν μετά του 'Εκκλησιαστικού Συμβουλίου και του 'Ιερατικῶς Προϊσταμένου της Κοινότητος.

Τήν 5ην ιδ.μ. έδέχθη τόν Ρώσσον 'Αρχιεπίσκοπον Σεβ. 'Αναστάσιον, συνοδευόμενον ὑπό του Γραμματέως του Αϊδ. Ν. Γκράβε, τὸ δέ ἑσπέρας παρευρέθη εις τὸ Δεῖπνον των ένταύθα 'Ηπειρωτῶν και ὠμίλησε δεόντως, διεβίβασε δέ και τὰς εὐχὰς της Α.Θ.Π. του Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. 'Αθηναγόρου πρὸς αὐτούς.

Τήν 6ην ιδ.μ., μετά των Μελών της 'Εφορίας της 'Ακαδημίας του 'Αγίου Βασιλείου, ανήλθεν εις Garrison, Ν. Υ., διὰ συνεδρίαν επί τόπου. Συνώδευον αὐτὸν ὁ "Υπατος Πρόεδρος της 'Οργανώσεως «ΑΧΕΠΑ» κ. Κωνσταντῖνος Βερίνης και ἄλλοι αξιωματικοὶ αὐτῆς. Κατά την συνεδρίαν ὁ Θεοφιλέστατος ηὐχαρίστησε και πάλιν ἐπισήμως την εἰρημένην 'Οργάνωσιν διὰ την μεγάλην της δωρεάν πρὸς την 'Ακαδημίαν, ἣτοι την άνέγερσιν κτιρίου κοιτῶνων 'Ορφανοτροφείου 'Αρρένων.

Τήν 7ην ιδ.μ., Κυριακήν, έτέλεσε την Θ. Λειτουργίαν και ὠμίλησεν έν τῷ έν Newark, Ν. J., πανηγυρίζοντι 'Ι. Ναῶ του 'Αγίου Νικολάου, την δ' έπομένην έδέχθη 'Επιτροπήν της Κοινότητος Norwalk, Conn.

Τήν 10ην ιδίου, προήδρευσε συσκέψεως μελῶν του Συλλόγου των Βυζαντινῶν 'Ιεροσαλτῶν «Ρωμανός ὁ Μελωδός».

Τήν 12ην ιδ.μ., έτέλεσε την Θ. Λειτουργίαν έν τῷ πανηγυρίσαντι 'Ι. Ναῶ του 'Αγίου Σπυρίδωνος Νέας 'Υόρκης, ὁμιλήσας δεόντως και συγχαρεῖς τὸ Διοικ. Συμβούλιον διὰ την

άπόφασιν ὅπως κτίσουν, πλαγίως του Ναοῦ, 'Ημερήσιον 'Ελληνοαμερικανικόν Σχολεῖον.

Τήν 14ην ιδ.μ., Κυριακήν, έτέλεσε την Θ. Λειτουργίαν έν τῷ 'Ι. Ναῶ των 'Αγίων Κωνσταντίνου και 'Ελένης, Brooklyn, Ν. Υ., και ὁμιλήσας δεόντως άπένειμε τὸ Χρυσὸν Μετάλλιον της 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς εις τόν κ. 'Αργύριον Φάντην, ὅστις διὰ τὸ κτίσιμον 'Ημερησίου 'Ελληνοαμερικανικοῦ Σχολείου προσέφερεν 100,000 δολλαρίων. Εἰς την σχετικὴν τελετὴν ἦσαν παρόντες και οἱ 'Εξοχώτατοι κ.κ. 'Αλέξιος Λιάτης, Πρεσβευτῆς έν Ούασιγκτῶνι, και Κωνσταντῖνος Τριανταφυλλάκος, Γενικὸς Πρόξενος έν Νέας 'Υόρκῃ.

Τήν 17ην ιδ.μ., εἶχε σύσκεψιν μεθ' ὅλων των έν Νέας 'Υόρκῃ 'Ορθόδοξων 'Επισκόπων έν τοῖς Γραφείοις της 'Αρχιεπισκοπῆς, επί ζητημάτων γενικῆς συνεργασίας και συμπαραστάσεως. 'Επ' εὐκαιρίᾳ, εις τὸ σχετικόν δεῖπνον, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης 'Αντώνιος της Συρορθόδοξου 'Αρχιεπισκοπῆς, ὠμίλησε περί του νέου Πατριάρχου 'Αντιοχείας, και του ταξιδίου εις Δαμασκόν.

Οἱ Θεοφιλέστατοι 'Επίσκοποι

"Απαντες οἱ Θεοφ. 'Επίσκοποι της 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῆς, κατά την περίοδον του Τεσσαρακονθημέρου, ἐλειτούργησαν εις διαφόρους 'Ι. Ναοὺς των Κοινοτήτων των, έκήρυξαν τόν Θ. Λόγον, έπεμελήθησαν της συχνότερας 'Εξομολογήσεως των Χριστιανῶν των, κατά δέ τόν έορτασμόν της 'Ημέρας των Εὐχαριστιῶν προέστησαν τούτου, ὁμιλήσαντες καταλλήλως.

Κατά τὰς 'Αγίας 'Εορτὰς του Δωδεκαημέρου, προέστησαν των 'Ι. 'Ακολουθιῶν, άπέλυσαν έορτίους 'Εγκυκλίους και έπεσάτησαν εις την άρτιωτέραν άσκησιν της Χριστιανικῆς Φιλανθρωπίας.

Α'. 'Επισκοπική Περιφέρεια

Ο Θεοφ. 'Επίσκοπος Κωνσταντίας κ. Γερμανός άντεπροσώπευσε τόν Θεοφ. Πατριαρχικόν 'Επίτροπον εις διαφόρους έπισήμους συγκεντρώσεις Κοινοτήτων, 'Οργανώσεων και Σωματείων, και έτέλεσε την Θ. Λειτουργίαν εις διαφόρους 'Ι. Ναοὺς της Περιφέρειας, κηρύξας και τόν Θεῖον Λόγον.

Β'. 'Επισκοπική Περιφέρεια

Ο Θεοφ. Ναζιανζοῦ κ. 'Ιεζεκιήλ, από της 18ης λ.μ. Νοεμβρίου:

Επισκέφη διαφόρους Κοινότητας της Περιφέρειας, έτέλεσε την

Θείαν Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον.

► Τὴν 19ην Νοεμβρίου 1958, ὁμοῦ μετὰ τῶν Κοινοταρχῶν Σικάγου καὶ ἄλλων Ἀντιπροσώπων, ὑπεδέχθη τὴν Α.Μ. τὴν Βασιλίσσαν Φρειδερίκην, ἐπισκεφθεῖσαν διὰ δευτέραν φοράν τὸ Σικάγον ἐντὸς ἐνὸς μηνός, μετὰ τῆς Α.Β.Υ. τῆς Πριγκιπίσσης Σοφίας.

► Ἐπεσκέφθη τὸν Ὁμογενῆ Δήμαρχον τοῦ Gary, Indiana, κ. Γεώργιον Τσατσάρην, ὅστις ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὴν κλεῖδα τῆς πόλεως, μετ' αὐτοῦ δὲ καὶ ἄλλων ἐπεθεώρησε τὸ νεοαγορασθὲν οἰκόπεδον τῆς Κοινότητος, ἀποτελούμενον ἐκ 40 ἑκταρίων.

► Ἐπεσκέφθη τὸ Ἡμερήσιον Ἑλληνοαμερικανικὸν Σχολεῖον «Κοραῆς» τῆς μεγαλυνύμου Κοινότητος Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Σικάγου, ἥτις ἔχει ἀνεγείρει νέον μεγαλοπρεπῆ Ἱερὸν Ναόν.

► Προσκληθεὶς εἰς Hammond, Indiana, ὑπὸ τοῦ Human Relations Commission τῆς πόλεως ταύτης, ἔλαβε μέρος εἰς τὸν ἑορτασμὸν ἐπὶ τῇ «Ἡμέρᾳ τῶν Εὐχαριστιῶν» καὶ ἐξεφώνησε τὸν ἐπίσημον λόγον τοῦ Προγράμματος.

► Συνειργάσθη μετὰ τῶν Ἱερέων διὰ τὸν καταρτισμὸν τοῦ Προγράμματος ἐπισκέψεων τῶν εἰς διάφορα Νοσοκομεῖα καὶ λοιπὰ Φιλανθρωπικὰ Ἰδρύματα νοσηλευομένων Ὁμογενῶν.

► Μετὰ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἑλλάδας κ. Ἀθηναγόρου καὶ τοῦ Αἰδ. Θεοδώρου Θαλασσινοῦ, παρηκολούθησε, τὴν 3ην καὶ 4ην Δεκεμβρίου, τὰς συνεδριάσεις τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ ἐν Ἀμερικῇ.

Γ'. Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια

► Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἑλλάδας κ. Ἀθηναγόρας, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Ἰωάννου Παπαδοπούλου, Διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, καὶ ἄλλων Αἰδес. Ἱερέων τῆς Κοινότητος Ἀγίας Τριάδος, Lowell, Mass., καὶ τῆς Περιφέρειας, ἐχειροτόνησεν ἐν τῷ ὡς ἄνω Ἱ. Ναῷ εἰς Διάκονον τὸν ἐκ τῶν ἀποφοίτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς κ. Σόλωνα Τσαντίκον. Εὐχόμεθα εἰς τὸν νέον Κληρικὸν πᾶσαν εὐδοκίμῃσιν εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐν τῷ Ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου.

Ε'. Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια

Ὅπως εἶχομεν γράψει τὸν παρελθόντα Ἰούλιον, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανός, μεταθὰς εἰς Χαθάναν, Κούβαν, τὴν 18ην Μαΐου 1958, ἐν ἐπισήμῳ τελετῇ κατέθεσε τὸν θεμέλιον λίθον ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ εἰκονιζομένῳ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν

Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. Τὴν πρωτοβουλίαν διὰ τὴν ἀνέγερσιν αὐτοῦ εἶχεν ὁ Ἐντιμ. κ. Γεώργιος Χατζηλίας, Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐν Χαθάναν, ὅστις προέβη εἰς πολλὰς θυσίας, ὑλικὰς καὶ ἡθικὰς, διὰ νὰ εὐδοχώῃ ἡ μεγάλη αὐτὴ ὑπόθεσις. Εἰς τὴν Κούβαν διαβιοῦν 20 Ἑλληνορθόδοξοι, 40 Συρορθόδοξοι οἰκογένειαι καὶ τινες Ρῶσσοι Ὁρθόδοξοι. Ὁ πρῶτος οὗτος Ὁρθόδοξος Ἱερὸς Ναὸς ἐν Κούβαν θὰ ἐξυπηρετῇ τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας πάντων τῶν ἐκεῖ Ὁρθόδοξων. Ἡ ἀνέγερσίς του ἔχει σχεδὸν συμπληρωθῇ, ἐλπίζεται δὲ ὅτι συντόμως θὰ γίνῃ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμησίς του, ὥστε νὰ ἀρχίσῃ νὰ τελεῖται ἐν αὐτῷ ἡ Θεία Λειτουργία, διὰ τοὺς αὐτόθι Ὁρθόδοξους καὶ διὰ τοὺς εὐαρίθμους τουριστὰς τῆς νήσου.

ΣΤ'. Ἐπισκοπικὴ Περιφέρεια

Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Τροπαίου κ. Πολύευκτος:

► Ἀπὸ τῆς 15ης Νοεμβρίου ἐπεσκέφθη διαφόρους Κοινότητας τῆς Περιφέρειας, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θ. Λόγον.

► Προέστη τῆς τελετῆς καταθέσεως τοῦ ἀκρογωνιαίου λίθου τοῦ Κοινοτικοῦ Κέντρου τῆς Ὁμογενείας ἐν τῇ Πρωτευούσῃ Οὐασινγκτῶν, D. C.

► Ἐδέχθη καὶ συνειργάσθη μετὰ τῶν Δ. Συμβουλίων διαφόρων Κοινοτήτων, Φιλοπτώχων, Διδασκάλων, Νεολαίας, Παιδικῶν Κατασκηνώσεων, Γηροκομείου, Πνευματικῆς Περιουλογῆς κ.ἄ.

► Ἐπεσκέφθη τοὺς ἀξιωματικούς καὶ τὰ πληρώματα τῶν ἀρματαγωγῶν, τὰ ὁποῖα ἐδόθησαν ὑπὸ τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὑλόγησεν αὐτά.

► Προήδρευσε τῆς Ἐφορείας τῶν Φιλανθρωπικῶν Ἰδρυμάτων τῆς Περιφέρειας, ὑπὲρ τῶν ὁποίων προσέφερον ἐσχάτως: ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βασιλείου Οἰκονόμου \$2,000 καὶ ἡ μεγάλωνυμος Κοινότης Cleveland, Ohio, \$2,000.

► Δι' ἐγκυκλίου καὶ κηρυγμάτων προέτρεψε τοὺς Ὁμογενεῖς, ὅπως ἐκδηλώσουν ἐνεργῶς τὸ ἐνδιαφέρον των ὑπὲρ τῶν Φιλανθρωπικῶν Ἰδρυμάτων τῆς Περιφέρειας.

Ἱερὰ Θεολογικὴ Σχολὴ

Ἀφίχθη εἰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ἐγένετο ἐγκαρδίως δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Γερμανοῦ, καὶ ἐγκατεστάθη εἰς Βοστώνην ὁ Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Κωνσταντῖνος Μπόνης, διὰ

νὰ διδάξῃ ἐπὶ ἑξάμηνον εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς. Ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀγάπην τῆς πρὸς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Ἀμερικῆς, ἀπεφάσισεν ἵνα προσφέρῃ καὶ αὐτῇ κατὰ ὡς συμβολὴν εἰς τὴν πρόδον τοῦ ἀνωτάτου πνευματικοῦ Ἰδρυματος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς. Διὰ τοῦτο, κατόπιν ὑποδείξεων τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κυροῦ Μιχαήλ, τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Νύσσης κ. Γερμανοῦ καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας ἐν Οὐασινγκτῶν, ἐπροικοδότησε σύστημα διαλέξεων πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Σύμφωνα μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, Καθηγητὰς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν θὰ ἔρχωνται εἰς Ἀμερικὴν διὰ νὰ διδάσκουν μαθήματα τοῦ κλάδου των, ἡ δὲ Κυβέρνησις ἀναλαμβάνει ἅπαντα τὰ ἐξοδα αὐτῶν.

Πρῶτος εἰς τὸν ὁποῖον ἀνετέθη ἡ τιμὴ τῆς ἀποστολῆς ταύτης εἶναι ὁ Καθηγητὴς κ. Κωνσταντῖνος Μπόνης, ὅστις διδάσκει εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Πατρολογία καὶ ἐρμηνείαν τῆς Πατερικῆς Θεολογίας. Ἡδὴ ἤρχισε τὸ ἔργον του ὁ κ. Μπόνης εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν μας, γενόμενος ἐγκαρδίως δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἑλλάδας κ. Ἀθηναγόρα, τῶν μελῶν τῆς Ἐφορείας, τοῦ Διευθυντοῦ, τῶν Καθηγητῶν καὶ τῶν φοιτητῶν αὐτῆς. Ἡ πρώτη ὁμιλία τοῦ κ. Καθηγητοῦ ἐνεποίησε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς ὅλους, διὰ τὴν ἀγάπην καὶ κατανόησιν τῆς ἀποστολῆς του καὶ τὴν πρόθυμον ἐξυπηρέτησιν τοῦ προγράμματος τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, Θεοφ. Ἐπίσκοπος Ἑλλάδας κ. Ἀθηναγόρας, ἐξέφρασε πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Πρεσβείαν καὶ δι' αὐτῆς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν τῆς Ἑλλάδος θερμὰς εὐχαριστίας ἀπὸ μέρους τῆς Ἐφορείας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, διὰ τὴν προσφορὰν αὐτῆς, ἡ ὁποία πλουτίζει καὶ δοξάζει τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ κ. Μπόνης θὰ διδάξῃ ἀπὸ τῆς νέας Ἀκαδημαϊκῆς περιόδου, ἀρχομένης τὸν προσεχῆ Φεβρουάριον, 1959, τὸ μάθημα τῆς Πατρολογίας καὶ ἐρμηνείας Πατερικῶν συγγραμμάτων. Ἐν τῷ μεταξὺ δίδει διαλέξεις πρὸς τοὺς φοιτητὰς ἐπὶ τῆς Θεολογικῆς καὶ Θρησκευτι-

(Συνέχεια εἰς σελ. 29)

RELIGIOUS NEWS

REV. DEMETRIOS J. CONSTANTELOS, Editor
Perth Amboy, New Jersey

"In Memoriam Archbishop Michael"

The report of the Executive Committee of the Central Committee of the World Council of Churches for the 1957-1958 years includes the following item: "The passing away of Archbishop Michael is a great loss to the World Council. He had been in touch with the ecumenical movement since the days when he was a priest of the Greek Orthodox Church in Great Britain. The Evanston Assembly elected him as a President of the World Council, and during the last four years he did much to strengthen the ties between the Orthodox Churches and the Council. At the same time he was a forceful exponent of the convictions of Eastern Orthodoxy. We miss him especially at the time when we prepare for the first meeting of the Central Committee to be held in Greece."

Orthodox Patriarch Reported Held

According to reliable reports published recently, Patriarch Justinian, head of the Orthodox Church in Rumania, has been placed under arrest by the Communist Government. The reports said that within the last month, along with the 57-year-old churchman, at least 150 clergymen had been arrested in Rumania in what appeared to be a new Government drive against the churches and religion.

Archbishop Boris Is Back

Archbishop Boris, Exarch of the Moscow Patriarchate, is back. He was in the United States three years ago, but his visa was not prolonged after a stay of two months, and he returned to the Soviet Union. Russia, which since 1955 has not permitted a Roman Catholic priest to go to Moscow to minister to Roman Catholic personnel at the American embassy, has now granted such permission to a Roman Catholic priest.

A New Edition of the Greek New Testament

A special committee of the American Bible Society is preparing a new edition of the Greek New Testament. It will be published in the near future.

United States Church Contributions Rise

Contributions by church members in the U.S.A. continue their steady increase. According to the National Council of Churches, Department of Stewardship, the contribution per capita in 1957 was \$62.27. Among America's major denominations, Presbyterians lead in per capita contributions. The Presbyterian Church in the United States is first with \$92.03. Then follow the United Presbyterian Church, \$76.75; United Church of Christ, \$64.89; United Lutheran, \$61.89; Protestant Episcopal, \$53.48. Highest per member giving was recorded by the Pilgrim Holiness Church with \$206.85. Second was the Wesleyan Methodist Church with \$204.97. Seventh Day Adventists were third with \$203.97.

"Aktines" 20th Anniversary

The survival of a periodical of Christian Thought and Scientific Achievement in modern times is quite an accomplishment. In this case, it is more than a matter of survival. It is a matter of distinguished service and influence in the Orthodox world. The influential periodical "Aktines" of the Christian Union of Scientists and Professional Men of Greece, has just completed twenty years of life and successful service. Born in the difficult times of the Second World War, "Aktines" lived through the terrible years of foreign occupation to come out of it alive and vigorous. It has endeavored to be the voice of Christian laymen of the Sciences and the Arts, to inspire hope and point to a Christian orientation. It has been a beacon for the Greek intelligentsia and the student world of Greece. As we salute "Aktines" upon its 20th anniversary, we pray that it may enjoy many more years of life and dedicated service to the Christian cause.

More Liquor Stores Than Churches

The number of establishments in the United States licensed to sell beer, wine, or liquor exceed by more than 131,000 the total of all churches, synagogues, and other places of religious

worship according to a recent press release. There are a total of 437,933 of such places while there are 306,893 places of worship in the United States, including 297,744 Protestant Churches, 21,327 Roman Catholic, 1,357 Eastern Orthodox, 337 Old Catholic, 4,079 Jewish synagogues and 49 Buddhist temples.

Observances Sponsored by the National Council of Churches

We list here some of the forthcoming traditional observances, held throughout the United States, under the sponsorship of the National Council of Churches in which the Greek Orthodox Church of America has membership:

Jan. 4-10: *Universal Week of Prayer*. Observed since 1846 in Protestant Churches to emphasize that prayer is a vital force for developing a closer relationship between God and man.

Jan. 18-24: *Church and Economic Week Life*. First authorized in 1949, its purpose is to emphasize the responsibility for building Christian principles into our economic relations.

Feb. 8: *Race Relations Sunday*. Initiated in 1923 to stress the importance of brotherly love regardless of race, color or creed.

Feb. 13: *World Day of Prayer*. Begun in 1877 to unite all Christians the world over in a fellowship of prayer and to witness their belief that prayer can conform the hearts of men to God's will. Observed in 144 countries around the world in 1958.

Feb. 15: *Universal Day of Prayer for Students*. Since 1895, to unify in prayer the Christian students of the world, and to give thanks to God for his universal community of students.

Further information about these observances may be obtained from the National Council of Churches, 297 Fourth Avenue, New York 10, N. Y.

Exhibition of Orthodox Art

The largest exhibition ever held in Yugoslavia of copies of the renowned Medieval frescos found on the walls of Serbian Orthodox monasteries has been opened at the national museum in Belgrade. More than 350 reproductions of the wall paintings are being shown. Representatives of the Serbian Orthodox Church attended the opening ceremony.

DIVRY'S GUIDE TO GREECE AND INFORMATION MANUAL, by Ary H. Crooson. Edited by Constantine Divry. New York: D. C. Divry, Inc., 1956. Pp. 190. Illustrated. \$2.00.

This compact and convenient guide-book, written by a professional Greek lecturer and guide, is filled with valuable information for anyone contemplating a trip to Greece. It contains a large number of photographs and illustrations of Greek scenes which no camera can really duplicate. Those who have already had the pleasure of seeing the sun-bathed land of Greece will undoubtedly, though this time vicariously, enjoy another trip to Greece by reading through the pages of Professor Crooson's book.

Clearly and simply written, with occasional quaint Hellenisms in the English text, the book is divided into five major parts: I: Modern Greece, General Information (pp. 11-75); II: Modern Athens (pp. 76-91); III: Ancient Athens (pp. 92-111); IV: Ancient Greece (pp. 112-161); and V: The Greek Islands (pp. 162-184). Pages 185-190 contain a list of Great Men of Letters of Ancient Greece and a list of the Ancient Greek Gods together with appropriate comment. There is also a folding map of Greece inside the back cover.

This book is obviously not aimed at professional scholars but is rather sympathetically directed at the general traveler who may be interested in visiting the land of the birthplace of democracy. Though not as fully documented as the famous *Les Guides Bleus: Grèce* published by the Librairie Hachette, *Divry's Guide to Greece* can be effectively and profitably used by those who want to visit Greece and desire to have some general background about ancient and modern Greece and, while in Greece, want some helpful assistance in what to see, where to see it, and how to see it in the most feasible and expeditious manner possible. For others, it can serve to bring back cherished memories of glorious Hellas.

SAINT PETER, by John Lowe. New York and Oxford: Oxford University Press, 1956. Pp. 65. \$2.50.

This excellent little book by the Dean of Christ Church, Oxford, the

Very Reverend John Lowe, presents in three chapters, a general survey of the Petrine problem in all its aspects: (1) Peter the Apostle; (2) Peter the Martyr; (3) The Primacy of Peter. The book, which was originally produced as three lectures at the General Theological Seminary in New York, in the William Copley Winslow Memorial Foundation, in November 1955, clearly presents an historical picture of the evidence regarding the figure of Saint Peter. The author does not for a minute deny the historicity of Peter or his martyrdom or his importance as a figure in early Christianity, but he does present historical evidence to question severely the idea of Petrine supremacy and Roman claims to such supremacy. "The theory that it is and must be associated with the Roman succession is a relatively late extraneous addition." (p. 63)

The little book revitalizes the figure of Peter in its historical setting and subjects the existing historical evidence to careful re-examination. Though this work will by no means be acceptable to all concerned in all its aspects, nevertheless, it is well worth reading for a good general survey of St. Peter and the difficulties that this great figure provides for those who would interpret him and his work.

THE GREEK EXPERIENCE, by C. M. Bowra. Cleveland and New York: The World Publishing Co., 1957. 211 pages. 64 plates. \$6.00.

This beautiful volume is the first in a series entitled "The World Histories of Civilization" under the general editorship of Ronald Syme, Camden Professor of Ancient History at Oxford University. The projected plan calls for approximately twenty volumes covering the great periods of world history, written by scholars of international reputation from various countries.

The inauguration of the series by Sir Cecil Maurice Bowra is indeed a happy one because Sir Maurice is undoubtedly one of the most distinguished Hellenists alive today. The challenge offered by this book is a great one: great because countless books have been written on the Greek achievement and to justify itself any new work will have to be unusual. Professor Bowra's book is exactly this. It is not a mere popular

handbook, but a profound philosophical study of the achievement of the Greeks. "It aims at assessing what is most characteristic and most striking in them." (p. xiii) In an age of specialization, there is always the danger of centering so much attention on detail that we miss the significance of the greater whole. And it is the concern and the lesson of the Greeks that life be lived "whole."

In ten brilliant chapters, illustrated by 64 beautiful plates from the eternal Greek plastic arts, Sir Maurice provides the reader with a synthesis of Greek culture. This is not a political, social or economic history, but rather what we know as intellectual history and certainly there have never been a more intellectual people than the classical Greeks.

"The Unity of the Greeks," "The Heroic Outlook," "The Gods," "City and Individual," "The Good Man and the Good Life," "Myth and Symbol," "Imagination and Reality," "The Plastic Vision," "The Place of Reason," and "Epilogue" are the names of the chapters but they can only suggest the wealth of material covered by Sir Maurice.

One puts down this book with the feeling that he has read something significant about something even more significant. Perhaps Professor Bowra's underlying theme in this book can be discovered in one of his own sentences: "Greek civilization was ultimately made possible by a belief in the special worth of man." (p. 198) and Professor Bowra's special contribution lies in presenting to the reader the special worth of Greek man and the world in which he thought and lived.

THE COLOSSUS OF MAROUSSI, by Henry Miller. New York: New Directions Paperback, 1958. Pp. 244. \$1.25.

New Directions has recently reissued Henry Miller's *The Colossus of Maroussi* in convenient paperback form. Originally published as a hard-cover volume in 1941, this book whose title is meant to describe a Greek companion of Miller's from Amaroussion, Greece, a certain Katsimbali, has really become a classic in its own right. It would perhaps not be unfair to say that it is undoubtedly one of the best

(Συνέχεια εις σελ. 29)

κῆς ἐν γένει κινήσεως τῆς Γενετείρας.

Ὁ «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής» εὐχεται πρὸς τὸν διακεκριμένον Καθηγητὴν κ. Μπόννην πᾶσαν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ.

Γηροκομεῖον

► Τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Ἑλληνικοῦ Γηροκομεῖου Νέας Ὑόρκης διωργάνωσεν ὑπὲρ τοῦ Ἰδρύματος: (α) Λαχεῖον μὲ πολλὰ δῶρα ἀξίας, (β) Χοροεσπερίδα τὴν 11ην Ἰανουαρίου, ἐξέδωκε δὲ (γ) Χριστουγεννιάτικα ἔνσημα.

► Ἐπεσκέφθησαν τὸ Γηροκομεῖον κατὰ τὰς ἑορτάς: Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀκαδημίας Ἀγίου Βασιλείου μετὰ τοῦ διδάσκοντος καὶ διδασκομένου προσωπικοῦ καὶ ἔψαλαν τὰ Κάλανδα, ἀντιπροσωπεῖται Κοινοτήτων (Hempstead κ.ἄ.), Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων, Ὁργανώσεων καὶ πλείστοι Ὀμογενεῖς, ἐκδηλώσαντες ἐνεργῶς τὰς συμπαθείας τῶν πρὸς τὸ Ἴδρυμα καὶ τοὺς τροφίμους του.

► Τὴν 15ην Δεκεμβρίου ἐγένοντο ἐκλογαὶ ἀξιωματούχων τοῦ Διοικ. Συμβουλίου, καθ' ἃς ἀνεδείχθησαν: Πρόεδρος ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτης Νεόφυτος, Α'. Ἀντιπρόεδρος ἡ κ. Σ. Χατζηγιάννη, Β'. Ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Παναγῆς Μαρκεσσίνης, Γραμματεὺς ὁ Αἰδ. Δημήτριος Φράγκος, Βοηθὸς Γραμματεὺς ἡ κ. Τ. Ἀλεξανδράκη, Ταμίας ὁ Αἰδ. Δημ. Στεφανόπουλος, καὶ Β'. Ταμίας ἡ κ. Σ. Ζούλα.

► Οἱ τρόφιμοι τοῦ Γηροκομεῖου ἀπὸ 16 ἀνῆλθον εἰς 22, ἐλπίζεται δὲ ὅτι μέχρι τῆς συμπληρώσεως ἔτους ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας του, οἱ τρόφιμοί του θὰ ἀνέλθουν εἰς 40, ὅσους δύναται νὰ στεγάσῃ τὸ «Σπίτι τοῦ Πρωτοπύρου», τὸ ὁποῖον ἡ Ὁμογένεια περιβάλλει μὲ τόσην στοργήν.

Τὸ Δεκαδολλάριον ...

εἶναι ὁ μοναδικὸς πόρος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Μέγα μέρος τῶν εἰσπράξεων τοῦ Δεκαδολλარიῦ διατίθεται διὰ τὰ Ἰδρύματα τῆς Ὁμογενείας καὶ διὰ τοὺς ἀπομάχους Κληρικούς καὶ Ἐκπαιδευτικούς μας. Καθῆκον τῶν Κοινοτήτων μας εἶναι νὰ εἰσπράττουν, ὁμοῦ μετὰ τῶν Κοινοτικῶν, καὶ τὸ Δεκαδολλάριον καὶ νὰ ἀποστέλλουν αὐτὸ τακτικῶς εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν.

(†) Ὁ Μητροπολ. Περγᾶμου Ἀδαμάντιος

Ἐν ἡλικίᾳ 49 μόλις ἔτῶν, καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς δράσεως αὐτοῦ, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ὁ ἐκ τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Μητροπολίτης Περγᾶμου Ἀδαμάντιος, ἐκ καρδιακῆς παθήσεως, τῇ 25ῃ Νοεμβρίου 1958, ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ὁ ἐκλιπὼν Ἱεράρχης, κατὰ κόσμον Ἀδαμάντιος Κασσιπίδης, ἐγεννήθη ἐν Ξηροκρήνῃ τοῦ Βοσπόρου τῷ 1909. Τῷ 1923 εἰσήχθη εἰς τὴν Ἱ. Θεολογικὴν Σχολὴν Χάλκης, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεφοίτησεν ἀριστοῦχος τῷ 1930, χειροτονηθεὶς εἰς Διάκονον, καὶ προσληφθεὶς τὸ αὐτὸ ἔτος ὡς Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου. Τῷ 1933 προήχθη εἰς Ἀρχιγραμματέα αὐτῆς καὶ ἐχειροτονήθη εἰς Πρεσβύτερον, χειροθετηθεὶς ἅμα εἰς Ἀρχιμανδρίτην. Τῷ 1937 ἐγένετο Μ. Πρωτοσύγκελλος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Μητροπολίτης Περγᾶμου ἐξελέγη κατ' Ὀκτώθριον τοῦ 1943. Διετέλεσε μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ διαφόρων Πατριαρχικῶν Ἐξαρχιῶν καὶ Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν, ἀντιπροσωπεύσας τὴν Ἐκκλησίαν εἰς Ἑλλάδα καὶ Κύπρον. Ὅπου καὶ ἂν ἐτάχθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἐπέδειξεν ἀξιολόγους ἱκανότητας, ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθῆκον.

Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἐν ἐκτάκτῳ συνεδρίῳ τῆς Ἱ. Συνόδου, «διεζωγράφησε δι' ἁδρῶν γραμμῶν τὴν προσωπικότητα τοῦ ἐκλιπόντος Ἱεράρχου, ὑπετίπωσε τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πιστὴν καὶ ἀφωσιωμένην διακονίαν αὐτοῦ», κατὰ δὲ τὴν κηδεῖαν αὐτοῦ ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ προέστη ταύτης μετὰ τῶν Ἀγίων Συνοδικῶν Ἀρχιερέων. Τὸ πένθος ἔφερεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νεοκαισαρείας κ. Χρυσόστομος, τὸν δὲ ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ Πανοσιολ. Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου κ. Γαβριὴλ Πρεμετίδης.

Τοῦ αἰοδίμου Μητροπολίτου Περγᾶμου κυροῦ Ἀδαμάντιου ἡ μνήμη εἴη αἰωνία!

(†) Ἀρχιμ. Ἰωάννης Μπήτας

Ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν Πάτραις, ἔνθα εἶχε μεταβῆ πρό τινος, ὁ Ἀρχιμ. Ἰωάννης Μπήτας, ἐπὶ δεκαεπταετίαν Κληρικὸς τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς.

Γεννηθεὶς ἐν Γρεβενῷ, Πατρῶν, παρηκολούθησε μαθήματα εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, εἶτα δ' ἐν Νέᾳ

Ὑόρκῃ Γενικῷ Θεολογικῷ Ἐπισκοπελιανῷ Σεμιναρίῳ.

Ὑπὸ τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου καὶ νῦν Παναγιωτ. Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Ἀθηναγόρου, ἐχειροτονήθη εἰς Διάκονον μὲν τῇ 22/4/1941, εἰς Πρεσβύτερον δὲ τῇ 30/11/1941. Ὑπηρέτησεν εὐόρκως εἰς διαφόρους Κοινοτήτας τῆς Ἀμερικῆς, μετέστρεψε δὲ πολλοὺς εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἐργασθεὶς συνάμα ζηλωτῶς ὑπὲρ τῶν Ἑλληνορθόδοξων Παραδόσεων.

Τῷ 1952, ἐκκληρῶν μακροχρόνιον ἐπιθυμίαν αὐτοῦ, ἐπεσκέφθη τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὑπέβαλε τὰ σέθη του τῇ Α.Θ.Π. τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ καὶ ἐδέχθη παρὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τὸ ὁφίκιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου.

Ἐφηυσχάζων ἀπὸ τοῦ 1955 διὰ λόγους ὑγείας εἰς τὴν Γενέτειραν, ἀπεβίωσε κατὰ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον ἐν Πάτραις, καταλιπὼν μνήμην ἀγαθὴν τοῖς πᾶσι. Κύριος ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι τὴν ψυχὴν τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμανδρίτου κυροῦ Ἰωάννου Μπήτα ἐν χώρᾳ ζώντων!

BOOKS AND YOU

(Continued from page 28)

books on modern Greece ever written by a professional American writer.

Sympathetically written from a highly personal point of view, this book, strictly speaking, is not a travelogue nor an appreciation of Greek culture, but rather it is the revealing story of the effect that a prolonged stay in Greece had on one American writer. Through this experience Miller gained spiritual rebirth. "Greece had made me free and whole." (p. 210) says Miller, and he adds, "Greece is not merely the antithesis of America, but more, the solution to the ills which plague us. Economically it may seem unimportant, but spiritually Greece is still the mother of nations, the fountainhead of wisdom and inspiration." (p. 211)

Miller found the inspiration, peace, and spiritual regeneration that he was looking for. He found these in Greece in which he states "... one has the conviction that *genius* is the norm, not mediocrity. No country has produced, in proportion to its numbers, as many geniuses as Greece." (p. 83)

No doubt countless readers will find inspiration as well as a challenge in reading Miller's excellent book and many, who have already read this account, will wish to re-read it with renewed interest and alacrity.

HERE'S A BANK THAT
WANTS YOUR PROBLEMS!

Big problems, small problems, money problems, general business problems, import and export problems, manufacturer or retailer problems.

Yes, we want your problems to help solve them... because we, at Atlantic, believe our most important function as a bank is to help and serve our depositors and our community.

Our extensive banking and business experience is yours for the asking.

Our officers are ready and willing to talk with you, help you, serve you.

ATLANTIC BANK
OF NEW YORK

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

960 Avenue of the Americas, opposite MACY'S
William Street, at Fulton Street, N. Y. 38

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΣΚΕΥΗ ΤΟΥ ΦΗΜΙΣΜΕΝΟΥ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ

Ὁδὸς Φιλοθέης 7, Πλατεῖα Μητροπόλεως
ΑΘΗΝΑΙ

Κρυστάλλινοι Πολυέλαιοι 6-150 φῶτα, διακοσμήσεις ἀπὸ τὰ ἀνώτατα Κρύσταλλα Τσεχοσλοβακίας. Εἰς μεγάλην παρακαταθήκην Χρυσὰ καὶ ἐπίχρυσα, Ἄργυρά καὶ ἐπάργυρα Ἑξαπτέρυγα, Εὐαγγέλια, Δισκοπότηρα, Κανδήλαι, Ἀρτοφόρια, Θυμιατὰ, Ἐγκόλπια, Σταυροὺς, Εἰκόνας Μεταλλοπλαστικής εἰς ὅλα τὰ μεγέθη διὰ Τέμπλα καὶ Προσκυνητάρια, Ἅγια Ποτήρια, Μυροδοχεῖα, Κηροπήγια Ἀγίας Τραπέζης, Σχέδια Κανδηλῶν, Ἑξαπτέρυγα μετὰ τῶν Σταυρῶν τῶν, Ἑξαπτέρυγα Λαβάρων Ἀναστάσεως καὶ Φανῶν Ἑξαπτερύγων, Χρυσοποίκιλοι Ἐπιτάφιοι καὶ Λάβαρα, Σχέδια Κηροπηγίων τοίχων καὶ Ὠραίας Πύλης.

Καλλιτεχνικὴ Ἀνωτερότης καὶ
Τιμαὶ Ἀσυναγώνιστοι.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΑΝΑΔΑ

MR. MICHAEL KAMARINOS

400 W. 43RD STREET, NEW YORK 36, N. Y.

✠ LITRAS FUNERAL HOME ✠ INCORPORATED

OUR FIRST THOUGHT when called is:

- To provide *Prompt, Courteous Service*;
- To give an *Estimate of Cost* in advance for *Complete Funeral* that is within the *Family Means*;
- To give the best in *Quality and Dignified Service*.

WE ARE DEDICATED in serving the GREEK FAMILIES of the following COMMUNITIES:

NEW YORK CITY
Holy Trinity (Cathedral)
Saint Spyridon
Saint Eleftherios
Saint Gerasimos
Saint George Tropaioforos
St. John St. Nicholas
St. George & St. Demetrios
Annunciation
Saint Barbara

BRONX
Zoodochos Peghe
SS. Constantine and Helen
YONKERS
Prophet Elias

BROOKLYN
Saint Constantine
Kimisis Theotokou
Three Hierarchs

QUEENS
Astoria — St. Demetrios
Corona — Transfiguration
Jamaica — St. Demetrios
Flushing — St. Nicholas

STATEN ISLAND
Holy Trinity

LONG ISLAND
Hempstead — St. Paul
Patchogue — St. John
Huntington — St. Peter

Chapel Facilities Available in All Communities

MAin 4-4530

New York:
40 WEST 58TH STREET

Brooklyn:
142 COURT STREET

ATTEND CHURCH SERVICES...

THE GREEK ORTHODOX CHURCH

Welcomes you...

BIRMINGHAM, ALA.

HOLY TRINITY 307 So. 19th Street
HOLY CROSS 725 No. 25th Street
 Rev. E. Bouyoucas Tel. 7-4388
 Divine Liturgy and Sunday School 10:30 A.M. — 12 M.; Greek School 4-6 P.M. daily

BOSTON, MASS.

EVANGELISMOS, Parker & Ruggles Sts.
 Rev. John Zannetos Rev. P. Kyriacos
 Divine Liturgy 10:30 A.M. — 12:15 P.M.
 Sunday School 9:00 — 10:30 A.M.
 Greek School 3:15 — 5:15 P.M. daily

CORONA, N. Y.

THE TRANSFIGURATION OF CHRIST
 98-13 38th Avenue Corona 68, N. Y.
 Rev. E. Tselentakis HAvermeyer 9-8901
 Divine Liturgy 11:00 A.M. — 12:30 P.M.
 Sunday School 9:00 — 10:00 A.M.
 Greek School 3:00 — 5:00 P.M.

DETROIT, MICH.

ST. NICHOLAS 17400 Second Blvd.
 Rev. Chr. W. Hadgigeorgie Tel. TO 8-1844
 Orthros 9 — Sun. School Services 10 A.M.
 Divine Liturgy 11:00 A.M.
 Sun. School 11 — Greek School 4:30-6 P.M.

HARRISBURG, PA.

HOLY TRINITY 415 Walnut Street
 P.O. Box 1232
 Rev. George Giannaris
 Church's Tel. CEdar 2-1112
 Divine Liturgy 10:30 A.M.
 Sunday School 9:45 A.M.

PEORIA, ILL.

ALL SAINTS 322 Reed Avenue
 Rev. Ernest Arambiges Tel. 6-8082
 Divine Liturgy 10:20 A.M.
 Sunday School 10:00 A.M.
 Greek School 4:30 P.M. daily

- WAUKEGAN & NO. CHICAGO, ILL. -

ST. DEMETRIOS 228 N. County St.
 Rev. G. Nicosis Tel. MA 3-0190
 Divine Liturgy 11:00 A.M.
 Sunday School 10:30 A.M.
 Greek School 4:30 to 6 P.M. 4 days a week

WASHINGTON, D. C.

ST. SOPHIA CATHEDRAL
 36th Street and Massachusetts Ave., N.W.
 Tel. FE 3-4730
 Rev. Aim. Laloussis Rev. J. Tavlarides
 Divine Liturgy 10:30 A.M. — 12:00 M.
 Sunday School 10:30 A.M. — 12:00 M.
 Greek School 3:30 — 6:00 P.M. daily

CANTON, OHIO

ST. HARALAMBOS, 600 Walnut Av., S.E.
 Church's Tel. GL 4-7278
 Very Rev. T. P. Theophilopoulos
 Orthros 9:00 A.M.
 Divine Liturgy 11:30 A.M.
 Sunday School 10:00 A.M.
 Greek School 4:30 — 6:30 P.M.

ΙΕΡΟΠΡΑΦΕΙΟΝ

ΑΙΔ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΙΕΡΑΤΙΚΑΙ ΣΤΟΛΑΙ

Ράσα — Έσώρασσα — Φελόνια — Έπιτραχήλια
 Στιχάρια — Έπιγονάτια — Καλυμμαύχια
 και όλα τα λοιπά Έκκλησιαστικά "Άμφια
 δι' Έρεϊς και Άρχιερεϊς.

Προσέτι: Καλύμματα Άγίας Τραπέζης και Έρῶν
 Σκευῶν, Παιδικαὶ Στολαὶ 'Ι. Βήματος, κ.λ.π.
 Εἰς ποικιλίαν χρωμάτων, σχεδίων, ποιότητων.

Έργασία καλλιτεχνική και ἡγυημένη. Ποιότης ἀρίστη
 και τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι.

ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ. Ράπτονται ὅλα ἄνευ προκα-
 ταβολῆς, πληρωτέα εἰς μακροπροθέσμους δόσεις.

Γράψατε ἢ τηλεφωνήσατε:

REV. CHRIST J. PAPACHRIST

3 WILLOW PLACE, MOUNT VERNON, N. Y.

Phone: MO. 7-5362

ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΕΣΘΕ ATTEND CHURCH SERVICES

Μὲ ἓν μόνον δολλάριον (\$1.00)
 δημοσιεύονται διαφημίσεις λειτουργίας
 Έκκλησιῶν και Σχολείων, ὡς ἀνωτέρω.

Δώσατε εἰς τὴν δημοσιότητα τὴν δρᾶσιν
 τῆς Κοινότητός σας.

Έτησίως (εἰς 12 τεύχη) \$12.00.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΗΡΟΠΟΙΕΙΟΝ METROPOLITAN ECCLESIASTICAL CANDLES

Σᾶς προμηθεύει ὅλων τῶν ειδῶν τὰ κηρία.
 Τὰ ἀπόκερα χύνονται εἰς ὅλα τὰ μεγέθη
 κηριῶν κίτρινα.

*Ecclesiastical Candles
 Sanctuary and Votive Lights*

24 SOUTHARD STREET, PATERSON 3, N. J.
 OLIVER 2-2799 SHerwood 2-0912

Mr. Con. Skedros
999 South 15th East
Salt Lake 5, Utah.

An Invitation

TO VISIT GREECE ON THE TSS **OLYMPIA**

Meet new friends and renew old acquaintances . . .
visit the ancient glories of our beautiful land.
Your Tourist dollars are a welcome aid, buy much
more over there. Make a date to sail on the magnificent
"OLYMPIA" . . . always first choice of fellow Greeks.

TSS OLYMPIA, 23,000 tons . . . fastest to
Greece . . . 16 public rooms and many two-bed
staterooms with shower and toilet at low Tourist rates!

Enjoy the excitement of a Mediterranean
cruise, via Lisbon, Naples and Messina . . . on the ship
designed for Greeks, by Greeks. The "OLYMPIA" is
truly *your* ship . . . in spirit, in service, in the superb
cuisine and wines. *When you step aboard,*
you're in Greece!

See Your Travel Agent

GREEK LINE

General Steam Navigation Co. Ltd. of Greece

NEW YORK • BOSTON • CLEVELAND • CHICAGO • LOS ANGELES • TORONTO • MONTREAL